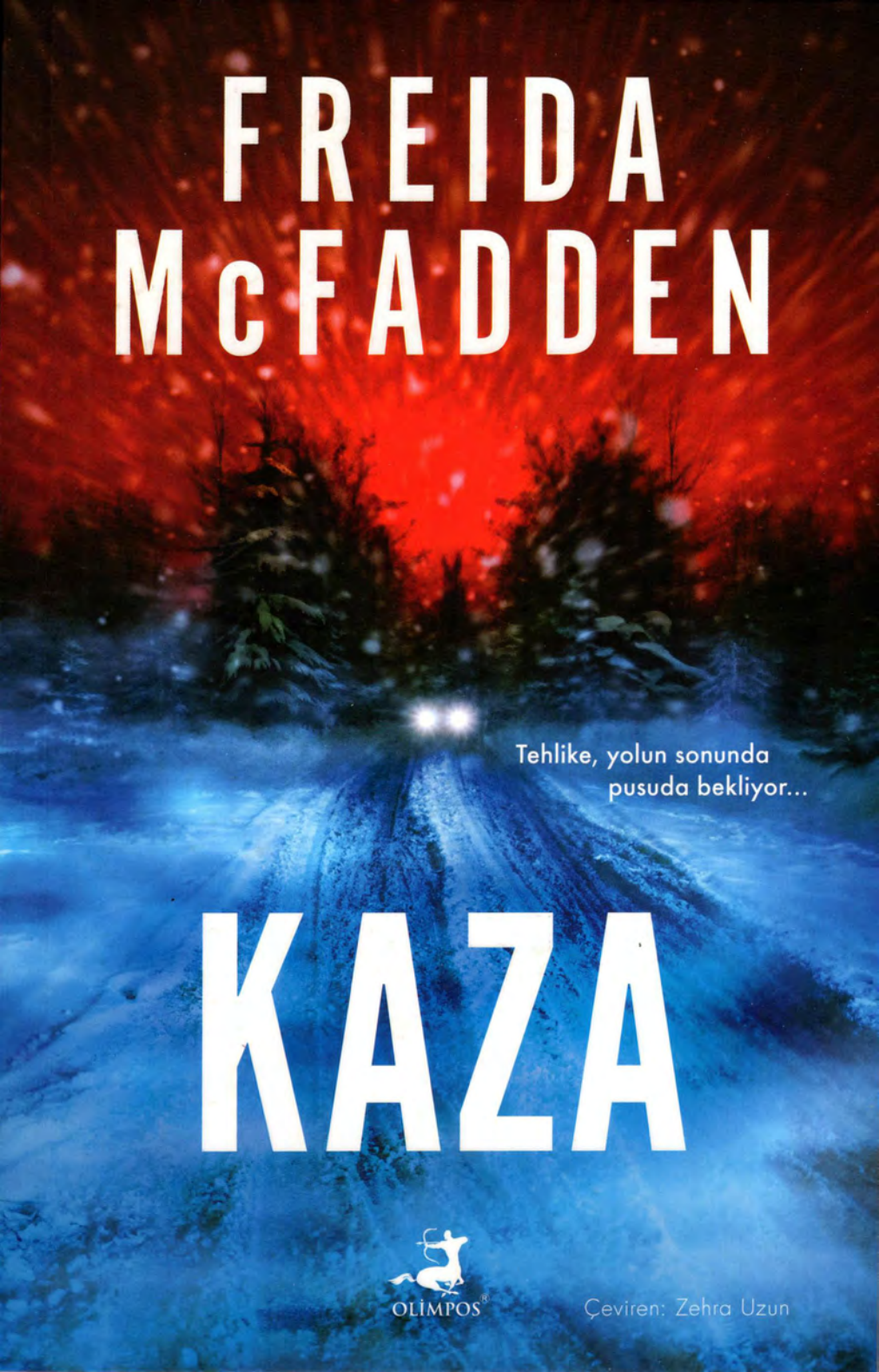

FREIDA
McFADDEN
Tehlike, yolun sonunda
pusuda bekliyor...
KAZA
OLİMPOS
Çeviren: Zehra Uzun

KAZA

FREIDA McFADDEN



OLIMPOS

Kaza
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Crash

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2025, Freida McFadden

Çeviren: Zehra Uzun
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

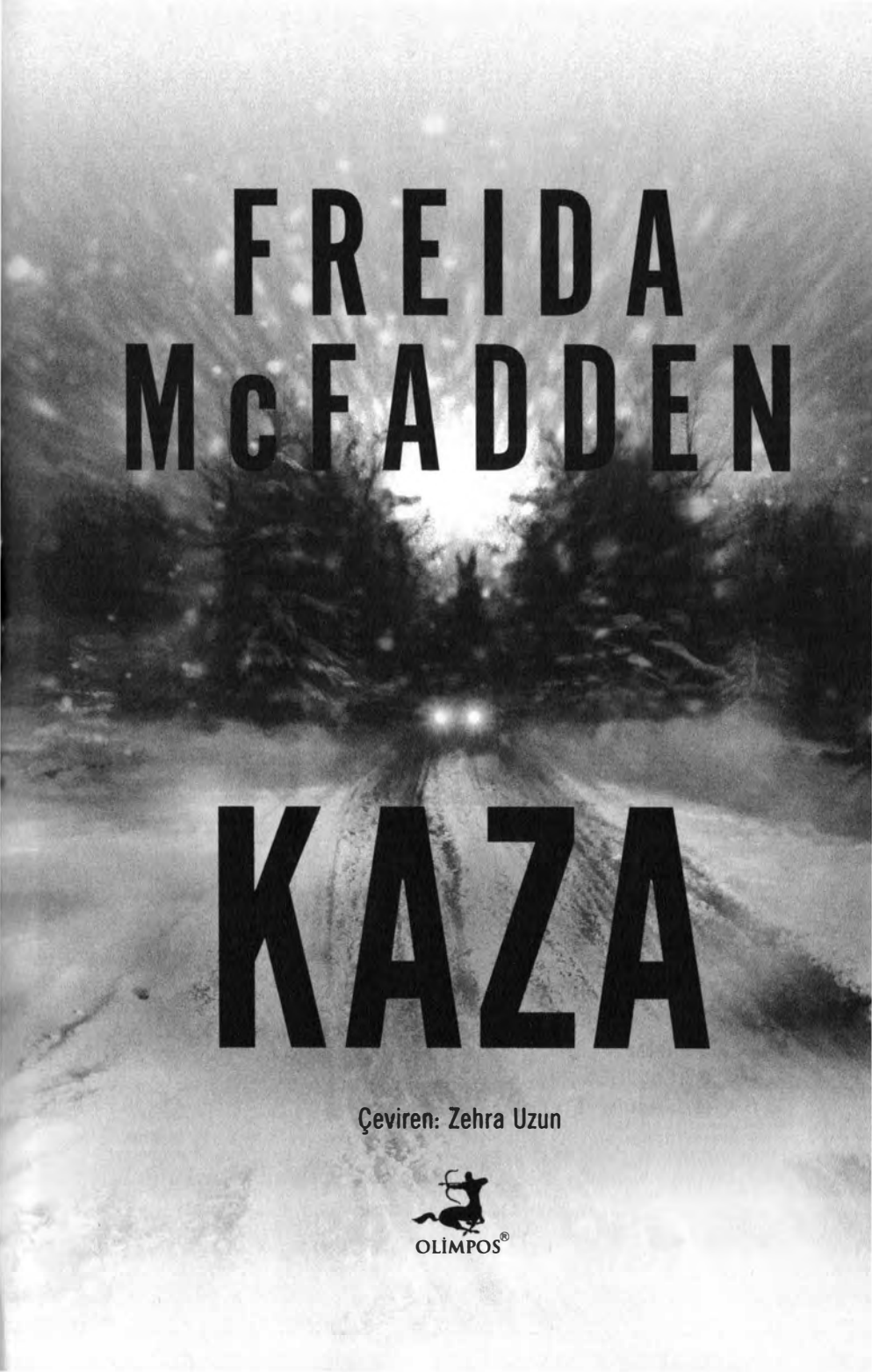
1. Baskı: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8729-96-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

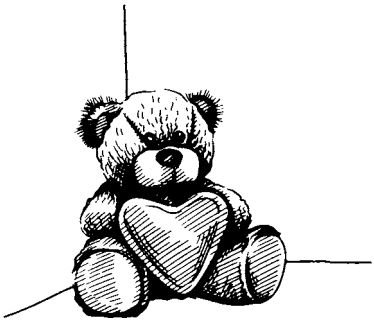
Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565



Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS®

Babama



GİRİŞ

KAZADAN SONRA

Daha önce kimseyi öldürmemiştim.

Ben katil değildim. *İyi* biriydim. Yalan söylemezdim. Aldatmazdım. Çalmazdım. Sesimi bile yükseltmezdim. Hayatımda yaptığım için utandığım çok az şey vardı.

Ama şimdi bu hâldeydim.

Altımdaki kişinin bana karşı koyacağını tahmin etmiştim. Fakat bu kadar mücadele edeceğini tahmin etmemiştim. Bu kadar debeleneceğini tahmin etmemiştim.

Bu kadar çığlık atacağını da.

Yine de durmadım. Duramazdım.

Derken sonunda –*sonunda*– debelenmesi kesildi. Altımda yatan beden şimdi hareketsizdi. Bir cesedi tanımak için doktor olmama gerek yoktu.

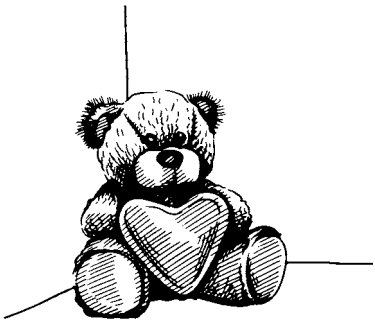
Ne yaptım ben?

Yüzümü avuçlarıma gömüp hıçkıra hıçkıra ağladım. Öyle kolay kolay ağlayan biri değildim –hiç olmamıştım– ama o anda duruma uygun geldi. Ben ağlamazsam kim ağlayacaktı? Bir süre sonra doğrulup kendimi toparlanmaya zorladım. Ne de olsa bunu iyi bir sebep uğruna yapmıştım.

Başka seçeneğim yoktu.

BİRİNCİ BÖLÜM

KAZADAN BİR HAFTA ÖNCE



BİR
TEGAN

Galiba evimin kapısına ulaşamayacaktım.

Küçük Ford Fusion'ımla oturduğum apartmanın girişi arasında yaklaşık on beş metre mesafe vardı. Bu çok uzun bir mesafe değildi. Normal şartlarda saniyeler içinde koşardım.

Ama bu gece değil.

Maine, Lewiston'da, küçük bir apartmanın ikinci katındaki stüdyo dairede oturuyordum. Burası berbat bir muhitti ama şu sıralar daha iyi bir yerde oturacak maddi gücüm yoktu. Süpermarketteki vardiyam hava karardıktan sonra bitiyordu, bu yüzden de şimdi etraf zifiri karanlıktı. Eskiden park yerinden apartmana uzanan yolu bir sokak lambası aydınlatırdı ama ben buraya taşındıktan bir ay sonra lamba patlamış, kimse de değiştirme zahmetine girmemişti. Arabamın farları söndükten sonra iki adım ötesini bile göremez olacaktım.

Arabayı park eder etmez motoru kapadım çünkü boşa harcayacak benzinim yoktu. Hava o kadar soğuktu ki arabanın içindeyken bile kendi nefesimin yarattığı buharı görebiliyordum. Maine'de aralık ayı boyunca sıcaklık hep sıfırın çok altında olurdu. Ön camdan dikkatle baktığımda apartmanın gi-

rişini güç bela seçebildim. Sokak'lambası yoktu fakat kapının üstünde, kilidi görmemi sağlayacak minicik bir lamba vardı.

Bu lamba ayrıca kapının yanındaki gölgelerin arasında gizlenen adamı görmemi de sağladı.

Adam orada bekliyordu.

Şoför koltuğunda tir tir titreyerek kıpırdandım ama son zamanlarda böyle hareketler yapmak hiç de kolay olmuyordu. Sağ bacağımdan aşağı elektrik çarpmasına benzer keskin bir acı yayıldı. Bu durum gittikçe sıklaşıyordu. Doktor sebebinin *siyatik* diye bir şey olduğunu söylemişti; omurgamdaki zedelenmiş bir sinirden kaynaklanıyordu. Hayatım bundan daha beter olamaz derken kalkıp bir de sinirlerimden birini zedelemiştim.

Adamın orada ne aradığını merak ederek karanlığa doğru dikkatle baktım. Yüzünü seçemesem de nispeten uzun boylu ve zayıf olduğunu görebiliyordum. Üzerinde uzun, koyu renk bir trençkot vardı ki bunu fark edince endişelerim katlandı. Tehditkâr görünüyordu ama dürüst olmak gerekirse gölgelerin arasına kimi koysanız tehditkâr görünürdü.

Gerçi tamamen zararsız biri de olabilirdi. Belki burada oturan bir tanıdığını ziyarete gelmişti. Belki gizli polisti. (Sanmıyordum ya neyse.) Belki... Eh, aklıma birinin akşamın dokuz buçuğunda burada ne aradığını açıklayacak başka sebep gelmiyordu. Demek istediğim, buraya *ille de* beni gasp etmeye gelmiş olmayabilirdi.

Neyse ne, bütün gece arabamda oturamazdım.

Elimi çantama atıp son zamanlarda yanımda taşımaya başladığım biber gazını çıkardım ve montumun cebine koydum. Şayet bu herif cüzdanımdaki üç kuruşun peşindeyse bunu aklından geçirdiğine pişman edecektim onu. Elimin altında dursun diye ev anahtarımı da diğer cebime koydum ve yolcu koltuğundaki market torbasını kucakladım. Bay Zakir son kullanma tarihi yaklaşan ürünlerde bana her zaman büyük indirim yapardı ve sırf apartmanımın önünde tekinsiz bir adam dikiliyor diye onları arkamda bırakacak değildim.

Ford'umdan inerken bacağıma yine o elektrik çarpmasını andıran acı saplandı. Montumun önü açıktı ama bunun için yapabileceğim bir şey yoktu çünkü aylardır fermuarı çekemiyordum. Fermuar bozuk değildi, gerçi bozuk fermuar şu sıralar hayatımın genel gidişatıyla epey örtüşürdü. Hayır, montumun artık kapanmamasının nedeni şişkin göbeğimdi.

Neredeyse sekiz aylık hamileydim.

Arabadan iner inmez şiş ayaklarım acıdan âdeta çığlık attı. Süpermarkette çalıştığım çift vardiyanın ardından resmen iki katına çıkmışlardı ve spor ayakkabılarıma sığmıyorlardı. Elimden geldiğince doğrulduğumda soğuk hava tokat misali suratıma çarptı. Hamileliğim ilerledikçe ayakta duracak hâlim kalmaz olmuştu, özellikle de gün sonuna doğru iyice bitkin düşüyordum ama esen buz gibi rüzgâr beni kendime getirmişti.

Arabanın kapısını çarparak kapamamla binanın ön cephesine yaslanan adam başını çevirip benden tarafa baktı. Hâlâ bir silüetten fazlasını göremiyordum ama adam şimdi doğruca bana bakıyordu. Alışveriş torbasını tutan kolum titremeye başlarken diğer elimi cebime atıp biber gazını avucumun içine aldım.

Son tüketim tarihi geçmiş ekmeğimi almaya çalış da gör gününü, piç kurusu seni.

Serin havayı ciğerlerime doldurup kararlı adımlarla apartmanın girişine doğru yürümeye başladım. Yıllar içinde denk geldiğim onlarca tekinsiz adam yüzünden yapmayı öğrendiğim gibi ona bakmaktan kaçındım ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Parmaklarımı biber gazının etrafına sıkıca sardım ve tam çıkarmak üzereydim ki tanıdık bir ses dehşet dolu düşüncelerimi böldü:

"Tegan?"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Giriş lambasının ışığı şimdi adamın yüzünü görebileceğim kadar parlaktı ve bütün gerginliğim bir anda yok oluverdi.

"Jackson!" diye haykırdım. "Tanrım, aklımı aldın!"

Karşımda duran adam, yani Jackson Bruckner, kırışık beyaz gömleği, gri kravatı ve gri kumaş pantolonunun üzerine trençkot giymişti. Buralı değildi ve buraya gelmek için en az iki saat araba kullandığını tahmin ediyordum fakat ne zaman kapımda belirse enerjik görünürdü.

Rica etmeme gerek kalmadan alışveriş torbasını kucağımdan aldı ve böylece ağrıyan ayaklarım biraz olsun rahatladı. "Çok affedersin," dedi. "Aslında süpermarkete gelecektim ama navigasyonum kapandığını söyledi, ben de buraya geldim. Yoldasındır diye burada bekliyordum."

"Mesaj atabilirdin," diye mırıldandım, şişe dibini andıran bir gözlük takan, başının iki yanından fırlayan koca kulakları olan bu adamdan böylesine korktuğum için hafifçe utanarak. Gölgelerin arasından sıyrılınca hayatımda gördüğüm en zararsız adama dönüşüvermişti. Sevimliydi aslında ama şapşal bir sevimliliği vardı.

Bu arada yanlış anlaşılmasın, bebeğimin babası o değildi. O benim erkek arkadaşım filan da değildi.

"Attım zaten," dedi.

Çantamdan telefonumu çıkardığımda hakikaten de bir dünya mesaj attığını gördüm. Elbette atmıştı. Jackson sorumluluk sahibi biriydi. Avukattı ve Sarmaşık Ligi üniversitelerinden birinin hukuk fakültesinden yüksek onur derecesiyle mezun olmuştu. Bana bunları o söylememişti, Google'da aratmıştım.

"Sahiden de mesaj atmışsın," dedim.

Saatine baktı. "Bir de Çin yemeği söyledim, birazdan gelir."

Yemek lafını duyar duymaz karnım guruldadı. Normalde iki kişilik yemem gerekirdi ama ben tek kişilik yemeği zor bulup yiyordum. "Tavuklu *lo mein* mi?" diye sordum umutla.

"Tabii ki." Sırıttı. "Şu torbayı yukarı çıkarayım, sonra teslimatı almaya inerim."

İtiraz etmek isterdim ama karnım büyüdükçe market torbalarını yukarı taşımak daha da zorlaşıyordu. Benim yerime taşımaya gönüllüyse minnettar olurdum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Girişin loş ışığında gözlerimin içine baktı. "Ne demek."

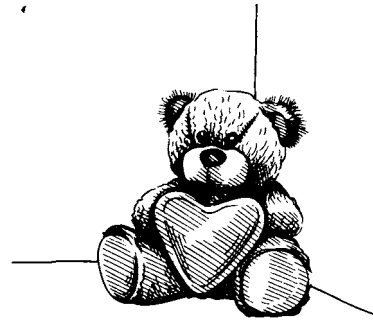
Ben anahtarı deliğe sokmaya çalışırken Jackson sabırla bekledi. Soğuk havalarda hep sıkışırdı ki burada havalar yılın on ayı soğuk olurdu. Nihayet kilidi açmayı başardığımda bir centilmen gibi benim için kapıyı tuttu. Onu gerçekten seviyordum. Akşam yemeği teklifiyle evime gelmesini seviyordum ki son zamanlarda bu durum epey sıklaşmıştı.

Fakat aslında bu sıradan bir ziyaret değildi. Jackson ve benim konuşmamız gereken önemli bir mesele vardı.

Çok yakında hayalini bile kuramayacağım kadar zengin olacaktım.

Karnımda büyüyen bebek sayesinde.

İKİ



Jackson'la birlikte içeri girdikten sonra posta kutularını hızlıca geçtim. Beni bekleyen faturaları görmeye can attığım söylenemezdi, zaten bankada onları ödemeye yetecek kadar param da yoktu. Merdiven sahanlıklarındaki lambalar düşük voltajlıydı, duvarların boyası pul pul kabarmıştı fakat bu apartmanda oturan kimse bunlardan şikâyet etmiyordu. Attığım her adımda ayaklarım zonkluyordu ama neyse ki eve az kalmıştı.

İkinci katın sahanlığında durup soluklandım. Son zamanlarda sık sık nefesim kesiliyordu. İçimde büyüyen fetüs, akciğerlerimin yeterince genişlemesini engelliyor olmalıydı. Ya da bu nefes daralmaları çok kötü bir şeyin habercisiydi. Dr. Googla'a sormuş, verdiği cevaplardan hiç hoşlanmamıştım. Akciğerlere pıhtı atmış olabilirdi. Kalp yetmezliği olabilirdi. *Tüberküloz* olabilirdi.

Ne var ki sağlık sigortam hiçbir haltı kapsamadığından ciddi bir şey olmaması için dua etmekten başka çarem yoktu.

Jackson endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim yutkunarak. Başımla merdiveni işaret ettim. "Hadi devam edelim."

En üst basamağa vardığımız anda Jackson'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Yemek gelmiş."

Elimi alışveriş torbasına uzattım. "Sen in yemeği al. Buradan sonrasını ben hallederim."

Tereddüt etti. "Emin misin?"

Ona dik dik baktım. "Sen yokken her gün ne yapıyorum sanıyorsun?"

Zayıf yüzü suçluluk dolu bir ifadeyle buruştu ama nedenini anlamadım. Hamileliğim süresince bana bakıcılık yapmak onun görevi değildi. Alışveriş torbamı taşıması büyük incelikti ancak ne bebeğim ne de ben onun sorumluluğundaydık. Zaten çok yakında –imzalar atıldıktan sonra– muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecektim.

Jackson torbayı bana geri verdi. Kucağımda torbayla koridorda daireme doğru yürürken montumun cebinden anahtarımı çıkardım. Tam kapıyı açıyordum ki arkamdan sert bir ses geldi.

"*Başka* bir adam daha mı, Tegan?"

Başımı çevirip baktığımda ihtiyar komşum Bayan Walden'ın kan çanağına dönmüş, sulu gözleriyle karşılaştım. Aşağıya bırakılmış bir teslimat paketi sayesinde ilk adının Evangeline olduğunu öğrenmiştim fakat tanıştığımız gün kendisini Bayan Walden diye tanıtmıştı ve iki yıldır yan dairelerde oturuyor olmamıza rağmen ona "Bayan Walden" demeye devam etmemi istiyordu.

"Gerçekten," dedi, "sanki *genelev* işletiyorsun."

Neden bahsettiğini anlamadım. Yan dairelerde oturduğumuz süre boyunca abim haricinde beni ziyarete gelen tek erkek Jackson'dı. Üstelik onunla yatmıyordum bile. Ama Bayan Walden'a laf anlatmaya çalışmanın âlemi yoktu. Onun gözünde göğsümde kızıl bir harfle* dolaşıyordum.

---

* Yazar burada Nathaniel Hawthorne'ün *Kızıl Damga* kitabına gönderme yapmaktadır. –*ç.n.*

Bayan Walden'ın bakışları karnıma, bir hayır kurumu mağazasından aldığım siyah-yeşil, belden büzgülü bluzun altından çıkıntı yapan şişkinliğe kaydı. Bluzun boyun kısmında fırfır vardı ve kalitesizliği gözlerimi yaşartıyordu ama bunu aldığım sırada en fazla dört beş ay giyeceğim bir kıyafete tonla para ödeyecek durumda değildim. Hem zaten Bayan Walden beni ucuz, çirkin bluzum yüzünden kınamıyordu. Yirmi üç yaşında, sekiz aylık hamile ve bekâr olduğum için kınıyordu.

Oysa bunların hiçbiri onu ilgilendirmezdi.

"Ne zamandır soracağım, Tegan," dedi cızırtılı sesiyle. "Bebek doğduktan sonra başka bir yere taşınacak mısın?"

Elimi karnıma koydum, koymamla da sağlam bir tekmeyle ödüllendirildim. Bu bebek hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa o da bir hayli enerjik olduğuydu. Şu an benden çok daha enerjik olduğu kesindi.

"Bilmem," dedim. "Henüz karar vermedim."

"Apartmanda bir bebek olması herkesi rahatsız eder." Çenesini kaldırdı. "Gece boyu dinmek bilmeyen ağlamalar! Tam bir kâbus."

Elimi tekrar kilitte duran anahtarın üzerine koydum ve o tatmin edici *klik* sesini duyana kadar çevirdim. "Bebeklerin çok ağladığını duymuştum. Henüz konuşmayı bilmediklerinden ağlıyorlarmış."

"Kimse uyku uyuyamayacak!" diye devam etti. "Büyük çoğunluğu yaşlılardan oluşan bir apartmana yeni doğmuş bir bebek getirecek olman çok bencilce."

"Bunu planlamadım ya."

Dudaklarını büzdü. "Planlamadığın belli zaten."

Evangeline Walden'ın suratına beni çok yanlış anladığını haykırmak istedim. Bir sürü varsayımda bulunmuştu ve hepsi de yanlıştı. Ben öyle tek gecelik ilişkiler yaşayıp bebeğin babasının kim olduğunu bile bilmeden hamile kalan kızlardan değildim; gerçi şimdi bu musibet benim de başıma geldiğin-

den zamanında bu yüzden yargıladığım bütün kadınlara karşı suçluluk duyuyordum. Hayatımla ilgili büyük planlarım vardı fakat hiçbir planımda yirmi iki yaşında hamile kalmak yoktu.

Ne var ki yirmi iki yaşında hamile kalmıştım. *Sahiden* de tek gecelik bir ilişkiydi. Dahası yakın zamana kadar babasının kim olduğunu bilmiyordum.

Dolayısıyla Bayan Walden'a ne söylesem yalan olacaktı.

Ben de bir şey söylemek yerine kapıyı açıp ona gülümsedim. "İyi geceler, Bayan Walden."

"Apartman yöneticisiyle konuşup sen–"

Lafını bitirmesine fırsat vermeden kapıyı arkamdan kapadım. Apartman yöneticisine gidip çocuğumla apartmanın nüfusunu yasa dışı yollardan artırdığıma dair şikâyette bulunmak istiyorsa onu tutan yoktu. Gitmesin diye yalvaracak değildim. Artık böyle bir mecburiyetim kalmamıştı.

Paramı alır almaz buradan gidecektim.

Stüdyo dairemin ışıklarını yakmamla ne kadar kasvetli bir yer olduğu daha net göründü. Beyaz duvarlar çatlak değildi belki ama bu dairedeki diğer her şey gibi donuk, cansız bir görünümü vardı. Sanki her mobilyanın, her eşyanın üzeri ne kadar silersem sileyim çıkmayan bir kir tabakasıyla kaplıydı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Süpermarkette çift vardiya çalışarak hemşirelik okulunun parasını denkleştirmeye uğraşıyordum. Mesaim bitip eve geldiğimde, kanepeye yayılıp tek kişilik yemeğimi yiyerek gönlümce televizyon izliyordum. Hamile kalmamam gerekiyordu.

Şimdi bir ay içinde her şey değişecekti. Bir bebeğim olacaktı. Bakmakla yükümlü olduğum yaşayan, nefes alan bir insan. Bu bebeğin yalnız kalmaması gerekecek ve kıyafetlere, besine, eninde sonunda da eğitime ihtiyacı olacaktı. Dahası büyük ihtimalle geceleri beni uyutmayacaktı, bu yüzden de gündüzleri zombi gibi dolaşacaktım.

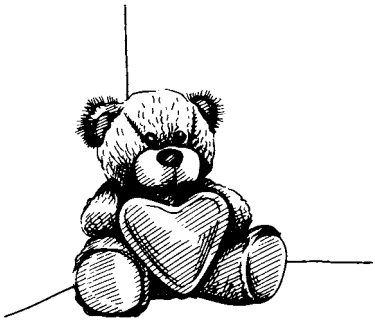
Hamileliğimin son döneminde artık sığmakta zorlandığım küçük mutfağa girip içi yiyecek dolu kâğıt torbayı mutfak masasının üzerine bıraktım. Her gün süpermarketten çıkmadan önce son kullanma tarihi yaklaşmış ya da geçmiş ne kadar yiyecek varsa toplardım, bugün de bir sürü konserve yiyeceğin yanı sıra ekmek ve peynir bulmuştum. Hatta tarihi sadece bir gün geçmiş, tadı muhtemelen değişmemiş küçük bir kutu süt bile bulmuştum. Beş konserve de ton balığı.

Her kadının hamileliği sırasında aşerdiği tuhaf şeyler olurdu. Benimki de ton balığıydı. Hamileliğimin ikinci üç aylık dönemi başlayıp mide bulantılarım kesildiğinden beri canım deli gibi ton balığı çekiyordu. Cıva oranından ötürü istediğim kadar çok yiyemiyordum ama elimde olsaydı kahvaltı da dâhil her öğünde ton balığı yerdim. Bunun sonucu olarak bebeğime Küçük Ton Balığı lakabını takmıştım.

Yemekte ton balığı yiyelim mi, anneciğim?

Pekâlâ, bu da bir diğer tuhaf şeydi. Sık sık karnımdaki bebeğimin benimle konuştuğunu hayal ediyordum. Aklımı kaybetmiyordum, yemin ederim. Sekiz aylık bir fetüsün konuşamayacağını ben de biliyordum. Ama bazen o tatlı, minicik sesiyle benimle apaçık biçimde konuşuyordu. Henüz yüzünü görmemiş olsam da onu şimdiden çok seviyordum. Benimkinden çok daha iyi bir hayatı olsun, benim mahrum kaldığım tüm imkânlardan yararlansın istiyordum. Ve bunu gerçekleştirmek için ne gerekirse yapacaktım.

Bu yüzden yakın zamanda elime geçecek yüklü miktardaki para konusunda birazcık bile vicdan azabı duymuyordum.



ÜÇ

Jackson, beş dakikadan kısa bir süre sonra elinde kahverengi kese kâğıdıyla kapımda belirdi.

Yemeği memnuniyetle mutfağa taşırdı ama hemen atılıp elinden kaptım. O soğuktan kıpkırmızı olmuş kulaklarıyla peşimden mutfağa gelirken kese kâğıdının ağzını yırtarak açtım ve içeriye ânında iştah kabartan kokular yayıldı. Beyaz karton kutulardan birini çıkardım ve sabırsızlıktan yanlışlıkla kapaklarını yırttım.

Tabak almaya uğraşmadım bile. Eviyenin yanındaki çekmeceden bir çatal kapıp doğruca kutudan yedim. Gerçi buna *yedim* demek ne kadar doğru olur bilemedim. *Silip süpürdüm* desem yeriydi. Son günlerde kıtlıktan çıkmışçasına yiyordum.

"Affedersin," dedim lokmalarımın arasında. "Uzun zamandır bir şey yemedim de. Çift mesai yaptım."

Jackson kaşlarını çattı. "Bu kadar çalışmanın bebeğe zararı olmaz mı?"

"Yakında azaltacağım."

Ben tabak alamayacak kadar sabırsız olsam da Jackson eviyenin üstündeki raftan iki tane indirdi. Kese kâğıdından bir kutu daha çıkarıyordu ki birden durdu.

"Ah, şey," dedi. "Sana bir şey aldım."

Bütün ilgim yumuşacık bir tavuk parçasında olduğundan Jackson'ın mutfak tezgâhının üzerine koyduğu küçük hediye torbasını görmemiştim bile; kuryeyi karşılamak üzere aşağı indiğinde arabasından almış olmalıydı. Torba pembe ve parıltılıydı, bu da beni güldürdü çünkü Jackson pembe ve parıltılının tam tersiydi. Onu bu torbayı taşırken hayal etmek zordu.

Aklımı okumuş olacak ki utangaççа gülümsedi. "Bebek için."

Her ne kadar ağzıma *lo mein* eriştesi tıkmaktan inanılmaz mutlu olsam da hediye açma fikri beni bundan daha fazla heyecanlandırdı. Henüz kimse bebeğime hediye getirmemişti. Şey, abimin gönderdiği araba koltuğu hariç, o da hâlâ kutusunda duruyordu.

Pembe, parıltılı torbayı aldım ve içindekini görünce nefesim kesildi. *Hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi.* Minicik bir insan için yapılmış minicik bir kıyafetti; bunlara zıbın dediklerini öğrenmiştim. Göğsünde pembe harflerle yazan yazıysa kalbimi eritti.

Annem Beni Çok Seviyor.

Tam da o anda Küçük Ton Balığı, sanki bu sözleri onaylar gibi karnıma tekme attı. Ton Balığı'nın doğmasına bir aydan biraz fazla kalmış olmasına rağmen henüz bebek kıyafetleri almaya başlamamıştım, dolayısıyla bu ilk kıyafetimizdi. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırarak zıbına baktım. Büyümeye devam eden karnıma, kaburgalarıma yiyip durduğum tekmelere rağmen ilk defa her şey bu kadar gerçek geliyordu. Bir bebeğim olacaktı ve bu zıbını giyecekti.

Aman Tanrım, galiba ağlayacaktım.

"Beğendin mi?" diye sordu Jackson hevesle.

Evet de dâhil olmak üzere herhangi bir şey söylemeye kalkarsam kendimi tutamayıp muslukları açardım, o yüzden ba-

şımla onaylamakla yetindim. Bunun üzerine Jackson'ın yüzü aydınlandı.

Bunların hiçbiri onun görevi değildi. Bana Çin yemeği getirmek ya da sevimlilik abidesi bebek kıyafetleri almak gibi bir zorunluluğu yoktu. Burada olmasının bunlarla hiçbir ilgisi bulunmuyordu. Dış kapının yanına bıraktığı deri evrak çantasının içindekilerle ilgisi vardı. Buraya gelmesinin *tek* sebebi oydu. Mesele hallolduktan sonra bir daha asla gelmeyecekti. *Lo mein*ler, Çin börekleri, sürpriz ziyaretler filan kalmayacaktı.

Jackson buraya benimle zaman geçirmeye gelmiyordu. Onun *işi* buydu.

"Eee," dedim yemeğimi alıp aynı zamanda son derece rahatsız bir yatak olarak da kullandığım çekyata geçerek. Oturduğum gibi şişmiş ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım. Yaşadığım rahatlamayı anlatmaya kelimeler yetmezdi. "Benimle ne konuşacaktın?"

Jackson da kendi yemeğini alıp yanıma oturdu. "Sözleşmedeki birkaç küçük ayrıntının üstünden geçmek istiyorum sadece. Ama bir dahaki gelişimde imzalaman için hazır olacak."

Karnımın alt kısmını saran kıpırtının sebebi heyecan mıydı yoksa bebek miydi kestiremedim. Elime büyük miktarda para geçmesini sağlayacak bir sözleşmeye imza atmak üzere olduğuma inanamıyordum. Öyle ki bu para beni ömrümün sonuna kadar rahat ettirecekti.

Her şey bundan sekiz ay önce başlamıştı.

Yanıma bir kız arkadaşımı da alıp bir kayak merkezinde eğitmen olarak çalışan abim Dennis'i ziyarete gitmiştim, onun sayesinde iyi indirim kapıyorduk. O gece Dennis meşguldü, biz de iki kız kafayı çekmek üzere soluğu yerel bir barda almıştık. İşte orada koyu renk takım elbiseli bir adam bana içki ısmarlamayı teklif etmişti. Havalı saç kesimi, keskin yüz hatları ve sinekkaydı tıraşıyla kendine has bir çekiciliği vardı, ben de çabasız karizmasına kapılıp teklifini kabul etmiştim. Adam

şehre önemli bir iş anlaşması için geldiğini ve sadece bir gün kalacağını söylemişti. Arkadaşım aslan yelesi saç kesimli bir adamla konuşurken ben de kendimi şimdiye kadar tanıdığım erkeklerden geceyle gündüz kadar farklı bu yaşça büyük, özgüvenli ve çekici adamla flört ederken bulmuştum.

Uzun lafın kısası çok fazla içmiş olmalıydım. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyordum ama müthiş bir baş ağrısıyla uyanmıştım ve ağzımın içi küllük gibiydi. Yakışıklı iş adamıyla otel odama döndüğümü şöyle böyle anımsasam da adını bile hatırlayamadığımı fark edince çok utanmıştım. Olanları bir hayat tecrübesi sayıp hafızamdan silmeye karar vermiştim.

Ta ki reglim gecikene kadar.

Öyle âlemlere akan bir kız bile değildim –ayda yılda bir dışarı çıkar, bütün enerjimi hemşirelik okuluna gitme hayalimi gerçekleştirmek için para biriktirmeye harcardım– ama yine de bir klişeye dönüşmüştüm işte. Sarhoş olup hamile kalmıştım ve bebeğimin babasının kim olduğunu bile bilmiyordum.

Hayatımı hiç böyle planlamadıysam da günler süren vicdan muhasebesinin ardından bebeği doğurmaya karar vermiştim. Belki sonunda karşıma doğru adam çıkardı ama çıkmasa bile bu işin altından kendi başıma kalkabilirdim. Hemşirelik okuluna gelince... Eh, kısmetimde varsa er ya da geç ona da ulaşırdım. Bundan emindim.

Ama sonra hiç beklenmedik bir şey oldu.

Üç ay önce, giderek büyüyen göbeğimin üzerinde dengede tutmaya çalıştığım yemek tabağımla haberleri izlerken ekranda bir adam gördüm. Yakışıklı yüzünün altındaki açıklamada adının Simon Lamar olduğu yazıyordu. Yerel bir gayrimenkul geliştirme uzmanıydı.

O, Küçük Ton Balığı'na hamile kaldığım gece bardan birlikte ayrıldığım adamdı.

Sonrasında olanlar pek de peri masallarındaki sonlara benzemiyordu. Simon Lamar'ı bulduğumda, hamile olduğumu öğ-

renince biraz şaşırsa da havalara uçtuğunu, beni tavlamak için kapımda yattığını ve birkaç ay boyunca bana kur yaptıktan sonra üçümüz mutlu bir aile olabilelim diye tek dizinin üstüne çöküp bana evlenme teklifi ettiğini söyleyebilmeyi çok isterdim. Onu durumumdan haberdar etmek üzere Simon'a ulaştığımda hayal ettiğim senaryo buydu.

Maalesef hiç de hayal ettiğim gibi olmadı.

O gece parmağında alyans gördüğümü hatırlamasam da Simon Lamar evliydi. Hatta evli olmasının yanı sıra iki küçük çocuğu vardı ve gayrimeşru çocuk istemiyordu. On yıldır evli olduğu sevgili karısının –ve basının– sadakatsizliğinden haberdar olmasını da istemiyordu. Yaptırmakta direttiği babalık testinin sonucunda çocuğumun babası olduğu kesinleştikten sonra bile benimle yüz yüze görüşmeyi reddetmişti.

Bununla beraber Jackson aracılığıyla bana son derece cazip bir teklifte bulunmuştu: Hem bana hem de çocuğumuza fazlasıyla yetecek, bir kamyon para. Bundan böyle ne kirayı dert etmem gerekecekti ne de çocuk bakımını, hatta kızımın üniversite masraflarını bile dert etmeme gerek kalmayacaktı. Hepsini Simon karşılayacaktı. Yapmam gereken tek şey o ve ben dışında (tabii bir de Jackson dışında) kimsenin çocuğumun babasının o olduğunu bilmeyeceğine dair bir gizlilik sözleşmesi imzalamaktı.

Kabul etmiştim.

Başka ne yapabilirdim ki? Kabul etmek *zorundaydım*. Simon, benim ve Ton Balığı'nın geleceğini garanti altına almayı teklif ediyordu. Bekâr bir anne adayı olarak hayır dersem aptallık etmiş olurdum.

Simon'ın bu cömert teklifi sayesinde planımdan şaşmadan, hatta belki planladığımdan bile daha erken hemşirelik okuluna gidebilecektim. Kızımı en iyi özel okullara gönderebilecektim. Onu tek göz odada büyütmek zorunda kalmayacaktım. Simon hayatımı kurtarmıştı.

"Sözleşmeyle bu kadar ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim Jackson'a, ağzımda bir çatal dolusu erişteyle.

Elini sallayarak geçiştirdi. "Benim işim bu."

Sahiden öyle miydi? Jackson, anlaşmanın ayrıntılarının hazırlanmasına aracılık etmek üzere haftada bir buraya geliyordu. Çoğu şeyi telefonda da halledilebilirdik ama o şahsen gelmekte ısrar ediyordu. Kaderimi kökünden değiştiren o geceden beri yüzünü bir kez olsun görmediğim Simon içinse aynı şeyi söyleyemezdim.

Dahası Jackson'ın iyiliğimi düşündüğüne inanıyordum. Sözleşmede safça kabul edebileceğim maddeler vardı fakat Jackson bana onları kabul etmememi tavsiye etmişti. *Yeterince yüksek bir geçim gideri artışı değil bu. Sana haksızlık ediliyor.*

Jackson ceketinin iç cebine uzandı ve bir zarf çıkarıp önümüzdeki sehpanın üzerine bıraktı. Tecrübelerimden içinin yirmilik dolu olduğunu biliyordum, mutfak ihtiyaçlarımı ve tıbbi masraflarımı karşılamama yetecek kadar vardı. Önümüzdeki günlerde çok daha büyük bir ödeme alacak olsam da bu para dolu zarflar son birkaç aydır üzerimdeki yükü epey hafifletmişti.

"Teşekkürler," dedim.

Jackson kalın gözlüğünü burun köprüsünün üzerine itti. "Ne demek. Ben yola çıkmadan önce banka hâlâ açıktı."

Daha önce bankaya gitmekten hiç bahsetmemişti. Görüşmelere ilk başladığımızda Simon, sözleşmeler imzalanana kadar tek kuruş dahi alamayacağımı söylemişti fakat sonra Jackson içinde ufak miktarlarda nakit olan bu zarflarla çıkıp gelmeye başlayınca Simon'ın fikrini değiştirdiğini sanmıştım. Ancak şimdi Jackson'ın bunca zamandır bana kendi hesabından para verip vermediğini merak ediyordum.

"Bu arada," dedi ben merakımı dillendirme fırsatı bulamadan, "Simon bir iki güne sözleşmenin son hâlini imzalamaya ve seninle bazı meseleleri konuşmaya buraya gelecek."

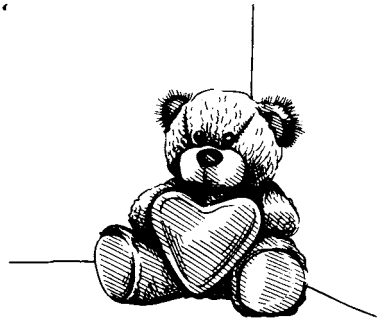
"Ya." Simon'ı tekrar göreceğimi düşünmek gerilmeme neden oldu, belki de hamile olduğumu öğrendiğinden bu yana sergilediği soğuk tavırdandı. Bu hâliyle tanıştığımız geceki o büyüleyici adama hiç benzemiyordu. "Tamam, olur."

"Ben de burada olacağım," diye ekledi Jackson.

Bana güven verici bir tavırla gülümsediğinde, o gece kayak merkezinin yanındaki barda tanıştığım adamın Jackson olmasını dilemekten kendimi alamadım. Onun gibi harika bir adamla bir yuva kurma fırsatı uğruna Simon'ın mucizevi teklifini seve seve reddederdim.

Fakat böyle düşünmemeliydim. Geçmişi değiştiremezdim. Simon'dan bu kadar cömert bir teklif aldığım için kendimi şanslı saymalıydım çünkü bu teklif, çocuğumun bütün hayatını garanti altına alacaktı.

DÖRT



Çamaşırları katlarken birdenbire sancılandım.

Ama gerçek sancı değildi bu. Her beş dakikada bir nefesimi kesecek, koştur koştur acilin yolunu tutmama neden olacak cinsten değildi. Sadece beni yaptığım işe ara verip derin bir nefes almaya zorlayan, sinir bozucu bir sancıydı. Son zamanlarda günde iki üç kez bu sancılardan çekiyordum. Dr. Hanson buna "yalancı sancı" diyordu.

Sonuç olarak bebeğin doğumu yaklaşmıştı. Hatta eli kulağındaydı. Belki bugün, yarın ya da bu ay bile değildi ama Küçük Ton Balığı çok yakında doğacaktı.

Kendimi hazır hissetmiyordum. Öncelikle çok yorgundum. Henüz işten ayrılmamıştım ve sözleşme imzalanana kadar da ayrılmaya korkuyordum çünkü ya anlaşma bozulursa diye kuruntu edip duruyordum. Ama yorgunluğumun asıl sebebi uyuyamamamdı.

Kâbus görüp duruyordum. Kâbuslarımda ne olduğunu tam olarak hatırlamıyordum fakat her biri Simon'ın yakışıklı yüzünün üzerimde belirmesiyle bitiyordu. Gözlerinde kararlı bir bakışla doğrudan benimkilerin içine bakıyordu. Her seferinde

tepeden tırnağa bütün vücudumu saran bir korkuyla uyanıyordum. (Sonra da çişe kalkmam gerekiyordu.)

Yani uyku kalitem sıfırdı.

Bir elimi karnıma koydum. Henüz bebeğin ismini seçmemiştim. Ton Balığı *gerçek* ismi olamazdı elbette. Bazı çiftlerin bebek isimleri yüzünden kavga ettiğini duymuştum ama benim böyle bir sorunum yoktu. Bebeğime dilediğim ismi koyabilirdim çünkü bunu yapabilecek tek kişi bendim.

Yine de aklıma bir isim gelmiyordu. Bu yüzden kafamda benim için hâlâ Ton Balığı'ydı.

Merhaba, anneciğim! Bana beşik almayı unutma yoksa uyuyacak bir yerim olmaz!

"Yakında alacağım." Elimi uterus kaslarımın üzerine koydum. "Baban çeki verir vermez beşiğini alacağım. Hatta çok daha fazlasını alacağım."

Sancının geçtiği sırada cep telefonum evin bir yerinde çalmaya başladı. Stüdyo dairede oturduğum için şanslıydım çünkü daha büyük bir yerde oturuyor olsaydım neyin nerede olduğunu hayatta bulamazdım. Başkaları da hamileyken bu kadar fena bilinç bulanıklığı yaşıyor muydu acaba? Dün aklımı dağıtmak için okuduğum karton kapaklı kitabı araya araya deli olmuş, sonunda onu buzdolabında bulmuştum.

Şimdi telefonumu arayarak daireyi dolaşıyordum (hayır, *paytak paytak yürüyordum*). Başta zil sesi ipucu görevi görerek beni mutfağa yönlendirdi. Ama sonra ses kesildi ve ben de nereye bakacağımı bilemez hâlde kalakaldım. Bakışlarımı küçük mutfakta gezdirerek minicik cep telefonumu aradım.

Tanrım, buzdolabının kahvaltılık bölümünden çıkarsa kendime fena kızacaktım.

Ama hayır, mikrodalga fırının üzerindeydi, siyah yüzeyiyle neredeyse bütünleşmişti. Nihai sözleşmenin ayrıntılarını kesinleştirmek üzere Jackson'ın arayıp aramadığını merak ederek telefonu elime aldım. Yarın imzalar atılacaktı ve her şeyin

planlandığı gibi ilerlemesini istiyordum. Hiç haber almamak kötü haber almaktan iyiydi, dolayısıyla şu anda herhangi bir haber almak istemiyordum.

Ama cevapsız arama Jackson'dan değildi. Abim Dennis'tendi. Yaşadığım rahatlamayla omuzlarım gevşerken geri ara tuşuna tıkladım.

"Tegan?" Abimin gür sesi kulağımı doldurdu. "İyi misin?"

Ne zaman abimle konuşsam kendimi tekrar beş yaşında gibi hissediyordum. "Evet, iyiyim."

Dennis uzun uzun iç geçirdi. "Neler oluyor, Teggie?"

"Ben sadece..." Küçücük yaşam alanıma bakındım. "Çok yalnızım."

"Lamar'la sözleşmeyi ne zaman imzalayacaksın?"

"Yarın." Alt dudağımı çiğnemeye koyuldum. "Buraya gelme ihtimalin var mı?"

"Keşke gelebilseydim," dedi içini çekerek. "Ama şu sıralar başımı kaşıyacak vaktim olmadığını biliyorsun."

Biliyordum. Dennis eyaletin kuzeyinde, *Karlı Dağ* adının hakkını veren bir kayak merkezinde eğitmenlik yapıyordu. Kendimi bildim bileli kayağa âşıktı. Hatta profesyonel kayakçı olmanın eşiğinden dönmüştü, o denli iyiydi. Ne var ki yirmilerinin başında ayağı kırılmış, bunun üzerine kayak eğitmenliği gibi rahat bir mesleğe geçiş yapmıştı. Maalesef ki aralık onun en yoğun olduğu aylardan biriydi ve bu yoğunluk tatil sezonu bitene kadar devam edecekti. Kış boyu canla başla çalışıyor, yılın geri kalanındaysa rahatına bakıyordu.

"Bebek doğduğunda birkaç günlüğüne gelmeye çalışacağım," diye söz verdi. "Gerçi istersen sen buraya gelebilirsin. Boşta odam var."

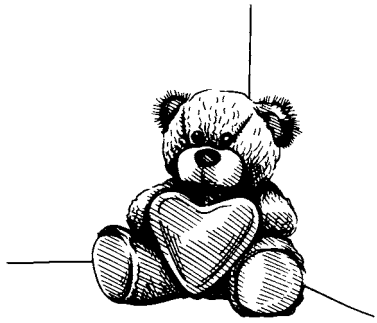
Aslında çok da kötü bir fikir değildi. "Ben bunu bir düşüneyim."

Teklifi son derece cezbediciydi. Ne zaman ziyaretine gitsem Dennis üzerime titrerdi, dahası hamile kaldığımdan beri

onu görmemiştim. Tam bir işkolik olan babamız, şirketi iflas edince kırk yaşında kalp krizinden öldüğünde o sıralar henüz on iki yaşında olan Dennis evin erkeği rolüne bürünmüş, sekiz yıl sonra annemiz pankreas kanserinden hayata gözlerini yumduğunda bu görevi tekrar üstlenmişti. Bir babanın yapacağı her şeyi yapmıştı ve buna erkek arkadaşlarımı onaylamak ya da onaylamamak da dâhildi. Bir keresinde çıktığım çocuk bizim evin önüne içki kokar hâlde geldiğinde, ben daha arabasına binemeden çocuğu beyzbol sopasıyla kovalamıştı. Doğrusu onun standartlarına göre erkek arkadaşlarımın çoğu yetersizdi. Simon'ıysa hiç onaylamıyordu.

Acaba Jackson hakkında ne düşünürdü?

BEŞ



Bugün geleceğimi garanti altına alacak sözleşmeyi imzalayacaktık.

Tek yapacağım bir kâğıt parçasına imza atmak olsa da gerginlikten içim içimi yiyordu. Her zamankinden daha kötü uyumuş, neredeyse saat başı kâbuslarımdan sıçrayarak uyanmıştım. Ne zaman dalsam Simon'ın yüzü rüyalarıma musallat olup beni uyandırmıştı. Onu bir türlü aklımdan çıkaramamış, sabaha karşı dört sularında artık çabalamaktan vazgeçmiştim.

Dün bir hayır kurumu mağazasına gidip yeni bir hamile kıyafeti almıştım: Çiçek desenli bir elbise. Ne yazık ki mağazada deneme kabini yoktu, bu yüzden elbiseyi sadece üstüme tutabilmiştim; eve gelip giydiğimdeyse çiçekli elbise giymiş bir balinaya benzemiştim. Yine de diğer kıyafetlerimin hepsinden daha iyiydi.

Gerçi neden böyle süslendiğimi bilmiyordum. Kimi etkilemeye çalışıyordum? Simon'ı mı? Çiçek desenli elbisemin içindeki hâlimi görüp benim için ailesini terk etmeye karar vereceğini filan mı sanıyordum gerçekten? Bunu istiyor muydum ki?

Hayır, istemiyordum. İşin aslı, Simon Lamar'la hiçbir alakam olsun istemiyordum. Uğruna süslendiğim tek bir kişi vardı

ve o, Simon değildi. Son zamanlarda sıkça görüştüğüm, çokça kanımın ısındığı ve şu noktalı yeri imzaladıktan sonra bir daha asla göremeyeceğimden korktuğum adamdı.

Öğleden sonra işten izin almıştım ve bu da beni epey strese sokuyordu çünkü paraya çok ihtiyacım vardı. Bugünden itibaren ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok param olacağını kendime hatırlatıp duruyordum. Hayatım boyunca hiç param olmadığı düşünülürse bu gerçeği kabullenmekte zorlanmam şaşılası değildi. Parayı alır almaz ilk işim daha iyi bir muhitte iki odalı bir daire bulmak olacaktı. Belki de müstakil ev tutardım.

Saat tam beşte aşağıdan diyafona bastılar; Simon'la Jackson gelmişti. Onların merdiveni çıkmasını beklerken stüdyo dairemin bir ucundan öbür ucuna yürüdüm. Çok da uzun sürmedi.

Kapı zilinin sinir bozucu sesi dairemi doldurduktan sonra kapıyı açtığımda, iki adamı takım elbiselerinin içinde karşımda buldum. Jackson burnunun üzerindeki kalın camlı gözlüğüyle her zamanki gibi sevimli görünüyordu. Hemen yanında da Simon duruyordu.

Simon Lamar'ı görmeyeli... Eh, hayatımın kökten değiştiği o geceden beri görmemiştim onu. Benden neredeyse yirmi yaş büyüktü ama yaşını hiç göstermiyordu. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum; kusursuz yüzü âdeta usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. O geceden sonra fotoğraflarını görmüştüm ama kanlı canlı karşımda durması çok farklıydı, yakından çok daha yakışıklıydı. Yüzünü görmek, zihnimde o geceye dair bir anıyı tetikledi fakat o gece benim için hâlâ çok bulanıktı. Yine de kızıma hamile kaldığım geceye dair herhangi bir şey hatırlamak için zihnimi zorladım.

Ama hayır. Orada hiçbir şey yoktu. Sanki biri eline silgi alıp beynimi silmişti. Hatırlayabildiğim tek şey son zamanlarda gitgide daha sık görmeye başladığım kâbuslardı. Fakat kâbuslarım yüzünden adamı suçlayamazdım, öyle değil mi?

O gece barda Simon, rahat gülümsemesiyle sıcak ve cana yakındı. Bu geceyse burada olmaktan rahatsızlık duyuyor gibiydi. Birbirimizi gördüğümüzde yaptığı ilk şey önce saatine bakmak, ardından da yüzünde açık bir tiksintiyle bakışlarını karnıma indirmek oldu.

"Ulu Tanrım," dedi. "O prezervatifleri üreten şirkete dava açmalıyım."

Utançtan yüzüm alev alırken Jackson, Simon'a sert bir bakış attı. En azından prezervatif kullandığımızı bilmek içimi rahatlatmıştı. Gerçi ben her ihtimale karşı yaygın olarak görülen bütün cinsel yollarla bulaşan hastalıklar için test yaptırmış ve temiz çıkmıştım.

"Şey," dedim neşeyle, "içeri buyurun."

Simon'ın sirke satan suratı kasvetli daireme girdiğinde biraz daha ekşidi. Onu çekyata yönlendirdiğimde oturmakta tereddüt etti. Öyle ki altına sermek üzere bir havlu isteyeceğini sandım. Ama sonunda çekyatın kenarına ilişti, burada olmak yerine dünyanın öbür ucunda olmayı diliyormuş gibi görünüyordu. Ben de çekyatın diğer ucuna, ondan olabildiğince uzağa oturdum.

"Sözleşme tam konuştuğumuz gibi," dedi Jackson kibar bir sesle, odadaki diğer tek mobilyaya –kaldırım kenarında bulduğum dökküntü ahşap sandalyeye– otururken. "Dediğim gibi, istersen kendi avukatına da inceletebilirsin."

"Sana güveniyorum," dedim.

Ona güvenmek zorundaydım çünkü şu anda avukat tutacak param yoktu. Fakat bu sözüm Simon'ın sırıtmasına neden olunca acaba avukat tutsam mı diye düşünmeden edemedim. Yüzündeki alaycı ifade hafızamı yeniden tetikledi. Bir şeyi hatırlamaya çalışıp da bir türlü hatırlayamamak inanılmaz sinir bozucuydu. Demans hastası olmak korkunç olmalıydı.

"Gizlilik sözleşmesinin şartlarını enine boyuna konuştunuz, değil mi?" diyerek söze girdi Simon.

"Evet," diyerek onayladı Jackson. "Konuştuk, değil mi, Tegan?"

"Evet..."

Bu sözleşmenin beni en çok geren kısmı gizlilik anlaşmasıydı. Şayet imzalarsam Küçük Ton Balığı'nın babasının Simon olduğunu kimseye söyleyemezdim. Doğum belgesinde adı yer almayacaktı. Hiç kimse bilmeyecekti. Kızıma bile anlatamayacaktım, aksi takdirde Simon bana donuma kadar alabileceği bir dava açabilirdi. Kızıma bir şeyler uydurmak zorunda kalacaktım... Ne bileyim... Babasının trajik bir kazada öldüğünü filan söyleyecektim.

"O hâlde anladın mı?" diye üsteledi Simon, gri gözlerini benden ayırmadan. O gece gözlerinin ne kadar anlamlı baktığını düşündüğüme dair o çelişkili anının zihnime üşüşmesiyle irkildim. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Ne ailene ne arkadaşlarına ne de bebeğine."

Bebeğine. Sorumluluktan çoktan sıyrılmıştı bile. "Anladım."

"Akıllı kızsın." Bana göz kırptı. "Hadi, imzalayalım öyleyse. Paraya gerçekten ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bu adamdan hiç hoşlanmıyorum, anneciğim. Onun babam olmasını istemiyorum.

Simon sözleşmeyi çıkarmak üzere öne doğru eğilip yanında getirdiği pahalı evrak çantasının içine uzandı. Bana yaklaştıkça kokusu burnuma doldu. O gece sıktığı parfümün aynısıydı.

Sıra dışı bir kokuydu. Vanilya. Meşe. Alttan alta hissedilen baharatlı bir ton.

Bir anlığına gözlerimi yumdum ve tıpkı kâbuslarımda olduğu gibi yüzünün üzerime eğildiğini gördüm. Ama bu sefer farklıydı. Sadece yüzünü görmekle kalmıyor, çıplak vücudunu da görebiliyordum. Üzerimdeydi. Ve gözlerinde beni dehşete düşüren aç bir bakış vardı.

Hayır, demeyi başardım tonlarca ağırlıktaymış gibi gelen dilimle. *İstemiyorum. Hayır. Hayır!*

Simon gözlerini devirdi. *Biranı bitirmemiş miydin? Uyumaya devam et, Tegan.*

Hayır. İstemiyorum...

Ve sonra...

Gözlerim hızla açıldı. Kafamda canlanan sahne öylesine gerçekçiydi ki *sahiden de* gerçek olduğunu amansız bir kesinlikle anladım. Kâbuslarımdaki Simon'a dair görüntülerin hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olduğunu sanmıştım ama hayır, hayal değildi.

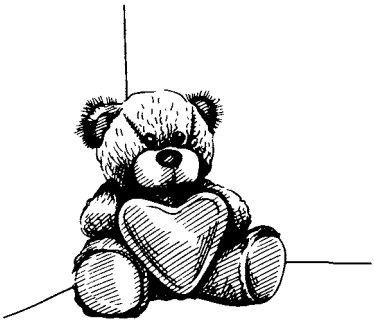
Bu bir anıydı.

Birden her şey korkunç bir mantığa büründü. O gece o kadar da içmediğimi biliyordum. Hayatım boyunca hiç kendimden geçecek kadar sarhoş olmamıştım, hele ki birkaç biradan sonra kesinlikle olmazdım.

Simon içkime bir şey atmıştı.

Sonra otel odama döndüğümüzde o...

Aman *Tanrım.*



ALTI

Simon sözleşmenin sayfalarını çevirirken kalbim öylesine çarpıyordu ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. Aylardır o geceye dair en ufak bir şey hatırlamaya çalışıyordum. Şimdiyse gözümün önünden gitmiyor, zihnimde *durmaksızın* tekrar ediyordu.

Simon üzerimdeydi, bense dönmeyen dilimle ona durması için yalvarıyordum.

"Bana *tecavüz* ettin!" deyiverdim birden.

Simon elindeki sözleşmeyi ve gizlilik anlaşmasını sımsıkı kavramış hâlde donakaldı. "Pardon?"

"İçkime tecavüz hapı gibi bir şey attın!" diye bağırdım. "Bu yüzden o geceye dair hiçbir şey hatırlayamıyordum. Ama artık hatırlıyorum. Sana durman için yalvarmama rağmen durmadığını hatırlıyorum. Durmadın." Yüzümü buruşturdum. "Bana uyumaya devam etmemi söyledin."

Gözleri çakmak çakmak parlarken yüzüne dehşet verici bir ifade yerleşti. "Bu düpedüz saçmalık! Beni nasıl böyle bir şeyle itham edersin, hele ki sana karşı bu kadar cömert davrandıktan sonra?"

Şakaklarım zonkluyordu. "Bana tecavüz edip hamile bıraktıktan sonra mı demek istiyorsun?"

Simon yardım istercesine Jackson'a döndü. Jackson ağzı bir karış açık kalmış hâlde bana bakıyordu. "Jackson," dedi Simon, "şu saçma sapan suçlamayı duyuyor musun?"

"Duyuyorum." Jackson elini saçlarının arasından geçirmeye başladı ama sonra durunca saçları havaya dikildi. "Tegan, ne diyorsun sen? Daha önce hiç böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

"Çünkü şimdi hatırladım! Pa... parfümünün kokusunu alınca." Galiba kusacaktım.

Şimdi âdeta baraj kapakları açılmış gibiydi. Daha fazlasını hatırladım: Simon'ın kulağıma, "Hadi buradan çıkalım," diye fısıldayışı, bizi otelime götürürken Porsche'sinin arka koltuğunda başımın sağa sola sallanışı, beni odaya neredeyse kucağında taşıyışı. En dehşet verici kısmıysa Simon'la karşı karşıya gelip mide bulandırıcı parfümünün kokusunu almasaydım belki de bunların hiçbirini hatırlamayacak olmamdı.

Kendimi iğrenç hissediyordum. *Kirlenmiş.*

Bu adamın yanında daha fazla duramazdım, orası kesindi. Çekyattan kalktığım gibi bu minicik stüdyo dairede biraz olsun yalnız kalabileceğim tek yere koştum: Banyoya.

Kapıyı arkamdan çarpıp sırtımı ona dayadım. O anda karnıma bir sancı girdi, sanki devasa bir yumruk rahmimi sıkıyordu. Şu anda doğumun başlamasını istemiyordum. Simon hâlâ evimdeyken bununla başa çıkmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyordum. *Lütfen, Ton Balığı, bana bunu yapma. Şimdi olmaz.*

Derken rahmimin etrafındaki yumruk gevşedi. Sancım azaldı.

Biri banyonun kapısını usulca tıklattı. "Tegan?"

Jackson'ın sesiydi. Gözlerimi yumup ikisinin de evimden gitmesini diledim.

"Tegan? İçeri girebilir miyim? Lütfen?"

İçeri girmesini istemiyordum ama sonra kendime onun Simon olmadığını hatırlattım. Bana saldıran adam o değildi. Jackson, bu anlaşmadan kârlı çıkmam için canla başla uğraşan, bana kendi parasından veren, kızıma parıltılı pembe torba içinde hediye alan adamdı.

Yavaşça dönüp kapıyı içeri girebileceği kadar araladım. Banyo, dairenin geri kalanına uygun olarak minicikti ve şimdi ikimiz de içerideyken neredeyse nefes alacak yer kalmamıştı. Jackson, kalın camlı gözlüğünün ardından sıcacık kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Tegan," dedi, "içeride söylediklerin de neydi?"

"Özür dilerim," dedim ama neden özür dilediğimi bilmiyordum çünkü hatalı olan onun patronuydu. Ben *mağdurdum*. "Simon beni bayıltı ve... Eh, ne yaptığını söyledim zaten."

Ne demeye çalıştığımı anlamamış gibi başını iki yana salladı. "Simon seni *bayılttı* mı?"

"Evet."

"Anlamıyorum." Konuşurken sesi titriyordu. "Şimdiye kadar yaşananların tek gecelik bir ilişki olduğunu söylüyordun. Şimdiyse... Demek istediğim, gerçekten seni bayıltıp *tecavüz* ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet! Onu görene kadar hatırlayamamıştım. *Kokusunu* alana kadar."

Dudakları aralandı. "Kokusu mu? Tegan, acaba... şey, bütün bunları hayal ediyor olabilir misin?"

"Hayır. Hayal etmiyorum." Boğazıma oturan yumruyu yuttum. "*Gerçek* bu, Jackson."

Korumacı bir tavırla kollarımı karnıma sardım. Keşke olanları hatırlamasaydım. Sarhoş olsam bile rıza temelli, çılgınca bir gecenin sonunda kızıma hamile kaldığımı düşünmek daha kolaydı. Şimdiyse ömrümün sonuna kadar *bununla* yaşamak zorundaydım. Simon'ın bana yaptığı şeyin görüntüsü asla gözümün önünden gitmeyecekti.

"Tegan," diye fısıldadı Jackson telaşlı bir sesle, "o sözleşmeyi imzalaman gerek. Her ne yaşandığını düşünüyorsan kendi iyiliğin için unutup lanet olası sözleşmeyi imzalamalısın."

"Her ne olduğunu *düşünüyorsam* mı?" diye tekrarladım. "Yani bana inanmıyorsun?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu sözleşme sayesinde seni ömrünün sonuna kadar idare edecek miktarda para alacaksın. İmzalamak zorundasın."

"Soruma cevap ver. Bana inanıyor musun?"

Uzun uzun suratıma baktı. O kadar uzun ki lafı dolandırsa bile gerçek cevabının ne olduğu apaçık belliydi. "Söylediğin şey korkunç, Tegan. Uydurmadığını biliyorum ama... Simon'ı yıllardır tanırım ve... Bilmiyorum. Şu sıralar stres altında olduğunu kabul etmelisin..."

"Bana tecavüz etti, Jackson." Sesim çatladı. "Bana yaptıysa eminim başka kadınlara da yapmıştır."

Jackson daha fazla yüzüme bakamayarak gözlerini yere indirdi. "Lütfen sözleşmeyi imzala, Tegan. Sana yalvarıyorum."

"İmzalamazsam ne olur?"

Cevap vermedi ama vermesine de gerek yoktu. Cevap gün gibi ortadaydı. *İmzala yoksa sen ve bebeğin zırnık alamazsınız.*

Onu kenara itip hışımla banyonun kapısını açtım. Simon –o şerefsiz herif– sağ elinde sözleşmeyle odanın ortasında dikiliyordu.

"Gizlilik sözleşmesini imzalamıyorum," dedim. "Polise gideceğim."

Simon'ın bakışları ânında Jackson'a kaydı. "Onu idare ettiğini söylemiştin."

İki adama da müthiş bir nefret duydum. Simon'a bana yaptığı şeyden ötürü. Jackson'a da üzerini örtmeye çalıştığı için. En azından Jackson'ın iyi bir adam olduğunu sanıyordum ama yanılmıştım. Bunca zamandır yaptığı tek şey beni *idare etmekti.*

Acaba başından beri biliyor muydu? Gerçeği kimseye söylemesin diye numaradan iyi davrandığı onlarca kızdan biri miydim sadece?

"Evimden defolun," dedim. "Hemen."

Simon sözleşmeyi iki eliyle birden havaya kaldırdı. "Sana son bir şans vereceğim, Tegan," dedi. "Kendin ve çocuğun için bu son derece cömert teklifi kabul etmen adına son bir şans. Ama kabul etmezsen başka şansın olmayacak."

Bir anlığına tereddüde düşmediğimi söylesem yalan olurdu. Bu teklif için cömert demek az kalırdı. Kabul etmezsem ömrümün sonuna kadar ay sonunu zor getirerek yaşayabilirdim. Kızıma onun için hayal ettiğim geleceği veremeyebilirdim. Bu para her şeyi değiştirebilirdi.

Ama sonra kızımı yetişkin olarak düşündüm. Yirmi iki yaşında, bir barda yakışıklı bir yabancıyla içki içiyor. Sonra yabancının eli kadehinin üzerinde olması gerekenden biraz daha uzun kalıyor...

Hayır, bundan paçayı yırtmasına müsaade edemezdim. Bir şey yapmalıydım. Gelecekte zarar verebileceği bütün kadınlar için.

Kızım için.

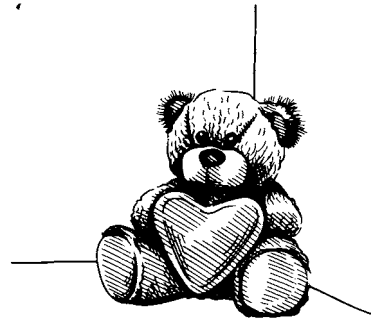
"İmzalamıyorum," dedim tekrar.

Simon gözümün önünde sözleşmeyi yırtarken yüzümü buruşturdum. Parçaları evrak çantasına geri attı. "Çok pişman olacaksın, tatlım," dedi. "Polise gidersen daha da pişman olursun. Benim sözüme karşılık seninki ve kimse sana inanmayacak. Tek bir kanıtın bile yok, mahkemede seni *mahvedeceğim*. Her şey bittikten sonra da ben *sana* hakaret davası açacağım."

Jackson'a baktım ama benimle göz göze gelmekten kaçındı. Aslında şaşırmamalıydım, kimin yanında olduğunu açıkça göstermişti.

İki adam evrak çantalarını kapıp küçük ailemin geleceğini de yanlarına alarak dairemden çıktı.

YEDİ



Jackson'la Simon gittiğinden beri gözümün yaşı dinmemişti.

Her şeyi berbat etmiştim. Bu para benim ve kızımın geleceğini kurtaracaktı. Yapmam gereken tek şey noktalı yere imza atmaktı, sonra hayat boyu rahat edecektik. Hemşirelik okuluna gidebilecektim, Küçük Ton Balığı'nın hiçbir eksiği olmayacaktı ve tekinsiz bir muhitte bulunan bu berbat stüdyo daire yerine güzel bir evde oturabilecektik.

Oysa şimdi en başa dönmüştüm.

Yine de içten içe doğru olanı yaptığımı biliyordum. Simon'ın yediği haltın yanına kâr kalmasına nasıl izin verebilirdim? Veremezdim. Parasını her harcadığımda kendimden tiksinirdim. Teklifini geri çevirmek zorundaydım.

Onlar gittikten aşağı yukarı bir saat sonra cep telefonum çalmaya başladı. Bir anlığına arayanın Jackson olmasını, bana inandığını ve benimle birlikte polise geleceğini söyleyeceğini umut ettim. Bana inandığım o dürüst, iyi adam olduğunu göstermek istediğini. Bu olayda yalnız olmadığımı duymak istedim.

Anlaşılan aklımı kaçırmaya başlamıştım. Her neyse, arayan Jackson değildi. Abimdi.

"Teggie!" Sesi neşeli geliyordu. Az önce olanları hiç bilmiyordu tabii. "Şu anda senin şerefine şampanya patlatıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Hiç gerek yok."

Güldü. "Hamileyken şampanya içemeyeceğinin farkındayım. Bebek doğduktan sonrası için sana bir kadeh ayıracağım, tamam mı? Ya da istersen sana elma şırası alırız."

"Param yok."

"Ah, yapma ama! Artık bir kamyon dolusu paran var! Kemerleri gevşetme vakti."

"Hayır, yok..." Gözlerimi yumdum, Simon'la aramda olanları ona anlatmak istemiyordum. Tanrım, ya *o* da bana inanmazsa? İşte o zaman kahrolurdum. "Anlaşma... Gerçekleşmedi. Sözleşmeyi imzalamadım."

"*Ne?*" Sesi sanki nefesi kesilmiş gibi çıkmıştı. "Ne diye imzalamadın?"

"Şey..." İki parmağımı kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırarak yaklaşan baş ağrısını engellemeye çalıştım. "Mesele biraz karışık. Şu anda konuşmak istemiyorum."

"Anlamıyorum. Ne oldu ki? Lamar sana o parayı *borçlu*. Bebeğin babası o, öyle değil mi?"

O adamı tanımlamak için "baba" kelimesini kullanmak, kelimeye hakaretti. O pislik Ton Balığı'nın babası filan değildi. Onun *hiçbir* şeyi değildi. "Şu anda konuşamam."

"Ama Tegan..."

"Yapamam." Sesim çatlayınca Dennis daha fazla ısrar etmedi. Ciddi olduğumu fark etmişti. "Keşke seni görebilseydim."

Abime telefonda anlatabileceğim bir şey değildi bu. Yüz yüze söylemem gerekiyordu.

"Ben de seni görmeyi çok isterdim, Tegan." Bir süre sessiz kaldı, muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu suçlayamazdım. "Buraya gelme ihtimalin hiç mi yok? Yarın atla arabana gel, boş odamda dilediğin kadar kalabilirsin. İstersen bebek doğana kadar."

"Bilmiyorum," dedim, dairem ile Dennis'in kuzeydeki evi arasındaki kilometreleri düşünerek. "Yol çok uzun."

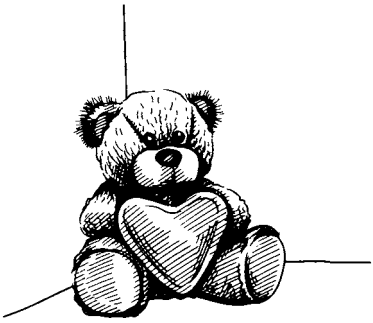
"Elbette, haklısın," diye kabul etti, çocukken ne zaman son derece geçerli olduğunu düşündüğüm bir tezi çürütmek üzere olsa kullandığı ses tonunu kullanarak. "Ama değecek. Çünkü buraya geldiğinde söz veriyorum parmağını bile oynatmak zorunda kalmayacaksın. Buzdolabını ağzına kadar dolduracağım, hem geniş ekran televizyon da var."

Sırıttım. "Ayaklarıma masaj da yapacak mısın?"

"*Bir* kerelik," dedi gülerek. "Hakkını dilediğin zaman kullanabilirsin."

Kendi alanımın olmasını her zaman sevdiysem de birkaç haftalığına abimin yanında kalmak ve bu süreçte benimle bebekler gibi ilgilenmesi şu sıralar tam da ihtiyacım olan şeydi. Doktorum buradaydı ama yeni bir doktor bulabilirdim. Asıl ihtiyacım olan abimdi. Bir de ayak masajı.

"Biliyor musun," dedim, "kulağa harika geliyor."



SEKİZ

Bugün Dennis'in yanına gitmek üzere yola çıkacaktım ve bavulumu hazırlamam hiç de uzun sürmemişti. Ne de olsa hamilelik kıyafetlerimin tamamı küçük bir spor çantasına sığıyordu. Aslında birkaç parça daha almayı umuyordum, Ton Balığı'na da kıyafetler alacaktım ama artık bunları karşılamam imkânsızdı.

Elimde bavulumla dairemden çıktığımda Bayan Walden'la karşılaştım. Beni her zamanki gibi eleştiren gözlerle süzdü. "Dün dairenden bağırış sesleri geldiğini duydum," dedi.

Harika. Simon ve Jackson'la tartışmamı duymuştu. Söylediklerimizi anlamamış olmasını diledim.

"Şunu bilmelisin ki," dedi, "evinde erkek misafir ağırlayacaksan nezaketen sesini alçak tutman gerekir."

"Kusura bakmayın," diye mırıldandım.

Bundan böyle bu korkunç kadınla yan dairelerde oturmak zorunda kalmayacağımı sanıyordum. Bu ihtimal artık ortadan kalkmıştı. Doğrusu onunla yan yana dairelerde yaşamaya devam edebilirsem kendimi şanslı saymalıydım. Bebeğim olacağı için beni apartmandan attırabilirdi.

Keşke sabah yola çıkabilmiş olsaydım ama süpermarkette bir mesai daha yapmayı pas geçemezdim; ne de olsa bu, doğum-

dan sonra işe dönebilecek kadar toparlanana dek son mesaim olacaktı. Şimdi güneş gökyüzünde iyice alçalmıştı ve telefonum bir saatten kısa süre içinde tamamen batacağını söylüyordu. Kar atıştırmaya başlamıştı, ufukta da fırtına bulutları toplanıyordu ancak fırtına bastırmadan önce abimin yanına varacağımdan emindim.

Gri Ford Fusion'ım üç yüz yirmi bin kilometredeydi ve ben ikinci el oto pazarından almadan önce en az beş altı kez el değiştirmişti. Yalnızca önden çekişli olsa da karda sürmeye alışkındım, yani fırtına hızlansa bile sorun olmazdı. Her hâlükârda bu hafta sonu buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Belki bebek doğana kadar Dennis'in yanında kalmaya karar verirdim.

Şoför koltuğuna oturup çantamla küçük bavulumu yolcu koltuğuna attım. Ne zaman arabayı kullansam karnıma yer açmak için koltukla direksiyonu ayarlamam gerekiyordu, dakika başı genişliyordum sanki. Önümüzdeki bir buçuk ay içinde arabaya hiçbir şekilde sığamayacak hâle gelmekten korkuyordum.

Haritalar uygulamasına Dennis'in adresini girip yola düştüm. Kar hâlâ atıştırıyordu ama taneleri irileşmeye başlamıştı. Gelgelelim şu dakikadan sonra yapacak bir şey yoktu.

Tam otobana çıkmıştım ki cep telefonum çalmaya başladı. Ekrandaki isme baktım: Dennis.

"Selam, Tegan," dedi. "Tahmini varış süresi ne gösteriyor?"

"Yola yeni çıktım. Şey... ekstra mesai yaptım da."

"Yola daha yeni mi çıktın?" Sesi kulağa hiç de mutlu gelmiyordu. "Pekâlâ, tamam, hiç durmadan gel. Kar başladı bile, fırtınadan erken davranman gerekecek."

"Endişelenme. Yakında orada olurum."

"Her şeyin yanında mı? Cep mataramı da aldın mı?"

"Çantamda."

Dennis yirmi bir yaşına girdiğinde arkadaşları ona titanyum matara almış, abim de geçenki gelişinde matarayı bende unutmuştu. Salladığımda içindeki sıvı çalkalanıyordu fakat

artık alkollü şeylerin kokusu midemi o kadar bulandırıyordu ki içini boşaltamamıştım bile. Çantamın içine dökülmemesi için dua ettim.

"Bana bak, Tegan," diye şakalaştı, "sakın hepsini içeyim deme."

Telefonda olduğumuz için göremeyeceği, ufacık bir gülümseme yayıldı yüzüme. Sonra aramıza sessizlik girdi.

Sonunda Dennis sessizliği bozarak, "Dün ne olduğunu bana anlatmalısın, Teggie," dedi.

"Şey... Uzun hikâye. Gelince anlatırım."

"Her neyse çözebileceğinden eminim. O sözleşmeyi imzalamak için geç kalmadığından eminim."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Öyle bir ihtimal yok."

"Ama–"

"*Öyle bir ihtimal yok.*"

Hattın diğer ucunda kaş çattığını neredeyse duyabiliyordum. "Gerçekten bak... ne oldu?"

Uzun uzun nefes verdim. "Geldiğimde konuşuruz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Beni korkutuyorsun, Teggie."

"Korkma. Seni seviyorum. Birkaç saate oradayım."

Dennis daha fazla üstelemedi. Sevindim çünkü otuz beş haftalık hamileyken araba sürmek bile yeterince zorken bu sırada bir de hamileliğinin bir tecavüzün sonucu olduğunu itiraf etmek çok daha zordu. Bu hiç de kolay bir konuşma olmayacaktı.

Yine de yaşadıklarımı saklamayacaktım. Dennis'e başıma gelenleri anlatmam gerekiyordu. Çünkü polise gittiğimde desteğine ihtiyacım olacaktı.

Radyoda bir pop kanalı bulup açtım ve geride bıraktığım her kilometreyle moralim yerine gelmeye başladı. Kar hızlanmıştı ama henüz yer tutmamıştı. Fırtına yüzünden trafik bu

saatte normalde olacağından çok daha hafifti. Böyle giderse iki saatlik yolu doksan dakikada alabilirdim.

Arabamın saatine baktığımda yaklaşık bir saattir yolda olduğumu fark ettim. Navigasyon beni otobandan çıkarıp başka bir otobana kestirme bağlanıyor gibi görünen daha küçük bir yola yönlendiriyordu. O sırada hafiften karnım guruldayınca acaba durup bir şeyler yesem mi diye düşündüm. Rahmimin baskısı yüzünden midem bezelye tanesi kadar kalmıştı, bu yüzden de gün içinde onlarca küçük öğün yemek zorunda kalıyordum. Yola çıkmadan önce neden süpermarketten birkaç protein barı almamıştım ki? Açlıktan midem kazınıyordu.

Ama hayır. Şu anda duramazdım. Aksi takdirde fırtına bastırmadan abimin evine varmam imkânsız olurdu. Çok az yolum kalmıştı.

Otobandan ayrıldığımda fırtınadan önce davranma fırsatını resmen kaybettiğimi fark ettim. Kar şimdi öyle şiddetli yağıyordu ki silecekler yetişmiyordu. Planladığım gibi erkenden yola koyulmayıp sabah çalıştığıma pişman olmaya başlıyordum. Sadece kendim varken güvenliğimi riske atmam neyse de kızımın güvenliğini riske atmam düpedüz ihmalkârlıktı. Bir anne adayı olarak artık daha kapsamlı düşünmeye başlamalıydım.

Yol karlı ve buzluydu, ön camımı temiz tutmak için silecekleri son ayarında çalıştırıyordum. Otobana dönmem lazımdı. Ön panelde duran telefonumun navigasyon uygulamasına baktım ama uygulama donmuşa benziyordu. Ekranın kenarındaki mesaj bildiriminde "sinyal kayboldu" yazıyordu.

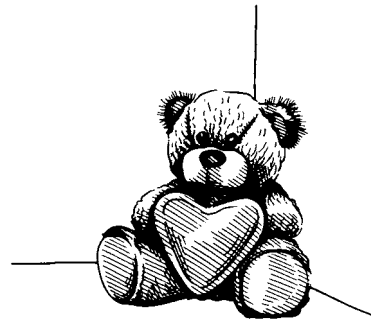
Kahretsin.

Pekâlâ, otobana nasıl döneceğimi temelde biliyordum. Tekrar otobana çıktığımda bir süreliğine durabileceğim bir yer bulacaktım. Gözlerimi kısarak ön camdan ileriye baktığımda otoban tabelaları yerine sonsuz sayıda ağaç gördüm. Ana yoldan uzaklaşıp ormanlık bir bölgeye mi girmiştim? Olabildiğince doğru yolda kalmaya çalışarak ilerlerken telefonumun zil

sesi arabanın içini doldurdu. İnternet çekmiyordu ama belli ki telefonum hâlâ çalışıyordu çok şükür. Ekrana baktığımda hiç ummadığım bir isim gördüm:

Jackson Bruckner.

DOKUZ



Jackson Bruckner arıyor.

Bütünüyle yola odaklanmam gerekirdi ama dün dairemde yaptığımız konuşmadan sonra Jackson'dan gelen aramanın dikkatimi dağıtmaması mümkün değildi. Ne istiyor olabileceğini bilmiyordum. Fikrini gayet açık belli etmişti: Bana inanmamıştı.

İçimdeki sese rağmen aramaya cevap verdim.

"Alo," diye seslendim hoparlöre.

"Tegan?" Jackson'ın tanıdık sesi arabamın içini doldurdu. "Neredesin?"

"Sana ne?" dedim acı acı. Dün benimle konuşma şekline hâlâ inanamıyordum. *Her ne yaşandığını düşünüyorsan kendi iyiliğin için unutup lanet olası sözleşmeyi imzalamalısın.* Kimse inanmasa bile Jackson'ın bana inanıp destek olacağını sanmıştım. Onun düzgün biri olduğunu sanmıştım.

Kendimi çok aptal hissediyordum.

"Konuşmamız gerek. Evde misin?"

"Hayır."

"Peki neredesin?"

"Açıkçası bu seni hiç ilgilendirmez, Jackson."

"Tegan." Hattın öbür ucundan yüksek bir cızırtı geldi. Beni nereden aradığını merak ettim. "Benim sana..."

Devamını getiremeden telefon tekrar cızırdadı ve sonraki cümlesi duyulmaz oldu.

"Seni duyamıyorum," dedim. "Ne dedin?"

"Tegan," dedi, "Simon..."

Daha fazla cızırtı. Gözlerimi kör edici bir beyazlığa bürünmüş ön cama diktim. "Ne dedin?"

"Simon polise gitti... ve..."

Kalbim hızlandı. Bana ne anlatıyordu? Simon neden polise gitsindi ki? Neler oluyordu? Doğru düzgün çeken bir yer bulmalıydım.

İyi de neredeydim?

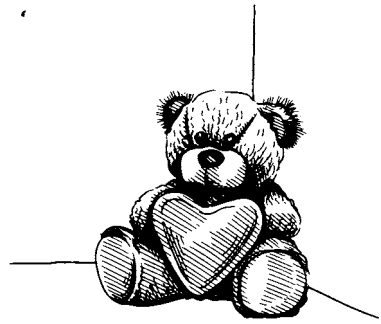
Durup yönümü belirlemek için kenara çekmek üzere frene bastım ama pedal tepki vermedi. Daha sert bastım fakat yolda hiç tutuş yoktu, üstelik arabam önden çekişliydi. Karda araba kullanmakta gayet iyiydim ama bunun bir tipi olduğunu hızla fark ediyordum, dahası direksiyonla aramda kocaman bir plaj topu vardı. Panik içinde frene basıp dursam da hiçbir işe yaramıyordu.

Hızla bir ağaca doğru ilerliyordum.

Ağaca çarpmamak için direksiyonu kırdıysam da yol fazla kaygandı. Yaptığım hiçbir şey o ağaca doğru kaçınılmaz ilerleyişimi değiştirmiyordu. Son çare olarak sağ ayağımın bütün ağırlığıyla frene abandım. O elektrik çarpması benzeri tanıdık acı bütün bacağımı sarsa da hiçbir şey olmadı. Durmuyordum. Durmayı geçtim, yavaşlamıyordum bile.

Bir saniye sonra arabamın kaputu ağaca bindirip teneke kutu gibi ezildi.

ON



Zaman bir saniye boyunca durdu.

Her şey dondu. Ön tamponumun ağaca temas ettiği an sonsuzluk kadar uzun sürerken arabamın kaputu ağır çekimde ezildi. Bir anlığına ön camımın ardındaki dondurucu havada asılı kalan her bir kar tanesini tek tek seçebildim. Hava yastığı bir balon gibi usulca şişti.

Sonra zaman yeniden akmaya başladı ve işte o anda naneyi yediğimi anladım.

Hava yastığı aslında hiç de usulca şişmemişti. Milisaniyeler içinde büyüyüp yüzüme çarpmıştı. Burnum kanıyor olabilirdi. Ayrıca arabanın önü ezildiğinden –zaten pek de iyi bir araba değildi– ön panel bacaklarımı koltuğa bastırıyordu.

Kazanın kendisi gürültülü olmuştu ama şimdi her şey sessizliğe bürünmüştü. Motor susmuştu. Telefon görüşmesi kesilmişti ve Jackson aramadan önce arkada çalan pop kanalı da kapanmıştı. Kaputtan dumanlar yükseliyordu fakat ön camda birikmeye başlayan kar yüzünden tam olarak görmek zordu. Silecekler hareketlerinin ortasında donup kalmıştı.

Bir an durup durumumu gözden geçirdim. Yüzümü görebilmek için bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. Alnımı göre-

biliyordum ve sağ gözümün üzerinde kocaman bir şişlik vardı. Hava yastığı şişmeden önce başımı çarpmış olmalıydım ya da bunu bana hava yastığı yapmıştı. Her hâlükârda kafama sağlam bir darbe almıştım.

Adın ne?

Ben Tegan Werner'dım. Otuz beş haftalık hamileydim. Yirmi üç yaşındaydım. Doğum günüm 20 Kasım'dı.

Tamam, hâlâ kim olduğumu biliyordum. Yani en azından ciddi bir kafa travmam yoktu.

Sonra kollarımı kontrol ettim. Ellerimi yumruk yapıp tekrar açtım. Parmaklarımı hareket ettirebiliyordum. Kollarım çalışıyordu.

Şimdi asıl korkutucu kısım vardı: Bacaklarım.

Ön panel hafifçe çökmüş, bacaklarım altına sıkışmıştı. Onları oynatmaya, kendimi kurtarmaya çalıştım ama...

Hayır.

Sağ bacağım gayet rahat hareket etse de şoför kapısına yakın olan sol bacağımı oynatmaya kalktığımda ayak bileğimden omuriliğime kadar yakıcı bir acı saplandı. Sağ bacağımdaki elektrik çarpması benzeri acıdan şikâyet edip duruyordum ama bu acının yanında o, kâğıt kesiği gibi kalırdı. Bu resmen *işkenceydi.*

Durum gerçekten, gerçekten çok kötüydü. Sol ayak bileğim yaralanmış, muhtemelen kırılmıştı. Görebildiğim kadarıyla bu yolda benden başka kimse yoktu. Kilometreler boyunca kimse yoktu. Bu karda yürüyüp yardım arama ihtimalim olsaydı bile artık yapamazdım. Yaralı bir ayak bileği ve dev bir karınla bu mümkün değildi.

Yıllar önce abim de tıpkı böyle bir kaza geçirmişti; o da buzlu bir yoldaydı. Bacağını birkaç yerden kırdığı için arabadan çıkamamıştı ve hastaneye yanına koştuğumda, birinin onu bulmasının bir saat sürdüğünü söylemişti. *Hayatımın en korkunç bir saatiydi, Teggie.*

Onun bulunması bir saat sürmüştü. Üstelik o zaman fırtına bile yoktu. Dışarıda kar gittikçe şiddetini artırırken birinin bana rastlama ihtimali çok daha düşüktü. Bütün gece burada mahsur kalabilirdim.

Derken aklıma bir başka korkunç düşünce geldi. Arabam ağaca çarptığı andan beri karnımın içinde hiçbir hareket hissetmemiştim. Şimdiye kadar bebeğim öyle hareketliydi ki geceleri kaburgalarımı tekmeleyerek beni uyutmazdı. Ama şu an hiç kıpırdamıyordu.

Elimi yusyuvarlak karnıma koydum. "Ton Balığı?" diye fısıldadım. "İyi misin?"

Karşılık olarak tekme gelmedi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır... Kırık bir ayak bileğiyle başa çıkabilirdim. Ama bebeğime bir şey olursa...

Sonra karnımın gergin derisinin altında minicik bir kıpırtı hissettim. Küçük Ton Balığı'nın bebek sesi kulağımda yankılandı. *Buradayım, anneciğim. İyiyim! Ama çok korkunçtu, değil mi?*

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Bebeğim iyiydi. Bu korkunç kazada onu kaybetmemiştim.

Ön panele takılı duran telefonuma uzandım. Bacaklarım sıkışmışken hareket etmek çok zordu, acı da her saniye artıyordu. Yine de telefonu düşürmeden yerinden almayı başardım ve 911'i tuşladım.

Arama başarısız.

"Kahretsin!" Telefonu arabanın içine fırlatmak istediysem de bunun bana hiçbir faydası olmazdı, hele ki şu an bir santim bile kıpırdayamazken. O üç rakamı tekrar tuşladım ancak yine düşmedi.

Tamam. Durum kötüydü ama daha kötüsü de olabilirdi. Dennis beni bekliyordu, gitmediğimde bana ulaşmaya çalışacaktı. Defalarca arayıp da ulaşamayınca yardım çağırırdı. Kendisine olanlardan sonra aklına ilk kaza ihtimali gelirdi ve paniğe kapılırdı.

Tabii beni bulmaları o kadar kolay olmayabilirdi. Ana yoldan ayrılmıştım ve lastik izlerim, hızla biriken karın altında çabucak kayboluyordu. Birinin beni burada bulması en iyi ihtimalle saatler sürerdi.

Sol bacağımdaki acıya o kadar odaklanmıştım ki başka bir hissi fark etmemiştim. Soğuğu. Arabanın içi *çok* soğuktu. Kazadan önce ısıtıcı açıktı ama şimdi motor kapanmıştı. Arabayı yeniden çalıştırmayı denemeye bile cesaret edemiyordum çünkü alev alırsa işim biterdi.

İnsan arabada donarak ölebilir miydi? Şu anki soğuğu düşününce bunun mümkün olabileceğine inanıyordum.

Montumu karnımın etrafına sarmaya çalıştım. Önünü kapayabildiğim bir mont almaya zahmet etmediğim için kendime sövdüm. Şapkam ve atkım vardı ama şu anda bana hiçbir faydaları yoktu, arabanın bagajında duruyorlardı. Mars'ta olmalarıyla aynı şeydi.

Aman Tanrım, donarak ölecektim.

Telefonumu bir kez daha elime aldım. Parmaklarım soğuktan ve adrenalinden tir tir titriyordu; 911'i tuşlamakta zorlanıyor, parmak uçlarımı neredeyse hissetmiyordum. Aramanın düşmesi için içimden dua ettim.

Arama başarısız.

Kar artık gökten topak topak yağıyordu. Arabamın tamamen kara gömülmesi ne kadar sürerdi? Dennis polisi şimdi arasa bile birilerinin beni sabahtan önce bulması imkânsızdı. Biraz daha beklersem arabadan hiç çıkamayacaktım.

Başka seçeneğim yoktu. Yardım bulmaya çalışmam gerekiyordu. Ana yola geri yürüyebilirsem bir araba durdurup beni hastaneye götürmesini isteyebilirdim. Şu anda tek umudum bu olabilirdi.

Bunu yapabilirdim. Ben zorluklara göğüs gerebilen biriydim. Otuz beş haftalık hamileliği kimsenin yardımı olmadan

atlatmıştım. Sırf doğru olanı yapmak için kendim ve kızım adına tomarla parayı reddetmiştim. Bunu yapabilirdim.

Ton Balığı için.

Koltukta kıpırdanarak bacaklarımı kurtarmaya çalıştım. Sol tarafta biraz boşluk vardı, belki kurtulmama yeterdi. Hafifçe kayıp sol bacağımı oynatmaya çalıştım ve...

Aman *Tanrım.*

Ayak bileğimdeki acı nefesimi kesti. *Kesinlikle* kırılmış olmalıydı. Acı o kadar dayanılmazdı ki gözlerim yaşardı. Hayatımda yaşadığım en kötü şeydi; sancılardan bile daha beterdi. İşte gerçek o an yüzüme çarptı:

Bu arabadan kurtulamazdım.

Yürüyemezdim.

Ne yiyeceğim ne de suyum vardı.

Arabam karın altına gömülürken sıcaklık giderek düşüyordu.

Burada ölecektim.

Ölmek istemiyordum. Yaşlanıp saçlarıma aklar düştüğünde evet ama şimdi değil. Burada değil. Daha yaşayacak çok şeyim vardı ve buna kızım da dâhildi. Onu görmek istiyordum. Onu kucağıma almak istiyordum. Şimdi ölemezdim. Henüz vaktim gelmemişti. Lütfen, *hayır.*

Göğsüm sıkıştı. Hamileliğimin son üç ayına girdiğimden beri nefes almakta zorlanıyordum ama bu bambaşka bir şeydi. O zamanki hafifti, şimdiyse ciğerlerime doğru düzgün hava bile dolduramıyordum. Sebebi panikatak olabilirdi ama kazadan dolayı akciğerim yırtılmış da olabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi yumdum. Ama gözlerimi kapayınca Simon'ın yüzünü gördüm. Gri gözlerini gözlerime dikmiş, üzerime çıkıyordu. *Hayır, hayır. Lütfen dur, Simon.*

Burada ölecektim ve hatırladığım son şey o adam olacaktı.

Derken bir şey gördüm.

Bir ışık çakması. Gözlerimin önünde dans etti. Bir an için akciğerimin gerçekten yırtıldığını ve ölümün kıyısında

olduğumu düşündüm. Belki de bu ışık, ona doğru yürümem gereken ışıktı.

Hayır. Değildi. Bu bir far ışığıydı.

Aman Tanrım, başka bir araba! Kurtulmuştum! Yaşadığım rahatlamayla dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

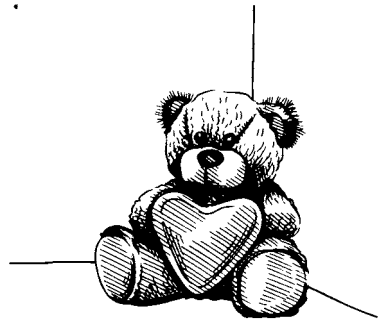
Bütün gücümü toplayıp elimin ayasını kornaya bastırdım ve ses şiddetli fırtınanın içine doldu. Bu arabanın yanımdan geçip gitmesine izin vermeyecektim. Kornaya tekrar basmamla farlar daha da parlaklaştı. Araba yaklaşıyordu; beni görmüştü.

Dikiz aynasından aracın yeşil bir pikap olduğunu görebiliyordum. Bu daha da iyi haberdi çünkü benim Ford'um gibi kara saplanacağa benzemiyordu. Pikap arabamın hemen arkasında yavaşlayıp durdu.

Sürücünün motoru kapamasını bekledim ama bunun yerine uzunlarını yaktı. Parlak ışık arabamın içini doldurdu ve birden içime bir huzursuzluk çöktü. Parlak ışık yüzünden pikabı görmek zor olsa da araçtan birinin indiğini seçebiliyordum.

Bir adamdı bu. Dev gibi bir adam. Sağ elinde bir nesneyi sıkıca tutmuş, bana doğru geliyordu.

ON BİR



Adam dehşet verici görünüyordu.

Arabama yaklaştıkça yüz hatları seçilir hâle geldi. Boyu bir seksenin epey üzerindeydi ve paltosu bedenini gizlese de güçlü kuvvetli olduğu anlaşılıyordu. Başına siyah bir bere geçirmişti, yüzünün büyük kısmıysa gür sakalının altında kalıyordu. Ona benzeyen birini yol kenarında otostop çekerken görseniz asla ama *asla* arabanıza almazdınız. Sizi öldürüp cesedinizi bataklığa atacak tiplerdendi.

Ve doğruca yanıma geliyordu.

Koyu renk gözleriyle arabamın içine bakarken parmaklarının boğumuyla camımı tıklattı. Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki bayılacağımı sandım. Ton Balığı kaburgalarıma sert bir tekme attı.

Anneciğim, dikkatli ol! O adama güvenmiyorum!

Camdan dışarı baktığımda adam sağ elindeki nesneyi kaldırıp bana gösterdi. Şimdi bunun bir kürek olduğunu anlamıştım. Tek kelime etmeden kapımın açılmasını engellediğini fark ettiğim karı küremeye başladı.

Geçmişte büyük bir fırtınanın ardından arabamın etrafındaki karları küremem gerektiğinde saatlerimi alırdı. Ama

bu adam bir dakikadan kısa sürede arabamın yan tarafını temizledi. Küreği yere bırakıp cama tekrar vurdu. Ne yapmamı istediğini anlamam bir saniyemi aldı.

Kapıyı açmamı istiyordu.

Dikkatli ol, anneciğim!

Kapıyı açmak istemiyordum. Şu anda tamamen savunmasızdım ve kurtarılmaya ihtiyacım olsa da bu adam tarafından kurtarılmak istemiyordum. Diğer yandan ne yapacaktım ki? Arabada kalıp donarak ölecek değildim ya.

Kapının kilidini açacak düğmeye bastım.

Adam kapıyı çekerek açtı. Kapı açılır açılmaz soğuk rüzgârın etkisiyle içerideki sıcaklık en az yirmi derece düştü. Kar taneleri yüzüme ve saçlarıma kondu.

"İyi misin?" diye sordu adam. Sesi kalındı, neredeyse hırıltıyı andırıyordu.

Yutkundum. "Hayır. Çıkamıyorum. Ve..." Derin bir nefes aldım, birazdan söyleyeceğim şeyin ne kadar çaresiz olduğumu ortaya sereceğini biliyordum. "Sanırım ayak bileğim kırıldı."

Adam gözlerini arabanın içinde gezdirerek durumu değerlendirdi. Bakışları açık montumun altından çıkıntı yapan karnıma kayınca gözleri hafifçe irileşti ama bir şey söylemedi. Aşağı uzanıp koltuğu geriye kaydıran düğmeye bastı. Bacaklarımdaki baskı hemen hafifledi.

Artık kurtulduğuma göre arabadan çıkmak için sol bacağımı yeniden oynatmayı denedim. Tıpkı önceki gibi acı dayanılmazdı. Gözlerim yaşardı. "Bacağımı kıpırdatamıyorum."

Adam kaş çatıyor gibiydi ama yüzünün büyük kısmını kaplayan kaba sakalı yüzünden ifadesini anlamak zordu. "Seni pikabıma taşıyacağım," dedi sertçe.

Karşı çıkmak istesem de başka seçeneğim yoktu. Yürüyemiyordum. Kıpırdamakta bile zorlanıyordum. Beni taşımazsa buradan çıkamayacaktım.

"Adın ne?" diye sordu.

Ona uyduruk bir isim söylemeyi düşündüm ama ne gereği vardı ki? Bana zarar vermeyi kafasına koyarsa bunu yapmak için adıma ihtiyacı olmayacaktı. "Tegan."

"Hank," dedi ama insanlara ve hayvanlara isim verme geleneğinden rahatsız oluyormuş gibi söylemişti bunu.

Etrafımızda kar fırtınası kopuyor olmasına rağmen Hank ürkütücü derecede sakindi. Kalın kollarından birini bacaklarımın altına soktuğunda acıdan neredeyse çığlık atacaktım. Hemen durdu. Acı dalgasının dinmesini bekledikten sonra beni tekrar kaldırmayı denedi. Sonunda tek kaşını kaldırdığında başımla onaylayarak devam etmesine izin verdim.

Onun gibi korkunç derecede iri bir adam tarafından kurtarılmanın iyi yanı, vücudumun topladığı on dokuz litre sıvı ve Küçük Ton Balığı'yla birlikte beni hiç zorlanmadan kaldırabilmesiydi. Homurdanmamıştı bile. Kollarında kendimi yüzde yüz güvende hissediyordum, sanki beni düşürmesine imkân yoktu. Beni epey yüksek görünen kar birikintisi boyunca taşıyıp pikabının yolcu kapısını açtı.

"Arkaya uzanabilir miyim?" diye sordum.

"Olmaz," dedi başka açıklama yapmadan.

Yolcu koltuğuna yerleşmeme yardım etti ve ayak bileğimdeki acı ne kadar beter olsa da en kötü kısmı hastaneye vardığımda koltuktan inmek zorunda kalacağımı bilmekti. Ama bunu düşünemezdim. Kar fırtınasında arabamda mahsur kalıp ölmeyecektim, biraz acıya dayanabilirdim.

"Çantamı alabilir misin?" diye sordum Hank'e. "Arabamın yolcu koltuğunda."

Üstüne çığ düşmüş gibi görünen arabama baktı. Beni oradan çıkarmak için kürek getirmesine şaşmamalıydı. "Tamam."

"Bir de bavulumu," diye ekledim.

Pılımı pırtımı toplamak için arabama dönmeyi reddetse hakkı vardı ama başıyla onaylamakla yetindi.

Şükürler olsun ki pikabın içi sıcacıktı, parmak uçlarımdaki uyuşukluk geçmeye başladı. Ayak parmaklarım önce karıncalandı, sonra yandı ama sol ayak bileğimdeki zonklama hepsini bastırıyordu. Hank'in bavulumu ve çantamı alıp pikabına getirişini izledim. Onları arka koltuğa attıktan sonra yanıma, şoför koltuğuna geçti.

Su geçirmez eldivenlerini çıkarıp kardan ıslanmış beresini başından aldı. Saçları kısaydı ve sakalı kadar asi değildi. Ayrıca sandığımdan biraz daha gençti, otuzlarının sonlarında olabilirdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ki bu da beni fazlasıyla huzursuz ediyordu.

"Kemerini taktın mı?" diye sordu.

"Hı hı."

Başka bir şey söylemeden arabayı harekete geçirdi. Gittikçe kalınlaşan karın içinde yavaş ve dikkatli ilerliyordu. Hastaneden ne kadar uzakta olduğumuzu merak ettim. Soğuk artık dikkatimi dağıtmadığından bacaklarımdaki acı giderek artıyordu.

"Beni hangi hastaneye götürüyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. İşte o zaman etrafımızdaki ağaçların her saniye biraz daha sıklaştığını fark ettim. Ana yola geri dönüyor gibi görünmüyorduk. Daha ziyade ormanın derinlerine ilerliyorduk.

"Beni hangi hastaneye götürüyorsun?" diye sordum bu kez daha ısrarlı bir tavırla. Korkumun sesime yansımaması için elimden geleni yapmıştım.

"Seni evime götürüyorum."

Yüreğim ağzıma geldi. "Efendim?"

"Yolun hemen ilerisinde. Birazdan varırız."

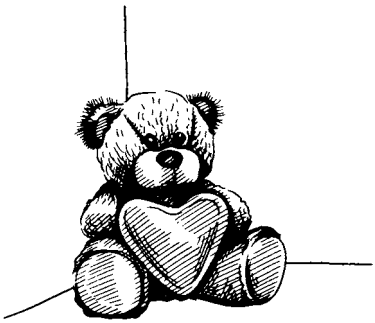
"Ama..." İçinden geçtiğimiz, gitgide kararan ve ıssızlaşan yola gözlerimi kısarak baktım; artık buraya yol demeye bile bin şahit lazımdı. "Yaralıyım. Ayrıca... hamileyim. Hastaneye gitmem lazım."

Bu kez cevap vermedi. Beni ormanın daha da derinlerine, kimsenin beni bulamayacağı bir yere götürmeye devam etti.

Göğsümü saran panik iyice arttı. Bu adama kapının kilidini açmamalıydım. Beni hiçliğin ortasındaki ıssız kulübesine götürüyordu ve çevremiz artık yarım metreden fazla karın altındaydı. Yaralı ayak bileğim ve kocaman karnımla kaçmam neredeyse imkânsızdı. Ne kadar isterse o kadar süre tutsağı olacaktım. Simon'ın bana yaptığı şeyin kötü olduğunu sanıyordum ama bundan sonra olacaklar çok daha beterdi.

Bu adam beni öldürecekti.

Ama ondan önce bana istediği her şeyi yapacaktı.



ON İKİ

Bu adamdan kaçmam gerekiyordu.

Hem kendi hayatım hem de doğmamış çocuğumun hayatı buna bağlıydı. Ama bir kar fırtınasının ortasında onun pikabındaydım ve ayak bileğim de muhtemelen kırılmıştı... Kısacası tamamen onun insafına kalmıştım. Yapabileceğim tek şey suyuna gitmekti.

"Lütfen beni hastaneye götür." Gözlerim yaşarırken sesim neredeyse histerik çıkmıştı. "Ben... sana para veririm..."

Param yoktu. Yani birkaç dolarım vardı ama onu ikna etmeye yetmezdi. Fakat çaresizdim.

"Sakin kalmaya çalış." Hank'in gözleri yoldaydı, o koca sakalının altında ifadesi okunmuyordu. "Az kaldı."

"Lütfen!" Karnımı kavrarken gözlerimden yaşlar boşandı. "Ne istersen veririm. Yemin ederim. Hastaneye gitmem lazım..." Arka koltuktaki çantama baktım. İçinde biber gazım vardı ama ön koltukta otururken bana hiçbir faydası yoktu. Çantayı arkaya atarken bunu bildiğine bahse girebilirdim. "Lütfen. *Lütfen* bana zarar verme."

Cevap vermedi. Ürkütücü derecede boş bir ifadeyle arabayı sürmeye devam etti.

Oturduğum yerde kıpırdandığımda ayak bileğime yeniden acı saplandı ve güçlükle nefes alarak geçmesini bekledim. Hank'in profiline bakıp ona karşı kendimi savunma şansım olup olmadığını düşündüm. Bir şey yapacaksam tam şimdi, o yola odaklanmışken yapmalıydım. Fakat şu an ona saldırırsam yine kaza yapardık ve o zaman da arabamdan çıkmadan önceki hâlimden farksız olurdum.

Hayır, bunu yapamazdım. Karnımı tutarken nefesim gittikçe hızlandı. Bu adam bana zarar verecekti ve bu yeterince kötüydü ama ya bebeğim? Kızım onu koruyacağıma güveniyordu fakat ben her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Parmak uçlarım karıncalanmaya başlayana kadar panikatak geçirdiğimi fark etmedim bile. Tanrım, bu adamdan nasıl kurtulacaktım? Bu işin sonunun nereye varacağını bilecek kadar çok gerçek suç podcasti dinlemiştim. Yakında zindanına varacaktık ve o zaman gerçekten hiçbir umut kalmayacaktı.

Pikap kaygan karda kayarak durdu ancak ortalıkta sığınağa benzer hiçbir şey yoktu. Neden durmuştuk? İşkence odası görevi görecek o gizli in neredeydi? Her neredeyse belli ki iyi gizlenmişti. Kimse beni orada bulamayacaktı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım...

Hank vitesi parka aldı. Yavaşça başını çevirip bana baktı. Aracın karanlığında, yüzünün yarısını kaplayan sakalıyla dehşet verici görünüyordu. Beni buracıkta boğup cesedimi kara atabilirdi ve kimsenin ruhu duymazdı.

"Tegan," dedi sakin bir sesle, "en yakın hastane on beş kilometre uzakta. Seni oraya götürmeye çalışırsam pikabım kara saplanır, sonra ikimiz de naneyi yeriz."

Ona bakakaldım.

"Seni evime götüreceğim," diye devam etti, "sonra sabit hattımdan ambulans çağırıp çağıramayacağımıza bakacağız." Gözlerini gözlerime dikti. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ciddi miydi yoksa bunu sırf yalancı bir güven hissine kapılayım diye mi söylüyordu bilmiyordum. Sonuçta ormanda karşıma çıkan dev gibi bir adamın sözüne güvenemezdim. Ama uyumlu hareket etmekten başka çarem yoktu. "Tamam."

"Şimdi güvenli bir şekilde araba kullanmaya odaklanmama izin verir misin?"

"Evet."

Başka bir şey söylemeden arabayı tekrar vitese taktı. Aslında haksız sayılmazdı; yol tamamen karla kaplıydı ve onun koca pikabı bile ilerlemekte zorlanıyordu. Kar küreme aracına ihtiyacımız vardı. Umarım ambulansla birlikte bir tane gönderirlerdi.

Birkaç dakika sonra bir ev göründü. Tek göz odası olan minicik bir baraka bekliyordum fakat burası gerçek bir evdi; iki katlıydı ve bacasından karlı göğe doğru duman yükseliyordu. Kesinlikle beni istismar edip ölüme terk edeceği bir mağara değildi. Gerçi bu, *güzel* bir ev olduğu anlamına gelmiyordu. Eski görünüyordu; dış cephesindeki ahşap yer yer parçalanmıştı ve bir iki kat boyaya ihtiyacı vardı. Neredeyse her yanını kaplayan kar yüzünden ne durumda olduğunu kestirmek zor olsa da bu kulübenin çok daha iyi günler gördüğü sugötürmezdi.

Hank pikabı kapının tam önüne çekip motoru kapadı. "Elektrik hâlâ var mı bilmiyorum ama karım şömineyi yakmış, yani içerisi sıcaktır."

Birden rahatlayıverdim. "*Karın* mı var?"

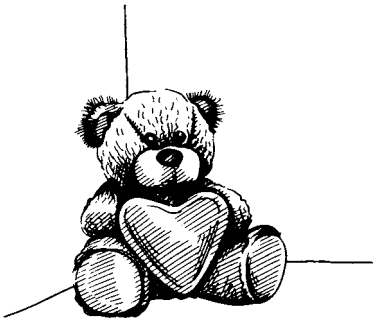
Onu tanıdığımdan beri ilk kez dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Var tabii. Hem Polly eskiden hemşireydi, ambulans gelene kadar kendini rahat hissetmeni sağlar. Şimdi bir dakikalığına burada bekle, ona olanları anlatayım."

Hank araçtan inip verandaya çıkan beş basamağı tırmandı ve anahtarını ön kapıya soktu. O eve girerken ben de pikapta bekledim. Acaba karısına ne anlatacaktı? Onun gibi bir adamla evlenen kadın nasıl biriydi ve eve ayak bileği kırık olma ihti-

mali son derece yüksek hamile bir yabancı getirmesi hakkında ne düşünecekti?

Bir dakika sonra Hank evden çıktı ama bu kez yanında bir kadın vardı. Karısı *Polly*. Üzerinde bezelye yeşili yün bir palto, başında da tepesinde ponpon olan beyaz bir bere vardı. Diz boyu çizmeleriyle kara indi ve pikabın camına yaklaştığında arkasında sallanan örgüsünü, yeşil gözlerini, burnunun üzerini kaplayan çillerini gördüm. Yüzü çok solgundu ama soğuktan olmalıydı.

Belki de her şey yolunda gidecekti. Ne de olsa burada uzun kalmayacaktım.



ON ÜÇ

Hank beni küçük oturma odalarındaki kanepeye götürüp elinden geldiğince dikkatle oturttu. Hakkını vermem gerekirdi; nazik olmaya çalışıyordu ama acı hâlâ korkunçtu. O kadar ki oturma odası serin olmasına rağmen alnımda ter damlaları birikmişti.

Ben rahat etmeye çalışarak oturduğum yerde kıpırdanırken Polly yanıma çömeldi. "Adın Tegan, değil mi?"

Yutkundum. "Evet."

"Ben de Polly." Sadece şömineyle titrek mum ışıklarının aydınlattığı odayı işaret etti. "Gördüğün gibi elektrik kesildi."

Islak saçlarımı yüzümden çektim. "Peki ya telefon hattı?"

Başını iki yana salladı. "Maalesef. O da kesik."

İnledim. "Tanrım, şimdi ne yapacağım? Hastaneye gitmem gerek."

"Elektrik ve telefon muhtemelen sabaha gelir," dedi Polly. "O zamana kadar yollar da açılmış olur."

Gözlerimin kenarında yaşlar birikti. "Sanırım sol ayak bileğim kırıldı. Hastaneye gitmem lazım. *Lütfen.*"

"Bu fırtınada hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Hank kaba sesiyle.

Elbette haklıydı ama bunu böyle söylemesi gözyaşlarına boğulmama yetti. Hank'in yüzü kardı, tepkim sinirini bozmuştu ama elimde olan bir şey değildi ki. Polly dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi ama sonra vazgeçti.

"Tegan, canım," dedi, sıcak elini buz gibi elimin üzerine koyarak. "Ben hemşireyim ve bu gece iyi olmanı sağlayacağım. Sabah olunca da seni doğruca hastaneye götüreceğiz."

Polly'nin sesi sakin ve yatıştırıcıydı. Gözyaşlarım musluk kapanmış gibi hemen kesildi. Harika bir hemşire olmalıydı.

"Hank," dedi, "Tegan için birkaç battaniye getirir misin?"

Yeti kılıklı dev adam, kıvranıp durduğu kanepede bana baktıktan sonra, "Onu bodruma indirmeliyiz," dedi.

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. "*Bodruma* mı?"

Belki bana öyle gelmişti ama Polly'nin yüzünde bir anlığına korku belirdi, sonra hemen kayboldu. "Aslında... şey... annem hastayken bodrumu hastane odasına çevirmiştik. Orada harika bir hastane yatağının yanı sıra banyo ve ihtiyacın olabilecek her şey var."

"Ben burada kalmayı tercih ederim," dedim zayıf bir sesle.

Hank öfkeyle homurdanıp Polly'ye imalı bir bakış attı, Polly de bana yapmacık bir biçimde gülümsedi. "Kanepe pek rahat değil," dedi. "Burada uyuyamazsın."

Doğru olabilirdi ama zaten ıssız olan bu kulübede bir de yerin altına indirildiğimi düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. "İdare ederim."

"Tegan, canım," dedi Polly yatıştırıcı sesiyle, "ne düşündüğünü biliyorum. Ama inan bana, gece yarısına doğru bu kanepeden *nefret* edeceksin. Yamru yumru, yayları da bozuk. Özellikle o kocaman karnınla hayatta rahat edemezsin. Bodrumda sigortanın karşıladığı pahalı bir hastane yatağımız var, geceyi geçirmek isteyeceğin yer orası. Bana güven. Sabah ilk iş seni hastaneye götürmesi için ambulans çağıracağız."

Fena hâlde çatlamış alt dudağımı ısırdım. Bu kanepede daha bir dakikadır oturuyordum ama şimdiden bir yay belime batmaya başlamıştı bile. Sağ bacağıma elektrik çarpmasına benzer bir acı saplandı. Kabul etmeyi hiç istemesem de Polly haklıydı. "Tamam, peki," dedim.

Yürüyemediğimden Hank'in beni taşıması gerekiyordu. Bana yeniden yaklaşmadan önce sessizce bir şeyler mırıldandı. Paltosunu çıkardığından ne kadar iri ve güçlü olduğunu artık daha net görebiliyordum. Beni kanepeden kolayca kucağına aldığında burnuma ıslak kar kokusuyla birlikte başka bir koku daha geldi. Sanırım motor yağıydı.

Beni bodrumlarına inen uzun ve dik merdivenden aşağı taşıdı. Kollarında son derece çaresizdim ve buraya inmeyi kabul etmiş olmama rağmen her basamakta içime kötü bir his doğuyordu. Yukarıdayken kırık bileğim ve dışarıdaki kara rağmen istersem çıkıp gidebilirmişim gibi geliyordu. Ama şimdi bodrumda olduğumdan kaçmak çok daha zor, hatta imkânsızdı.

Fakat bunu düşünemezdim. Polly sabah ambulans çağıracaklarını söylemişti. Her şey yoluna girecekti.

Polly elinde bir fenerle peşimizden aşağı indi, bu sayede bodrumu görebildim. Söylediği gibi odada bir hastane yatağı vardı, otuz derecelik açıyla dik konuma getirilmişti. Yatağın yanında, altında kova olan bir oturak duruyordu; tuvalet niyetine kullanılmış olabilirdi. Polly fenerini dergiler ve cep kitaplarıyla dolu bir kitaplığın üzerine çevirdi, benden önce bu odada kalan kişi okumayı seven biri olmalıydı. Havaya alkol bazlı dezenfektan kokusu sinmişti.

Fakat odadaki masum sayılabilecek eşyalara rağmen burada insanı rahatsız eden bir şey vardı. Çok sessiz ve hareketsizdi. Dahası *karanlıktı*, Polly'nin feneri olmasa zifiri karanlık olurdu. Ayrıca kimyasal kokunun haricinde bir koku daha vardı. Başta ne olduğunu çıkaramadım ama sonunda anladım. Çürümenin mide bulandırıcı kokusuydu.

Sanki burada biri ölmüştü.

Hank beni nazikçe yatağa yatırdı. Burası yukarıdan çok daha soğuktu, öyle ki iliklerime kadar ürperdim. Yine de kanepeden daha rahattı.

"İyi misin?" diye sordu Polly.

"Çok soğuk." Dişlerim birbirine vuruyordu. "Burada şömine yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Maalesef yok. Ama bir sürü battaniyemiz var."

Polly odanın köşesindeki dolaba gidip iki kalın battaniye çıkardı; biri kuş tüyü, diğeri yündü. Hank'i de daha fazlasını getirmesi için yukarı gönderdi. "Botlarını çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Olur. Ama lütfen dikkatli ol."

Pek de zorlanmadan sağ botumu çıkardı. Fakat sol botumu çıkarmayı denediği anda şimdiye kadar tatmadığım bir acıyla kavruldum. Koyverdiğim kulak tırmalayıcı çığlık boş duvarlarda yankılandı.

"Tanrım," dedim soluk soluğa. "Çok *acıyor*."

"Botunu çıkarmamız lazım."

"Olmaz." Başımı iki yana öyle sert savurdum ki yatak sallandı. "Bırak kalsın."

Polly fenerini sol botuma tuttu, dudaklarını birbirine bastırmıştı. O botu yeniden çıkarmaya çalıştığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Buz kıracağıyla gözümün oyulmasını tercih ederdim.

"Ben hemşireyim," diye hatırlattı. "Bakmam ge–"

"*Kalsın* dedim."

Ne derse desin umurumda değildi. Kimsenin bu botu çıkarmasına izin vermeyecektim. Polly sonunda ne kadar ciddi olduğumu fark edip sustu. Şişkin karnıma bakarken gözleri yumuşadı.

"Kaç aylık hamilesin?" diye sordu.

Elimi korumacı bir tavırla karnıma koydum. O anda bir tekme hissettim, bu da bana ayak bileğim içler acısı hâlde olsa bile en azından bebeğimin iyi olduğunu hatırlattı. "Neredeyse sekiz aylık."

"Vay canına," dedi usulca. "Neredeyse bitiş çizgisine varmışsın."

Kazanın neden olduğu stres yüzünden erken doğum yapabileceğimi düşününce göğsüm sıkıştı. Burada böyle bir şey olursa ne yapardım? Polly hemşire olabilirdi ama bu, bebek doğurtmayı bildiği anlamına gelmiyordu. Hele ki prematüre bir bebeği. Bilse bile isteyeceğim son şey bebeğimi *burada* doğurmaktı.

"Erkek mi kız mı?" diye sordu, giderek artan paniğimi dağıtarak.

"Kız. İlk... ilk bebeğim."

"Ne harika." Yüzü şefkatle doldu. "Ne büyük nimet."

"Pek... planlı değildi aslında."

"Olsun. Yine de çok sevilen bir bebek olacağından eminim."

Yatakta kıpırdandım. Baş tarafını kaldırması gereken düğmeye bastım ama sonra elektriğin kesik olduğu aklıma geldi. Sanırım bundan daha rahat edemeyecektim. Yeniden yer değiştirmeye çalışmamla ayak bileğime dayanılmaz bir acı saplandı.

"Polly," dedim nefes nefese, "ağrı için... bir şeyin var mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Tylenol verebilirim," dedi. "Hamileyken alınabilecek güvenli başka ilaç yok."

Tylenol mü? Kırık ayak bileği için? *Aklını mı kaçırmıştı?* Gerçi haklıydı. Hamile olduğumdan avuç avuç hap yutamazdım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Tylenol olsun."

"Hemen getiriyorum."

"Teşekkür ederim, Polly." Pek beceremediysem de gülümsemeye çalıştım. "Bir de çantamı getirebilir misin? Kocan pikabının arka koltuğuna koymuştu."

Bana göz kırptı. "Tabii. Hemen dönerim."

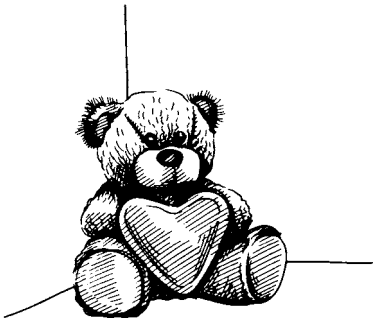
"Feneri... feneri burada bırakabilir misin lütfen?"

Yüzündeki gülümseme bir anlığına titredi. Birkaç dakika önce kocasının çıktığı bodrum kapısına doğru baktı, dudakları aşağı kıvrılmıştı. "Elbette," dedi ve feneri bana uzattı. "Hemen dönerim."

Sonra merdivenden yukarı, evin giriş katına çıkıp beni karanlık bodrumda, tek bir fenerin ışığıyla baş başa bıraktı. Çürümenin mide bulandırıcı kokusuyla çevrelenmiş hâlde yatakta uzanırken Polly'nin hasta annesi hakkında anlattığı masum hikâyenin doğru olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Hank'in beni buraya indirmekte ısrar edişini, Polly'nin istemeyerek de olsa ona uyuşunu hatırlayınca yüzüm buruştu. Ansızın buraya inmeyi kabul ettiğime pişman oldum.

Ya bu bodrum başka bir amaç için kullanıldıysa? Ya bu yatakta yatan ilk ziyaretçi ben değilsem?

Acaba bu yatağı son kullanan kişi buradan sağ çıkabilmiş miydi?



ON DÖRT

Hank battaniyeleri bırakıp yukarı çıkınca derin bir oh çektim. Bu adam hayatımı kurtarmış olabilirdi ama onun yanında kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

Bana bakışı bir tuhaftı, bu yüzden de ona güvenmiyordum. Ya da belki de *dev gibi* olmasındandı. Bir de yüzünün yarısını gizleyen o korkutucu sakalı yüzünden. Sakallı insanlara haksızlık ediyor olabilirdim ama bana hep bir şeyler gizliyorlarmış gibi gelirdi.

Artık dünyada abim dışında iyi erkek kalıp kalmadığından bile şüphe etmeye başlamıştım ama her hâlükârda Hank'in onlardan biri olmadığı belliydi. Ondan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

Az sonra Polly küçük odayı başka bir fenerle aydınlatarak merdivenden indi. Çantam omzundaydı, diğer elindeyse bir poşet vardı. Tek düşünebildiğim poşette Tylenol olmasıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Berbat," dedim dürüstçe.

Bu bodrumda olmaktan nefret ediyordum. Pencereler kardan neredeyse tamamen kapanmıştı ve kendimi sanki mezardaymış gibi hissediyordum. Bu oda aydınlık ve güneşli bir günde gayet

iyi olabilirdi ama bütün eşyalar gölgelere bürünmüşken dehşet verici görünüyordu. Burada uyuyacağıma inanamıyordum. Tek istediğim hastaneye gitmekti.

Ellerimi yatağa bastırıp çaresizce rahat etmeye çalıştım ama bu, ayak bileğime yine içimi kaldıran bir acının yayılmasına neden oldu. Kırığı hemen tedavi ettirmemenin sonuçları neydi? Asla doğru biçimde iyileşmez miydi? Ya bundan sonra düzgün yürüyemezsem? Ya ayağımın kesilmesi gerekirse?

Bunları düşünemezdim. Hepsi geçecekti. Ton Balığı'yla ben iyi olacaktık.

Polly getirdiği poşetin içini karıştırıp bir şişe Tylenol çıkardı. "Sana bunlardan iki tane vereceğim. Acını biraz olsun hafifletir."

Sanmıyordum ama hiç yoktan iyiydi.

Çantamı bana verip su almak için getirdiği bardakla birlikte banyoya gitti. Çantamın içini karıştırırken Dennis'in matarasının biraz döküldüğünü, bu yüzden de çantamın buram buram viski koktuğunu fark edince moralim bozuldu. Telefonumu bulamayınca daha da kötü oldum. Yardım çağırmaya çalıştıktan sonra çantama geri koymayı unutmuş olmalıydım. Muhtemelen hâlâ karın altına gömülen arabamdaydı.

Yanımda telefonum olmadan bu bodrumda kapalı kalma düşüncesi beni çok huzursuz ediyordu. Kendimi dünyadan soyutlanmış hissediyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En azından sabah buradan çıkacaktım.

Polly bir elinde büyük bir bardak su, diğerinde iki hapla banyodan çıkıp şarkı söyler gibi bir sesle, "Buyur bakalım!" dedi.

İşe yarayacağına pek inanmasam da iki hapı kapıp büyük bir yudum suyla yuttum. İlaçlar acımı dindirmeyebilirdi ama boğazımdan aşağı inen su çok iyi gelmişti. Bu kadar susadığımı fark etmemiştim bile. Sonunda bardağın tamamını kafama diktim.

Polly bana gülümsedi. "Kıyamam, amma susamışsın."

"Galiba öyle."

"Daha iyi misin?"

Hapları yutalı daha iki saniye olmuşken nasıl iyi olabilirdim, bilmiyordum. "Bir kadeh viski fena olmazdı," dedim.

Polly berbat şakama gülmese de sırf acıyı hafifletmek için çantamdaki matarayı kafama dikesim vardı.

Polly bardağı almak için uzandığında kazağının kolu yukarı sıyrıldı ve bileğinde koyu kırmızı bir iz olduğunu gördüm. Sarsıcı bir görüntüydü. Birinin bileğini avucunun içine alıp var gücüyle sıkmasıyla oluşacak türden bir ize benziyordu. İzi fark ettiğimi görünce yüzü kızardı ve hemen kazağının kolunu aşağı çekti.

Kahretsin. Hank'in kötü biri olduğunu *biliyordum*, artık elimde kanıt da vardı. O pislik karısını dövüyordu. Bunu Polly'ye nasıl yapabilirdi?

"Birkaç mum yakıp odaya yerleştireceğim." Polly konuşurken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu, rahatsız olduğu belliydi. "Böylece fenerin pillerini bitirmezsin."

"Teşekkür ederim."

Hank gibi Polly de otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında görünüyordu. Vücut yapısına göre fazla zayıftı, bu da bana burada yeterince beslenemiyor olabileceğini düşündürdü. Dahası yakından bakınca sırtından aşağı inen uzun örgüsü kuru ve cansızdı. Buna rağmen odada seri biçimde hareket ederek mumları yakıyordu. Günün birinde onun gibi becerikli bir hemşire olmayı isterdim.

Kocası ona nasıl böyle zarar verebilirdi? Buradan çıktığımda ona yardım etmeye çalışmam gerekecekti. Elbette şu anda kimseye yardım edebilecek durumda değildim. Ama belki bir şekilde birbirimize yardımcı olabilirdik.

Kaburgalarıma yediğim sert bir tekmeyle düşüncelerim bölündü. Ton Balığı uyanmıştı ve ayağını kaburgalarıma bastırıyordu. Tam daha fazla rahatsız olamam derken...

Polly endişelenmişe benziyordu. "İyi misin?"

"İyiyim..." Ton Balığı'nın söz dinlemez bacağını elimle başka tarafa itmeye çalıştım. "Bebek kaburgalarıma tekme atmaya bayılıyor da."

"Bu onun sağlıklı olduğunu gösterir."

"Evet ama bazen keşke *bu kadar* sağlıklı olmasa diyorum," deyip zayıf bir kahkaha attım ama Polly'nin yüzündeki ifadeyi görünce kahkaham kesildi. Onun sağlıkla ilgili konularda şakadan hoşlanmayan, ciddi bir hemşire olduğunu aklımın bir kenarına yazdım. Tam bir profesyoneldi. "Demek istediğim... Hamileliğim çok rahatsız geçti. Eminim anlıyorsundur."

"Hı hı."

"Hank'le senin çocuğunuz var mı?"

"Ah, hayır," dedi. "Şu sıralar çocuk yapacak vaktimiz yok. Belki ileride."

Kocasının dev yumruklarını ve bileğindeki morluğu düşündüm. Acaba hiç düşük yapmış mıydı? Belki bir sürü yapmıştı.

"Beklemene hiç şaşırmadım." Ton Balığı karnımda yer değiştirince sonunda kaburgalarımdaki baskı hafifledi. "Dediğim gibi, benimki pek planlı bir hamilelik değildi. Sanırım saçma derecede doğurganım."

Keşke bu kadar doğurgan olmasaydım. Bebeğimi kollarıma aldığım anda onu çok seveceğimi bilsem de ilk kez anne olmayı kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

"Yine de kocan çok heyecanlıdır," dedi Polly.

Az kalsın ona evli olmadığımı, Ton Balığı'nın talihsiz bir tek gecelik ilişkinin sonucu olduğunu söyleyecektim. Daha da kötüsü, bebeğin babasının içkime ilaç atıp bana tecavüz ettiğini. Ama ya Jackson gibi o da bana inanmazsa? Bu kadının da diğer herkes gibi beni yargılamasını istemiyordum. Bir geceliğine başka bir hayat yaşıyormuş gibi davranacaktım. İlk çocuğumuzu kucağına almayı sabırsızlıkla bekleyen sevgi dolu bir kocam varmış gibi.

"Evet," dedim cansız bir sesle. "Çok heyecanlı."

Polly gülümsedi. "Adı ne?"

Harika. Şimdi de sahte kocama bir isim bulmam gerekiyordu. "Jackson," dedim kendime engel olamadan.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bana davranışı yüzünden ona hâlâ öfkeliydim. Beni *oyalaması* yüzünden.

"Eminim çok yakışıklıdır," dedi Polly. "Ne de olsa sen çok güzelsin."

Şu anda güzelin tam zıddı gibi hissettiğimden zoraki gülümsedim. "Yakışıklıdır. En azından bence öyle."

"Ne iş yapıyor?"

Hımm, sahte kocama nasıl bir meslek uydursaydım acaba? Gerçekten çok da sapmamaya karar verdim. "Avukat."

"Ne harika! Aile geçindirmek için son derece sağlam bir meslek."

"Evet. O... harikadır."

Polly karanlıkta gözlerini kısarak bacaklarıma baktı. "Bacaklarının altına yastık koyalım mı? Normalde yatak bacaklarını kaldırırdı ama elektrik kesik olduğundan onu yapamayacağız."

"Şey..." Bacaklarımın yukarıda durması iyi gelebilirdi fakat onları oynatma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. "Bilemedim..."

"Kaldırmazsan çok şişerler."

"Tamam. Koyalım o zaman."

Polly bacaklarımın altına birkaç yastık yerleştirirken çok nazik davrandı. İnanılmaz acı vericiydi ama bacaklarım yukarı kalkınca az da olsa rahatladım.

"Eee," dedi yastıklarımı kabartırken, neşeli bir sesle. "Bu fırtınada nereye gidiyordun?"

Kendi aptallığıma öfkelenerek inledim. "Abimi görmeye gidiyordum. Şehrin kuzeyinde kayak eğitmenliği yapıyor. Kar iyice bastırmadan önce, daha erken saatte çıkmam gerekiyordu." Telefonumu daha önce bakmadığım bir cebe koymuş olma

umuduyla çantamı tekrar karıştırdım. "Ben gitmeyince meraktan deliye dönecek."

"Yarın telefon hattı düzelir."

Derin bir nefes aldığımda vanilya aromalı mumların kokusu burnuma doldu. Bu da bana Simon'ın parfümünü hatırlattı ve yüzüm buruştu. "Tamam..."

Polly kaşlarını çattı. "Bir şey yedin mi? Aç mısın?"

Bir dakika önce sorsa kesinlikle hayır derdim. Ama şimdi yatakta biraz daha rahat olduğumdan dikkatim açlıktan kazınan mideme kaydı. *Acıktım, anneciğim! Ne zaman yemek yiyeceğiz?* "Şey... Zahmet vermek istemem..."

"Ne zahmeti! Seni aç bırakacak değilim." Bunu söylerken gözlerinde kararlı bir ifade vardı ama kocasının bu konuda farklı düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim. "Sana sandviç hazırlayabilirim."

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

"Ne demek. Ne istersin?"

Bir anda neredeyse yerdeki toprağı bile yiyebilecek hâle geldim. "Hiç fark etmez. Sandviç, söğüş et, ne varsa."

Polly kaskatı kesildi. "Hamileyken söğüş et yememelisin. Bebeği öldürebilecek listeria enfeksiyonu kapabilirsin."

Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Ama son birkaç saat içinde yaşadığım korkunç olaylardan sonra aklımdan çıkıvermişti. "Doğru. Peki... ton balığı?" Şimdi bile canım ton balığı çekiyordu.

Polly kaşlarını çattı. "Ton balığında cıva var."

"Evet ama doktorum az miktarda yersem sorun olmayacağını söyledi..."

"Tamam, öyle olsun," dedi ama biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi, bu da kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Bir hemşire olarak bebeğimin iyiliği için bana tavsiye vermeye çalışıyordu. Yine de bir kutu ton balığından bir şey olmazdı, en azından doktorum öyle söylemişti.

Bir anlığına tereddüt ettim. "Bir de..."

Polly kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Sandviçi Hank değil de *sen* getirsen olur mu?" Özür dilercesine gülümsedim. "O... beni biraz geriyor da."

Bir an için yanlış bir şey söylediğimden korktum. Ama kocasının korkutucu olduğunu o da biliyor olmalıydı. Hem bileğinin hâline bakılırsa öfkeli biriydi de. Burada uzun kalmayacak olsam da o adamla olabildiğince az vakit geçirmek istiyordum.

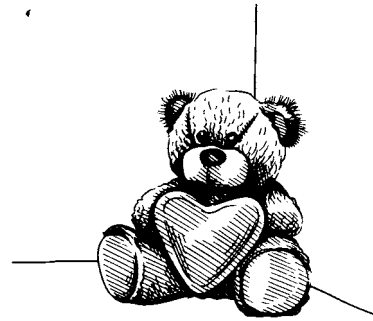
Neyse ki Polly anlayışla başını aşağı yukarı salladı. Mesajı almıştı. "Olur tabii."

Derin bir oh çektim. Her şey yoluna girecekti. Geceyi burada geçirecektim, sabah da beni hastaneye götüreceklerdi. Doktorlar ayak bileğimi iyileştirecek ve her şey iyi olacaktı.

Polly sandviçimi hazırlamak üzere yukarı çıkarken çantamı biraz daha karıştırdım. En azından cüzdanım ve kredi kartlarım yerindeydi, gerçi limitleri çoktan dolmuştu. Ne var ki çantamın derinliklerini karıştırırken bir şeyin daha eksik olduğunu fark ettim.

Biber gazımın.

ON BEŞ



Polly'nin sandviçimle dönmesini beklerken ince tavandan içeri dolan gürültüleri duymazdan gelmeye çalıştım.

Etrafta dolaşan ayak seslerine benziyordu. Hank'in ağır adımlarını Polly'nin daha hafif adımlarından ayırt etmeyi öğrenmiştim. Ara sıra konuşma sesleri de duyuyordum ama çok boğuktu. Kelimeleri seçemiyor, sadece birinin erkek, diğerinin kadın sesi olduğunu anlayabiliyordum. Gergin bir konuşmaya benziyordu.

Derken bir şangırtı koptu.

Yukarıda ne olduğunu bilmiyordum ama bu boğuk bağırışların ve küfürlerin Hank'ten geldiğine emindim. Kendimi bir kadın çığlığı duymaya hazırladıysam da hiçbir şey olmadı. Polly, Hank'in ona bağırmasına alışmış olmalıydı. Tanrım, bana sandviç hazırlamasının başını derde sokmadığını umdum.

Polly ton balıklı sandviçimle döndüğünde yüzündeki gülümseme gergindi. Tabağı yatağın yanındaki tepsinin üzerine koydu. Açlıktan ölüyor olsam da ne yazık ki şu an daha acil bir ihtiyacım vardı.

"Polly," dedim çekinerek.

"Efendim?"

"Ben... şey..." Gözlerimi kaçırdım. "Çişim geldi."

Polly bir adım geri çekildi, zeki gözleri durumu değerlendiriyordu. Tuvalete gitmenin benim için ne kadar zor olacağını anlaması yarım saniye sürdü. "Sana bir sürgü getireyim."

Sürgüye işerken Polly'nin bana yardım etmesi fena hâlde utanç vericiydi ama profesyonel davrandığı için işimiz kolay olmuştu. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı. Yerçekiminin yardımı olmadan çiş yapmanın zor olacağını düşünmüştüm fakat mesanem o kadar doluydu ki bu hiç sorun olmadı.

"Çok teşekkür ederim," dedim işimiz bittiğinde. "Ben... gerçekten özür dilerim."

"Dileme," dedi kesin bir dille. "Senin suçun yok."

Polly beni tekrar yatağa yerleştirirken yine biri rahmimi sıkıyormuş gibi bir acı hissettim. Doğuma daha zaman vardı ama travmanın erken doğumu tetikleyebileceğini duymuştum.

"Sancın mı var?" diye sordu Polly.

Acı geçerken sorusunu düşündüm. Bir süredir hissettiklerimden farklı değildi. "Hayır."

Omuzları gevşedi. Muhtemelen bu gece bebek doğurtmak zorunda kalmayacağına seviniyordu. *Sen mi ben mi, Polly?*

Yatakta bacaklarımı yeniden yerleştirirken dizimin de şişmiş gibi göründüğünü fark ettim. Polly sol ayak bileğimi bir milim kadar oynattığında çığlık atmamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Bileğimin kırılmamış olması imkânsızdı. İyileşmesi için muhtemelen ameliyat olmam gerekecekti.

"Polly," dedim nefes nefese. "Ben... ağrı için daha güçlü bir şey alabilir miyim? Tylenol... işe yaramıyor. Hiç içmemiş gibiyim."

"Hamilesin," dedi nazikçe.

"Biliyorum ama..." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Gece nasıl uyuyacağımı bile bilmiyorum. Bir de karnımın ağırlığı var... Pozisyonumu değiştirmeyi *deneyemiyorum* bile."

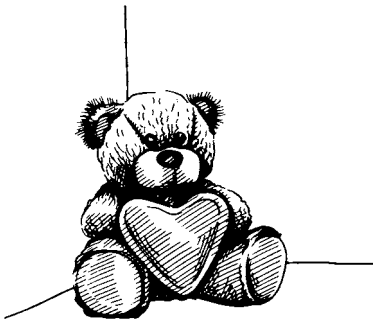
"Sana yardım edebilirim. Daha fazla yastık ister misin?"

"Hayır. *Hayır*." Sesim biraz fazla sert çıkınca Polly şaşkınlıkla başını geri çekti. "Kusura bakma ama bebek *benim* bebeğim, karar *benim* kararım. Daha güçlü bir şeyin varsa almak istiyorum. Bütün gece burada böyle yatarsam aklımı kaçırırım."

Polly susup düşünceli düşünceli bana baktı.

"Lütfen, Polly." Beni bekleyen uzun geceyi düşününce sesim çatladı, ağırlığının altında ezildiğim kocaman karnım, acıdan zonklayan ayak bileğimle bu yatakta mahsur kalmıştım. "Yalvarıyorum. Sadece... sadece bir hap. Sende bir şey vardır, öyle değil mi? Olmalı..."

"Evet," dedi sonunda. "Var."



ON ALTI

Polly gittiğinde oda hayli karanlıktı.

Tavana yakın küçük pencereler vardı ama hepsi kardan kapanmıştı. Polly'nin verdiği fenerin ışığını kalın cama bastıran beyaz örtünün üzerinde gezdirirken o pencerelerin açılıp açılmadığını merak ettim. Işık hüzmesi odanın köşesine ulaştığında, odayı paylaştığımı fark ettiğim bir örümceğin ağını aydınlattı.

Harika.

Bu bodrumdan da burnumu kaşındıran antiseptik kokusundan da hiç hoşlanmamıştım. Oda kısmen tamamlanmıştı, zemin döşenmişse de duvarlar hâlâ çıplak tuğlaydı. Kendimi zindanda tutuluyormuş gibi hissediyordum.

Sol ayak bileğim acıdan zonkluyordu. Gözlerimi yumup derin derin nefesler aldım. Bot rahatsız edecek kadar sıkmaya başlamıştı ama çıkarmaya korkuyordum. Sadece hayal bile edemeyeceğim kadar acıyacağından değil, içindeki ayağımın ne hâlde olduğunu görmekten korktuğum için de. Bu kadar acımasına bakılırsa derimden dışarı fırlamış bir kemikle karşılaşacağım diye ödüm kopuyordu.

Elbette o durumda botu çıkarıp Polly'nin yarayı temizlemesine ve dezenfekte etmesine izin vermek daha iyi olurdu

ama yapamıyordum işte. Hem nasılsa yarın sabah hastaneye gidecektim.

Telefonumu istiyordum. Son günlerde yanımdan hiç ayırmazdım. Dennis'ten yüz kadar cevapsız arama olduğuna emindim, her ne kadar sakin kayak eğitmeni rolü yapsa da bazen aşırı korumacı olabiliyordu. Süpermarkette neden ekstra mesai yapmıştım ki sanki? Yapmasaydım şu anda onun dairesinde oturuyor, bir bardak... şey, tabii ki şarap değil, belki sıcak çikolata içiyor olurdum.

Acaba Jackson beni yeniden aramaya çalışmış mıydı? Gerçi ondan haber almak istediğim filan yoktu.

Telefonumu yanlışlıkla arabada bıraktığımı düşünmüştüm ama artık bundan o kadar da emin değildim. Biber gazını hep çantamda tutardım ve şimdi orada olmayışı, birinin onu aldığını gösteriyordu. Polly burada benimle konuşurken Hank çantamı karıştırıp telefonumu da biber gazımı da almış olmalıydı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama hem iletişim aracımı hem de kendimi savunma aletimi elimden almasının *iyi* bir sebebi olamazdı.

Yukarıda ne olduğunu bilmesem de başımın üzerindeki ayak seslerini duyabiliyordum. Hank'in ağır botları yere her bastığında bütün bedenim irkiliyordu.

Sonunda bodrumun kapısı gıcırdayarak açıldı ve merdivenden inen ayak seslerinin hemen ardından Polly göründü. Mum ışığında onu şöyle böyle seçebiliyordum; bu ışık yüzünün daha da çöküк, daha da yorgun görünmesine neden oluyordu.

"Haplarını getirdim," dedi.

Birden içim suçlulukla doldu. Küçük Ton Balığı'yla kan bağımız vardı, dolayısıyla benim aldığım her şeyden o da nasiplenecekti. Hamilelikte güvenle alınabilecek ilaçların listesi kısaydı ve Polly'nin elindeki şeyin o listede olmadığından emindim.

Ama Tanrı aşkına, ayak bileğim kırılmış olabilirdi. Ben de insandım.

"Ne getirdin?" diye sordum.

"Dilaudid."

Dilaudid. Ne olduğunu bilmiyordum ama güçlü bir şeye benziyordu. Ayak bileğimdeki korkunç, keskin acının donuk bir sızıya dönüştüğünü hayal ettim. Donuk bir sızı şu anda cennet gibi geliyordu. Bir anlığına bu çiftin ecza dolabında neden güçlü ağrı kesiciler bulunduğunu sorguladım.

"Sana su getireyim," dedi Polly.

Su bardağımla birlikte banyoya giderken örgüsü sırtında sallanıyordu. Yarım bardak su ve sağ avucunda iki küçük beyaz tabletle banyodan çıktı. Kazağının kolunu hafifçe yukarı sıyırdığından bileğindeki çirkin morluğu görebiliyordum.

"Çok teşekkür ederim," dedim hapları elinden alırken. "Gerçekten minnettarım."

"Ne demek. Belli ki çok acı çekiyorsun ve... böyle acı çekmemelisin."

İki hapı birden ağzıma atmak üzereydim ki bir şey beni durdurdu. Evet, acı çekiyordum. Ama Ton Balığı acı çekmiyordu. Ton Balığı, ona zarar verebilecek hiçbir şeyi vücuduma almayacağıma güveniyordu, bense ağrı kesicileri şeker misali yutuyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Polly. "İstemiyor musun?"

İstiyordum. Tanrım, hem de nasıl istiyordum. Mesele sadece ben olsaydım hiç düşünmeden yutar, daha fazlası için yalvarırdım. Rahatlamaya o kadar muhtaçtım. Ama artık sadece ben yoktum. Çocuğumu korumam gerekiyordu. En başta bu duruma düşmeme neden olan şeyin haplanmam olması yeterince kötüydü zaten. Akli durumumu değiştirecek bir şeyi yutmayı nasıl düşünebilirdim? Ayık kalmam gerekiyordu. Hem kendim hem de kızım için.

"Biliyor musun?" dedim. "Sanırım sen haklısın. İçmeyeceğim. Bebek için iyi değil."

"İçmeyecek misin? Acı çektiğini sanıyordum." Şaşırmış gibiydi.

"Evet ama..." Üzerimdeki yün battaniyeyi sıktım, parmaklarım kumaşa gömüldü. "Dayanabilirim. Sorun olmaz."

Polly bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Sonunda başıyla onayladı. "Tamam. Fikrini tekrar değiştirirsen yanında kalsın."

"Değiştirmeyeceğim," dedim ve hapları yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" diye sordu.

Sesi yumuşacıktı. Mum ışığında burnunun üzerindeki çilleri şöyle böyle seçebiliyordum. Yukarıdaki devin ona bileğini morartacak kadar sert davrandığını düşününce bir kez daha içim burkuldu. Ona buradan duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırmasına sinir oldum. Polly de benim gibi korkunç bir adamın kurbanıydı. Ansızın bu kadınla aramda bir yakınlık hissettim.

İkimiz de korkunç şeyler yaşamıştık. Üstelik ikimiz için de henüz hiçbir şey bitmiş sayılmazdı.

"Baksana," dedim, "telefonumu görmedin, değil mi?"

Bana boş gözlerle baktı. "Telefonunu mu?"

"Cep telefonumu," diye açıkladım. "Çantamdaydı ama içinde bulamadım."

"Ah." Başını yana yatırdı. "Arabana düşmüş olabilir mi?"

"Belki..."

Ya da belki kocası çantamı karıştırıp onu almıştı. Tam da biber gazımı aldığı sırada.

"İstersen Hank'in pikabına düşüp düşmediğine bakabilirim," dedi.

"Teşekkürler. Çok makbule geçer." Duraksadım, onunla hayatım hakkında yalan olmayan bir şey paylaşmak istiyordum. "Bu arada, yaptığın işin harika olduğunu düşünüyorum. Ben de hemşirelik okuluna gitmek için para biriktiriyordum."

Gözleri parladı. "Öyle mi?"

"Evet. Küçükken suçiçeği çıkardığımda haftalarca hasta yatmıştım, o zamandan beri hemşire olmak istiyorum," dedim, birçok insanın bana bakıp hâlâ küçük bir kız gördüğünü gayet iyi biliyordum. "Bazı çocuklar oyuncak bebekleriyle kendi bebekleriymiş gibi oynar ama ben bebeklerimi hastam yapar, sonra onları iyileştirirdim."

Güldü. "Seni çok iyi anlıyorum."

"Hâlâ hemşire olmak istiyorum ama..." Elimi dikkatle karnıma koydum. "Sanırım düşündüğümden daha uzun sürecek."

Böyle demek hafif kalırdı. Gelecekte hemşirelik okuluna gidebileceğim bir zamanı hayal bile edemiyordum. Arabamı pert etmeden önce bile bu boş bir hayaldi. Şimdiyse...

"Bebeğin varken okumak zor olur," dedi Polly anlayışla.

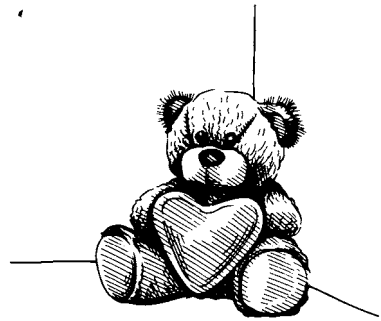
Gözlerimi yere indirdim. "Dediğim gibi, planın parçası değildi. Ne yazık ki bebekler plan dinlemiyor." Elinize dünyaya gelmelerini engelleyecek fırsat verilse dahi bazen engel olamıyordunuz ki bana o fırsat bile verilmemişti.

"Evet," dedi usulca. "Anlıyorum."

Polly'yi bu evliliğe neyin hapsettiğini merak etmekten kendimi alamadım. Çocuğu olmadığını söylemişti, o hâlde sebep bu olamazdı. Ama Hank bir şekilde onu elinde tutuyor olmalıydı. Gördüğü şiddete rağmen kalmasının bir nedeni olmalıydı.

Her zaman bir neden olurdu.

ON YEDİ



İyi uyuyamadım.

Gerçi bu hiç de şaşırtıcı değildi. Asıl iyi uyusaydım şaşırtıcı olurdu. Karnımda jimnastik yapan bebek ile yaralı sol ayak bileğim arasında birer saatlik aralarla uykuya dalıyor, sonra acı içinde kıvranarak uyanıyordum. Gözlerimin altındaki torbaları neredeyse hissedebiliyordum.

Üstelik her rüyamda Simon'ı görüyordum. O anıyı hatırladığımdan beri, özellikle geceleri başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Rüyamda, tıpkı şimdi olduğu gibi çaresiz hâlde bir yatakta yatıyor, durması için ona yalvarıyordum.

Lütfen. Lütfen, yapma. Lütfen üzerimden kalk. Lütfen...

Fakat rüyamda beni asla dinlemiyordu. Gerçek hayatta da dinlememişti zaten. İçimde büyüyen bebek bunun kanıtıydı.

Keşke hatırlamasaydım. Bilmeden önce daha mutluydum. Evet, kâbuslar görüyordum ama zamanla geçerlerdi. Şimdiyse Simon'ın bana yaşattıkları peşimi bırakmıyordu. Bir de Jackson'ın bana inanmaması vardı.

Bana inanan biri olacak mıydı? Simon'ın da dediği gibi, aramızda geçenlerin rızaya dayalı olmadığına dair hiçbir kanıtım yoktu.

Ama bir şey yapmalıydım. Yaptığı şeyin yanına kâr kalmasına izin veremezdim. Onu durdurma ihtimalim varsa başka bir kıza daha aynı şeyi yapmasına müsaade edemezdim.

Dün gece belki yüz kez komodinin üzerindeki iki hapı almaya yeltenmiştim. O derece çaresizdim. Ama direndim. O iki küçük beyaz hap hâlâ orada duruyordu. Kendimle gurur duyuyordum. Günün birinde Ton Balığı'na, ayak bileğim kırık olmasına rağmen sırf onun iyiliğini düşündüğüm için bütün geceyi bir tane bile ağrı kesici almadan nasıl atlattığımı anlatacaktım.

Ama artık sabah olmuştu. Bunu tavana yakın yerdeki, karla kaplı pencerelerden sızan incecik güneş ışığından anlayabiliyordum. Üstelik güzel bir haber daha vardı. Yatağın düğmesine bastığımda hareket etmişti. Yani elektrik gelmişti. Yani buradan çıkabilecektim.

"Merhaba!" diye şakıdı Polly, bodrumun ışığını yakıp merdivenden inerken. Neden bu kadar neşeli olduğunu bilmiyordum ama artık umurumda değildi. "Nasılsın?"

"Daha iyi olduğum günler oldu," diyebildim. Ağzım kupkuruydu ama diğer bütün dürtülerin önüne geçen fizyolojik bir dürtü vardı. "Rica etsem sürgüyü verir misin?"

Mesanem patlamak üzereydi. Tamam, belki patlamazdı ama altıma kaçırmam tek bir hapşırığa bakardı.

Polly sürgüyü altıma yerleştirirken bacağım acıdan zonkluyordu. Sürgüyü son kullandığımda o odadan çıkana kadar beklemiştim ama şimdi sürgü yerine yerleşir yerleşmez çişimi bıraktım. Bir saniye daha tutamazdım.

Polly bana biraz mahremiyet tanımak için banyoya geçti, sonra sürgüyü alıp boşaltmak üzere geri geldi. Bu sırada kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Örgüsünü düzeltmek için elini başının arkasına götürdüğünde bileğindeki morluğun canlı bir kırmızıya dönüştüğünü fark ettim.

"Artık 911'i arayalım mı?" diye sordum.

Dün gece mum ışığında yüzünde ne kadar çok çil olduğunu fark etmemiştim ama şimdi tavan lambasının altında daha belirginlerdi. Çillerinin altındaki teniyse neredeyse ölü gibi bembeyazdı. "911 mi?"

Yüzümü örten terli saçlarımı geri ittim. Gece kalorifer tekrar çalışmış olmalıydı, bütün vücudum ince bir nem tabakasıyla kaplanmış gibiydi. "Hastaneye gitmem gerek."

"Ah." Özür dilercesine kaşlarını çattı. "Şey, telefon hatları hâlâ kesik."

Ne? Böyle bir ihtimal olduğu aklıma bile gelmemişti. "Ya cep telefonlarınız?"

"Burada telefon çekmez ki!" Bunu düşünmek bile saçmalıkmış gibi güldü. "Çok üzgünüm ama burada biraz daha kalman gerekecek."

"O hâlde Hank beni hastaneye götüremez mi?" O adamla yalnız kalmayı hiç istemesem de diğer ihtimalden daha iyiydi.

"Maalesef olmaz. Yerde neredeyse bir metre kar var, biz de kara gömülmüş durumdayız. Kar küreme araçları buraya ancak akşam geç saatte, hatta belki yarın gelir."

Ah, hayır. Hayır, hayır, *hayır*. Burada bir gün daha kalmayacaktım. *Aklını* mı kaçırmıştı? Tavana yakın pencerelere baktım, gerçekten de hâlâ karla kaplıydılar.

"Çok ağrım var," dedim, sesim istemeden sert çıkmıştı. "İşleri biraz hızlandıramaz mısınız?"

Polly şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırınca içim suçlulukla doldu. Ona kızmak istememiştim. Zaten kocası ona kötü davranıyordu, bu evde onu itip kakacak bir kişiye daha ihtiyacı yoktu. Müttefik olmamız gerekiyordu.

"Özür dilerim..." dedim hemen. "Bu kadar süre kar küreme aracının gelmesini beklemek bana çok uzun geliyor sadece. Daha erken gelemezler mi?"

"Keşke... keşke elimden bir şey gelse, Tegan. Gerçekten."

"Şikâyet etmek istemiyorum," dedim tekrar. "Sadece canım çok yanıyor."

"Evet," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı. "Görebiliyorum."

Ağzımı açtıysam da ne diyeceğimi bilemedim. Polly'nin benim için yapabileceği hiçbir şey olmadığı belliydi. Dağ gibi biriken karları yerinden oynatamazdı. Ama ayak bileğimin düzgün kaynamasını istiyorsam tıbbi yardım almam gerektiğini de biliyordum. Ayrıca Ton Balığı'nın zarar görmediğinden emin olmam gerekiyordu. En olmadı birinin şu botu sol ayağımdan çıkarmasına ihtiyacım vardı.

"Bak," dedi. "Telefon hatları çalışmaya başlar başlamaz ambulans çağırırız. Ya da ondan önce yolu açarlarsa Hank seni doğruca hastaneye götürür. Senin için elimden geleni yapacağım."

"Tamam. Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bir de tabii," diye ekledi, "numarasını verirsen Jackson'a iyi olduğunu haber veririz."

Ona boş boş baktım. "Ne?"

"Jackson," dedi tekrar. "*Kocan?*"

Ah, tabii ya. Aptal hikâyemi tamamen unutmuştum. Jackson, yakışıklı avukat kocam. Neden en başından ortada bir koca olmadığını söylememiştim ki? Bu saatten sonra gerçeği itiraf etmeye utandığımdan yalanımı sürdürmek zorundaydım. "Evet, pardon. Teşekkür ederim."

"Şimdi," dedi kendini neşeli davranmaya zorlayarak, "kahvaltıda ne istersin?"

Bir anlığına öylece durup Ton Balığı'nın benimle konuşmasını ve ne yemek istediğini söylemesini bekledim. Ama sessizdi.

"Tost olabilir belki," diye mırıldandım.

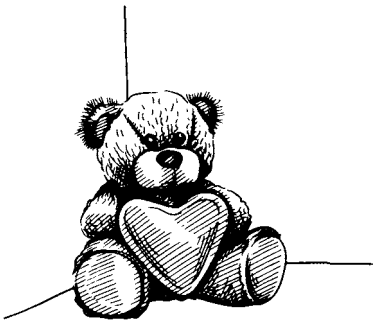
"Hemen geliyor!" diye şakıdı Polly.

Sonra basamakları ikişer ikişer tırmanarak yukarı çıktı. Kapının ardında gözden kaybolduğu sırada çantamdaki biber gazının artık yerinde olmadığını hatırladım. Ve çantama geri

koyduğumdan emin olduğum hâlde bulamadığım cep telefonumu.

Ya yollar çoktan kürendiyse? Ya telefon hatları çalışıyorsa?

Ya Hank buradan gitmemi istemiyorsa?



ON SEKİZ

Sabahın büyük kısmını ağlayarak geçirdim.

Sürekli değil. Ama her yarım saatte bir boğazıma bir yumru oturuyor, ben daha ne olduğunu anlamadan gözyaşlarına boğuluyordum.

Beni ağlatan son şey *solitaire* oyunuydu.

Polly bana bir deste kâğıt getirip önüme bir tepsi koymuştu. Televizyon hiçbir şey göstermiyordu, bu yüzden ne kadar rahatsız hissettiğime odaklanmak yerine dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. *Solitaire* oynamak üzere kâğıtları dağıtırken bu oyunu bana beş yaşımdayken Dennis'in öğrettiğini hatırladım. Kâğıt oynamayı çok severdi ve bilinen ne kadar oyun varsa hepsini bana da öğretmişti. Piştiden *Texas Hold'em*'e kadar. Tek elle kâğıt karıştırmayı da öğretmeye çalışmıştı ama kaç kez gösterirse göstersin bir türlü beceremediğimi.

Tabii bu da beni Dennis'i düşünmeye itti. Şu anda muhtemelen endişeden deliye dönmüş hâlde dairesinde volta atıyordu. Telefonumun yanımda olmasını her şeyden çok istiyordum. Telefon çekmese bile belki eninde sonunda bir mesaj gider de iyi olduğumu ona haber verebilirdim.

Simon Lamar'ın ne yaptığını merak ettim. Onu polise şikâyet edeceğimden endişeleniyor muydu? Keşke kaza yapmadan hemen önce Jackson'ın bana ne söylemeye çalıştığını duyabilseydim.

Öğlene doğru Polly bir tabak yemekle merdivenden indi. Her ne getirdiyse şahane kokuyordu. Gözlerimdeki yaşları sildim ve yemek yiyebilmek için kâğıtları topladım.

"Öğle yemeği!" diye seslendi Polly.

Tabağı önümdeki tepsiye bıraktı. Barbekü soslu tavuklu sandviçe benziyordu, ekmeği tam kıvamında kızartmıştı, yanında da patates kızartması vardı. Sandviçi dörde bile bölmüştü.

"Teşekkür ederim," dedim. "Harika kokuyor."

"Afiyet olsun!"

Bakışlarım sandviçten karla kaplı pencereye kaydı. "Kar küreme aracı geldi mi?"

Gülümsemesi soldu. "Maalesef. Henüz gelmedi."

Polly kâğıt destesini önümden alırken onu durdurmak için bileğini tuttum. Moraran bileğiydi bu, dokunmamla yüzünü buruşturdu.

"Affedersin," dedim. "Ama kâğıtlar bende kalabilir mi? Burası gerçekten çok sıkıcı."

"Evet, tabii." Kâğıt destesi hâlâ elinde, bir an için tereddüt ettikten sonra, "Sen yemek yerken birlikte bir el oynayalım mı?" diye sordu.

"Olur." Kendi başıma *solitaire* oynayıp durmaktan iyiydi. "Ne oynamak istersin?"

Polly parmağını çenesine pıt pıt vurdu. Tırnağını dibine kadar yemişti. "Remi, papazkaçtı, pis yedili bilirim..."

Çektiğim acıya rağmen neredeyse kahkaha atacaktım. Bu tam da büyükannelerin keyifle oynayacağı oyunlar seçkisi gibiydi. Gerçi çiçek desenli hırkası ve uzun örgüsüyle Polly de bayağı eski moda birine benziyordu. "Remi oynayalım."

Polly ikimize de onar kâğıt dağıtırken sandviçimden bir ısırık aldım. Tadı da kokusu kadar güzeldi. Eskiden yemek

yapmayı çok sever, evlendiğimde kocamla kendime özenli masalar kuracağımı hayal ederdim.

Tabii artık böyle bir şeyin imkânı kalmamıştı. Muhtemelen hiç evlenmeyecektim. Neden evlenecektim ki? Bundan sonra sadece ben ve Ton Balığı olacaktık.

"Harika yemek yapıyorsun," dedim kâğıtlarımı alırken. Doğruydu. Bu barbekü sosu şimdiye dek yediklerimin en iyisi olabilirdi.

Polly yatağın yanındaki küçük ahşap sandalyeye yerleşti. "Yapmak zorundayım. Hank mutfakta berbattır. Ona bırakırsam aç kalırız!"

Kocasının adını duyar duymaz önümdeki nefis yemeğe rağmen ağzıma ekşi bir tat doldu. O canavardan nasıl gülümseyerek bahsedebiliyordu?

Desteden bir as çekerken, "Belki de Hank kendi yemeğini yapmayı öğrenmeli," dedim. "Onun her şeyiyle ilgilenmek zorunda değilsin."

"Ama kocam için yemek yapmayı seviyorum," dedi hemen. "Çok çalışıyor ve eve geldiğinde şöyle bol kepçe, doyurucu bir yemeği hak ediyor. Bunda yanlış bir şey yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Sadece... Sen de hemşire olarak tam zamanlı çalışmıyor musun?"

"Aslında..." Bakışlarını tırnaklarını dibine kadar yediği ellerine indirdi. "Tam zamanlı çalışmıyorum. Daha doğrusu hiç çalışmıyorum. Hank... Evde olmamı istedi. Böylesini tercih ediyor."

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Zorba, kontrolcü erkekler eşlerine böyle yapmaz mıydı zaten? Kendi gelir kaynakları olmasın diye onları işlerini bırakmaya zorlamazlar mıydı? Yüzündeki hüzünlü ifadeye bakılırsa Polly işinden ayrılmayı kesinlikle istememişti ama eminim Hank, Polly'nin iş arkadaşlarının vücudunda bıraktığı morlukları görmesini istemezdi.

Polly burada, ıssızlığın ortasında, her yeri dökülen bir evde yapayalnızdı. Onu dış dünyaya bağlayacak bir cep telefonu bile yoktu.

"Bence ona her öğün yemek yapmak zorundaymış gibi hissetmemelisin," dedim. Polly gözlerini benden ayırmayınca şaka yapmaya çalıştım. "Mikrodalgalar bunun için var."

"Mikrodalga mı?!" Önümüzdeki yığına bir kâğıt atarken hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ah, hayır. Hank asla... Yani yemekleri mikrodalgada pişirmenin iyi bir yol olduğunu düşünmüyorum. Sen kocana akşam yemeğini mikrodalgada mı hazırlıyorsun?"

Hayır, hazırlamıyordum. Ama dürüst olmak gerekirse benim bir kocam yoktu.

Yığından bir as çekerken, "Şaka yapıyorum," dedim. "Ama... Hank... Bence hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslı."

Sözlerime nasıl tepki vereceğini görmek için yüzünü inceledim. Polly'nin, kocasının bir dediğini iki etmemesi gerektiğine inanacak kadar beyninin yıkandığı belliydi. Onun için sevdiği işten bile vazgeçmişti. Yüzünde yine o hüzünlü ifade belirdi ve dudaklarını araladığında bana içini dökeceğinden emindim ama sonra başını iki yana salladı. Belli ki henüz zamanı gelmemişti.

Polly'ye yardım etmek istiyordum. Benim yanımda kimse olmamıştı ama en azından ben onun yanında olabilirdim.

"Hank ve ben birbirimizin hayatında olduğumuz için şanslıyız," dedi sonunda, elindeki kâğıtları incelerken. "Peki ya senin kocan? Bebek için çok heyecanlı olmalı."

Mideme çöreklenen kaygıyı bastırdım. Bunu tek başıma yapmak çok zor olacaktı. Bazen boğulacakmış gibi hissediyordum. Daha önce hiç olmazsa para sıkıntısı çekmeyeceğime inanıyordum. Ama kızım ve ben artık beş parasızdık. "Evet, tabii ki heyecanlı."

Sözler ağzımdan biraz fazla savunmacı çıkmıştı.

"Ne güzel," dedi Polly. "Uzun zamandır mı evlisiniz?"

Ton Balığı dirseğini ya da dizini kaburgama bastırınca kıpırdandım, bu da sağ bacağımdaki o elektrik çarpmasına benzeyen acıyı tetikledi. "Yaklaşık iki yıldır."

"Şimdi bir de bebek geliyor." Bir papaz attı, ben de hemen kaptım. "Ne kadar kusursuz."

Bir kez daha içimden ona her şeyi anlatmak geldi. Ama her şeyi. Barda Simon'la tanışmamı, pozitif çıkan gebelik testini, beni ilaçla uyutup tecavüz ettiğini hatırlayışımı. Bunları sadece Simon ile Jackson'a söylemiştim ve Jackson bana inanmamıştı. Gerçi Polly'nin inanacağından emindim. O beni anlardı.

Belki bu oyun bitince ona anlatırdım.

"Remi," dedim sonunda, kâğıtları masaya bırakırken.

Polly kaşlarını çattı. Tepsideki kâğıtlarıma bakıp başını iki yana salladı. "Bu remi değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, değil." Parmağıyla kâğıtlara vurdu. Sanki bir çocukla konuşur gibiydi. "As sadece düşük olur. Kız-papaz-as seri sayılmaz."

"As yüksek de olabilir düşük de."

"Hayır." Dudaklarını büzdü. "As sadece düşüktür. Ben bu oyunu kendimi bildim bileli oynarım, asın yüksek sayıldığına hiç denk gelmedim."

"Üzgünüm, ben öyle oynamıyorum."

"Eh, o zaman hile yapıyorsun." Bir anlığına gözlerinde bir parıltı belirdi. Aptal bir remi oyunu yüzünden epey bozulmuştu. Ama hemen sonra omuzları gevşedi. "Pekâlâ. Misafir sensin, senin kurallarına göre oynayacağız."

Başımla onaylarken bu evde ne sıklıkla kendinden ödün vermeye zorlandığını merak ettim. Buna fazlasıyla alışkın gibiydi.

Sol ayak bileğim botun içinde acıyla zonklayınca yüzümü buruşturdum. Polly tepkimi fark edip bakışlarını ayağıma indirdi. "Aslında şu botu çıkarmalıyız," dedi endişeli bir sesle. "Bileğinde açık yara varsa..."

"Hayır," dedim sözünü bitirmesine fırsat vermeden. Botun içinde ne olduğunu görmek istemiyordum. Çocukken bir örümceği öldürmek için üstüne ağır bir kitapla vurup sonra günlerce kitabı kaldırmaya korkmam gibiydi; en sonunda Dennis'e kaldırtırdım çünkü onun böcek öldürmekle hiçbir sorunu yoktu. Ama ben yapamazdım. Kitabın altındaki şeyin iyi görünmeyeceğini bilir, görmekten korkardım.

Bileğim konusunda da aynısını hissediyordum. Bu kadar acımasına bakılırsa o botun içinde iyi bir şey olmadığı kesindi. Eninde sonunda çıkarmam gerekecekti ama şimdilik bunu mümkün olduğu kadar ertelemek istiyordum.

"Karar senin," dedi Polly usulca. "Ama endişeleniyorum. Bacağın o kadar şişmiş ki bot sinirlerine ve damarlarına baskı yapıyor olabilir. Ben olsam çıkarırdım."

"Bir şey olmaz. Bu gece ya da yarın sabah hastanede olurum zaten."

"Evet," dedi yavaşça. "Doğru." Boğazını temizleyip başıyla onayladı. "Bir el daha oynamak ister misin?"

"Gerek yok." Abartılı biçimde esnedim. "Zaten bayağı yoruldum. Belki biraz uyurum."

Aslında Polly'den kurtulmaya çalışıyordum. Ama bir kez daha esnerken sahiden de çok yorgun olduğumu fark ettim. Gece neredeyse hiç uyumadığımı düşünürsek gayet normaldi, dahası içimde bir insan büyütüyordum.

Polly bana anlayışla baktı. "Tabii. Uyu sen. Yukarı çıkarken ışığı kapatırım."

"Aslında," dedim, "ışık açık kalsa daha iyi olur."

Başıyla onayladı. "Tamam. Nasıl istersen."

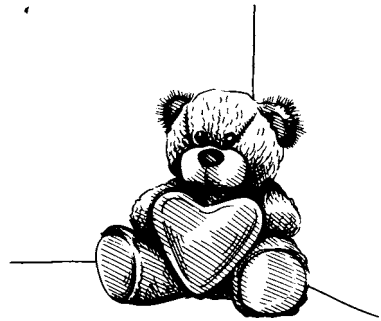
Sonra boş yemek tabağımı alıp basamakları çıktı. Bodrum kapısını kapamadan hemen önce isteğimi unutup ışığı söndürdü. Yeniden karanlığa gömüldüm.

"Polly!" diye seslendim arkasından. "Polly!"

Ama beni duymadı. Çoktan gitmişti, ben de bağırmaya devam edersem cevap verenin Hank olabileceğinden korktum. Hem doğrusu karanlıkta uyumak daha kolaydı.

Böylece gözlerimi yumup kendimi uykunun kollarına bıraktım.

ON DOKUZ



Yukarıdan gelen yankılı bir gümbürtüye uyandım.

Öğle yemeği yediğim zamanla şimdi arasında bir noktada güneş gökyüzünde alçalmıştı. Pencerelerin tamamı hâlâ karla kaplıydı. Saatime bakıp karanlıkta ekranı görmeye çalıştım. Rakamları zar zor seçebiliyordum.

Saat sekizdi. Aman Tanrım. Nasıl bu kadar çok uyuyabilmiştim?

Yukarıdan sık sık sesler geldiğini duyardım ama nadiren bu kadar gürültülü olurdu. Hank karısına bağırıyordu ve bu ilk değildi. Aramızda duvar olmasına rağmen sesindeki *öfkeyi* duyabiliyordum.

Polly ona bir şey söyledi. Ne dediğini duyamadım ama sesinin korkudan titremesi yüreğimi burktu.

Sonra Hank'in botlarının gümbürtüsünü duydum; bütün evi temelinden sarsıyordu. Nefesimi tutup bodrum kapısının açılmasını bekledim. Aşağı inecek miydi? Bu adam beni dehşete düşürüyordu.

Bana zarar vermeye kalkarsa ne yapabilirdim? Ondan kaçamazdım. Sinirini kolaylıkla benden çıkarabilirdi. Kapana kısıl-

mıştım. Ayak bileği kırık ve hamile olmasaydım bile Hank beni kolayca alt ederdi, onun karşısında tamamen savunmasızdım.

Ama hayır. Ayak sesleri hafifledi, sonra tamamen kayboldu.

Ancak o zaman kalbim tekrar normal ritmine döndü. Gözlerimi ovuşturarak zihnimdeki sisi dağıtmaya çalıştım. Hamileliğimin son üç ayına girdiğimden beri bu kadar kesintisiz uyuduğumu hatırlamıyordum. Üstelik hâlâ yorgundum. Üzerimde akşamdan kalmaymışım gibi bir sersemlik vardı; ağzım kurumuş, dilimi iğrenç bir tat kaplamıştı.

Polly'nin benim için hazırladığı öğle yemeğini düşündüm. Ağzımda beliren ekşi tadı konuşmamızın gerginliğine yormuştum ama şimdi bundan o kadar da emin değildim. Yemeğime bir şey katmıştı da o yüzden mi bu kadar çok uyumuştum? Böyle bir şey yapabilecek biri miydi?

Hayır, Polly böyle bir şey yapmazdı. Sonuçta bebeğe zararı dokunur diye bana ağrı kesici vermeye bile yanaşmamıştı.

Ama Hank yapabilirdi.

Gözlerim karanlığa alışınca yatağımın yanındaki tepside duran yemek tabağını gördüm. Spagetti ve köfteye benziyordu fakat sosunun donmasına bakılırsa epeydir orada duruyor olmalıydı. Ben komadan farksız bir uykudayken Polly aşağı inip yemeği bırakmış olmalıydı. Şimdiki hâliyle pek de iştah açıcı görünmüyordu ama mesanem dikkatimi bu kadar dağıtmasaydı birkaç saniye içinde silip süpürürdüm. Sürgüye ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

"Polly!" diye seslendim. "Polly!"

Beni duyabileceği mesafede olduğunu umdum. Çişimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. Hangisi daha kötü olurdu emin değildim; altıma işemenin yaşatacağı utanç mı yoksa çarşafı değiştirebilmesi için yataktan kalkmak zorunda kaldığımda çekeceğim acı mı? Gerçi zaten yakında hastaneye doğru yola çıkacaktım.

"Polly!" diye bağırdım bir kez daha.

Endişelenmeye başlıyordum. Yukarıdan bir sürü gürültü gelmişti ve Hank bağırıyordu. Ya Polly yaralandıysa? Ya kanlar içinde bir köşeye sinip kaldığı için yanıma inemiyorsa?

Sonunda bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı ve ışık yandı. Kendimi Hank'in gök gürültüsünü andıran ayak seslerini duymaya hazırladım ama onun yerine Polly'nin daha hafif adımlarını işittim. İyiydi.

"İyi akşamlar!" diye şakıdı gergin bir sesle. Merdivenden inerken örgüsü başının arkasında sallanıyordu. Bir saniye sonra yatağımın ayak ucunda durdu.

Yüzünü görür görmez nefesim kesildi.

İki gözü de morarmıştı. Hank'in öfkesi tamamen kontrolden çıkmıştı.

Ama sonra yaklaştığında gözlerinin mor olmadığını fark ettim. Odanın gölgeleri bana oyun oynamıştı. Gözlerinin altında, solgun yüzünde daha da belirgin görünen koyu halkalar vardı sadece. Bitkin görünüyordu. Vücudunda yeni morluklar yok gibiydi ama kıyafetler çok şeyi saklayabilirdi.

"Güzelce dinlenebildin mi?" diye sordu. "Sana akşam yemeği getirmiştim ama mışıl mışıl uyuyordun!"

"Evet, kusura bakma," diye mırıldandım. "Ben... şey... sürgüyü kullanabilir miyim? Hemen şimdi?"

"Elbette!"

Tepsiyi önümden çekmek için uzandı ve belki bana öyle gelmişti ama hareket ederken kolu ya da kaburgaları acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Yine de yanılıyor olabilirdim çünkü sürgüyü almak için banyoya giderken kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. O içeride dolanırken boğazımın gıcıklandığını hissettim. Hafifçe öksürdüm ve elimde olmadan azıcık altıma yaptım. Kaçınılmazdı ama yine de rezil bir histi.

Polly banyodan sürgüyle çıktığında, "Polly," dedim. "Şey... sanırım çarşafı biraz ıslattım."

"Ah!" Duraksamadı bile. "Hiç sorun değil. Altındaki çarşafın üzerine tek kullanımlık örtü sermiştim. Hemen değiştiririm."

Değiştirdi de, hem de hiç söylenmeden. Hank'in onu hemşireliği bırakmaya zorlaması çok yazıktı. Yeterince derdi yokmuş gibi bir de benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için kendimi çok suçlu hissediyordum. Üstelik kar yeterince hızlı kürenmiyor diye kalkıp ona bağırmıştım. Zavallı kadın zaten yeterince şeyle uğraşıyordu.

Sürgüden kalkmama yardım ettikten sonra, "Çok teşekkür ederim, Polly," dedim.

Polly yatağımdaki örtüleri yenileriyle değiştirirken bana göz kırptı. "Rica ederim. Yemeğini ısıtmamı ister misin?"

"Hayır, hiç gerek yok." Çatalımı soğuk spagettiye sapladım. "Zahmet vermek istemem."

"Lafı bile olmaz."

"Bunu daha önce de duymuşsundur eminim," dedim, "ama inanılmaz şefkatli bir yapın var. Çocukların olduğunda harika bir anne olacaksın."

Örtülerden birini katlarken birden durdu. Yüzü gerildi ama sonra rahatlayıp gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok kibarsın."

"Ben muhtemelen berbat bir anne olacağım." Ağzıma bir çatal dolusu spagetti attım ve çiğnemek için bir an durdum. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha yemek yapmayı bile bilmiyorum. Bez nasıl bağlanır, onu da bilmiyorum. Açıkçası ödüm kopuyor." Üstelik bana yardım edecek bir kocam ya da erkek arkadaşım da olmayacaktı ama daha önce anlattıklarımın yalan olduğunu ele vermek istemiyordum.

"Eminim zamanla alışırsın," diye mırıldandı. "Herkes alışıyor."

"Belki..." Esnedim. Gerçekten kamyon çarpmış gibi hissediyordum. Gerçi dürüst olmak gerekirse bu, gerçeklerden o kadar da uzak sayılmazdı. "Yemeği bitirdikten sonra Hank beni hastaneye götürebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Maalesef olmaz. Kar küreme aracı gecikmiş olmalı, epey kar yağdı. Anlayacağın hâlâ burada mahsuruz."

Ağzım açık kaldı. Bu gece buradan çıkamayabileceğim aklıma bile gelmemişti. "Peki ya telefon hatları?"

"Hâlâ kesik."

Bunu söylerken gözlerime bakmaktan kaçınınca yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Ya telefon hatları aslında *çalışıyorsa?* Ya evin çevresi çoktan temizlendiyse?

Ama yine de gitmeme izin vermiyorlardı. *Hank* gitmeme izin vermiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Polly endişeyle. "Eminim kar küreme aracı sabah ilk iş gelir."

Yatakta hafifçe kıpırdandım ama bu çok büyük bir hataydı. O küçücük hareket bile ayak bileğime nefesimi kesen, görüşümü bulanıklaştıran bir acının saplanmasına neden oldu. Ortada son derece ciddi bir sorun olmalıydı; kırıktan çok daha kötü bir şey. Bir an için doğru düzgün düşünemedim bile.

"Tegan?" Polly'nin sesi uzaktan geliyor gibiydi. "İyi misin?"

"Lütfen..." Benim sesimse boğuk çıkmıştı. "Hastaneye gitmem gerek. Lütfen. Bir yolu olmalı."

"Var," dedi. "Yemin ederim, sabah ilk iş seni oraya götüreceğiz."

"Lütfen, hayır." Gözlerim yaşlarla doldu. "O zamana kadar dayanamam. Lütfen."

Bana anlayış dolu bir ifadeyle baktı. "Biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum... Anlıyorum. Gerçekten. Yemin ederim elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, artık hüngür hüngür ağlıyordum. Hıçkırıyor, burnumu çekip duruyordum. Saniyeler içinde bütün yüzüm sümük içinde kalmış, omuzlarım sarsılmaya başlamıştı. Polly'nin bana bir mendil uzattığını belli

belirsiz fark ettim, alıp gözlerimi kuruladım ve akan burnumu sildim. Bu sırada Polly endişeyle beni izliyordu.

"Seni buradan çıkaracağız," diye temin etti. "Sadece bir gece daha. Söz veriyorum."

Ama dün gece de aynısını söylemişti.

"Merak etme," diye ekledi. "Kar küreme aracı yakında gelir."

Eminim gelir.

"Gerçekten kar yüzünden mahsur muyuz?" dedim, şişmiş gözlerimle ona bakarak. "Yoksa Hank bana böyle söylemeni mi istiyor?"

Ağzını açtı ve başta yalnızca şaşkın bir ciyaklama koyverdi. "Gerçek bu," dedi sonunda ama sesi hiç inandırıcı değildi.

Acaba onu kendi tarafıma çekebilir miydim? O da benim gibi zordaydı. İkimiz buradan birlikte kaçabilir miydik? Hank buna izin verir miydi? Sonuçta bir deri bir kemik hâliyle Polly ve kocaman karnım, kırık ayak bileğimle ben ona hayatta karşı koyamazdık. Bizi buraya kolaylıkla hapsedebilirdi.

"Bak," dedi Polly, "çok yakında seni buradan kurtaracağız. Ama o zamana kadar şu botu ayağından çıkarmamız gerek."

"Hayır," dedim soluk soluğa. Botu bileğimden çekip çıkardığımızı düşünemiyordum bile. "Lütfen dokunma."

"En azından taytını çıkarmana yardım edeyim. Berbat hâlde."

Haklıydı. Taytımın paçaları kardan ve çamurdan ıslanmış, sonra da kuruyup sertleşmişti. Ama taytı nasıl çıkaracağını hayal edemiyordum. "Bilmiyorum..."

"Banyoda makas var," dedi o cıvıl cıvıl sesiyle. "Kesip çıkarırım. Çok kolay."

"Tamam."

Polly banyoya gidip pembe saplı bir makasla döndü. Örtüleri kaldırınca elbisemin altına giydiğim şık (*olmayan*) gri taytım ortaya çıktı. Makasıyla kumaşı ustalıkla kesmeye başladı

ve son bir hamleyle bel kısmını da ikiye ayırdı. Ön tarafını tamamen açtıktan sonra yavaşça altımdan çekip aldı.

Acının büyük kısmı sol ayak bileğimde toplanmıştı fakat bütün bacağım şişmiş vaziyetteydi. Bacaklarım kazadan önce de şişti ama sol bacağım bariz biçimde daha gergindi ve biraz da pembeleşmişti. Botun ağırlığıyla şişlik arasında bacağımı oynatmak bile zordu. Oynatmaya çalıştığımda da acı dayanılmazdı.

Bileğim kesinlikle kırılmıştı. Belki kırılmamıştır diye kendimi kandıramazdım bile. Üstelik alçıya alınması ya da ameliyatla düzeltilmesi gerekirken burada öylece yattığımdan yanlış kaynıyordu. Doktora görünmekte bu kadar gecikmem, normal yürüyebilme kabiliyetimi elimden alabilirdi.

"Böyle daha iyi olmadı mı?" dedi Polly, zoraki bir gülümsemeyle.

"Hı hı," dedim ruhsuz bir sesle.

Belki de Polly her konuda doğruyu söylüyordu. Belki de kar küreme araçları yoldaydı ve yarın hastaneye gidecektim, doktorlar da bacağımı düzeltecekti. Modern tıp inanılmaz bir şeydi. Hem Ton Balığı'nın hareket ettiğini hissedebiliyordum, yani o iyiydi. Yarın sabah doğruca hastaneye gidecektim.

Ne de olsa Hank beni burada sonsuza kadar tutamazdı.

Yoksa tutabilir miydi?

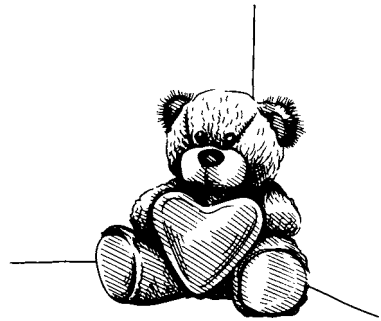
Başımı kaldırıp tepemde dikilen Polly'nin gözlerine baktım. Gözleri yemyeşildi ama loş ışığın altında çok daha koyu görünüyordu. Birden zihnimde korkunç bir kesinlik belirdi:

Burada öleceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

KAZADAN BİR GÜN ÖNCE

YİRMİ
POLLY



Mutfakta havuç doğrarken izlendiğimi hissettim.

Buralarda pek fazla insan yoktu. Evimiz kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi. Emlakçı ilanda burayı müstakil ev diye tanıtmıştı ama bana kalırsa daha ziyade büyük bir dağ kulübesiydi. Maine'in kırsal bir bölgesinde yaşıyorduk ve civarda bizimkinden başka yalnızca tek bir ev vardı. Posta kutularımız bile yolun epey aşağısındaydı çünkü postacı evimize uzanan dar, toprak yolu kullanmaya yanaşmıyordu. Yol, kontrolden çıktıklarında Hank'in kendi elleriyle budadığı dallarla, çalı çırpıyla kaplanmaya fazlasıyla müsaitti. Nitekim pek gelenimiz gidenimiz olmazdı, şimdilerdeyse hiç yoktu.

Artık yalnızlığın kıymetini her zamankinden çok biliyordum. Ama Hank dükkândayken geriliyordum. Burası çığlık atsanız kimsenin duymayacağı türden bir yerdi.

Bıçağı kırmızı kesme tahtamın üzerine bıraktım. Üç büyük havucu soyup doğramıştım; Hank'le akşam yemeğinde yiyeceğimiz yahniye ekleneceklerdi. Arkamı döndüğümde arka kapının penceresinden bana bakan bir çift mavi göz gördüm. Ardından sesi duydum. Peş peşe üç hafif tıklama.

Mutfağı arşınlayıp arka kapının tek kilidini açtım. Kapıyı açtığımda karşımda küçük bir kız çocuğu duruyordu; koyu sarı saçları dağınık iki örgüyle toplanmıştı. Kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

"Sadie," dedim. "Burada ne işin var?"

Bir zamanlar beyazmış gibi görünen gri spor ayakkabılarının üzerinde bir o yana bir bu yana kıpırdandı. Sağ ayakkabısında, başparmağının üzerinde küçük bir delik vardı, oysa bu havada aslında bot giyiyor olması gerekirdi. "Babam daha eve gelmedi. Yemek yapmana yardım edebilir miyim?"

Tereddüt ettiysem de sonunda onu içeri alacağımı biliyordum. Sadie'nin babası, kızının okuldan sonra buraya gelmesini istemediğini bana açıkça söylemişti ama ben yine de onu dinlemiyordum. Sadie yedi yaşındaydı ve bence otobüs durağından eve kadar olan bir kilometrelik yolu tek başına yürümek için fazla küçüktü. Ne var ki babası bunu pek umursamıyor gibiydi, annesiyse o kadar umursamıyordu ki burada yaşamıyordu bile. Mitch'e Sadie'yi her gün duraktan alabileceğimi söylemiştim –Tanrı biliyor ya, O Olay'dan beri yapacak daha iyi bir şeyim yoktu– ama bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Hatta tam olarak şöyle demişti: *Kendi işine bak, Polly.*

Ne yazık ki bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

"Tabii," dedim Sadie'ye. "İçeri gel!"

Sadie sekerek mutfağa girerken evde yulaflı, damla çikolatalı kurabiye yapmak için gereken malzemelerin olup olmadığını merak ettim çünkü Sadie o kurabiyeye bayılırdı. Ama onu evine göndermeden önce biraz yahni de yedirecektim. Kızcağız dal gibiydi. Eskimiş kışlık montunu çıkarınca kollarının ne kadar ince olduğunu gördüm. Bu çocuk kemikten ibaretti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Etli yahni yapıyorum," dedim. "Hank'in en sevdiği yemek."

Hank etli yahnimi çok severdi ama dürüst olmak gerekirse önüne ne koysam silip süpürür, tabağı tertemiz ederdi. Kocamın iştahı kimsede yoktu.

Sadie'ye doğradığım yahni malzemelerini kaynayan tencereye atma görevini verdim. Biraz daha büyüyünce ona sebzeleri doğramayı da öğretecektim ama şimdilik bunun için fazla küçüktü. Yine de beni izlemeyi seviyordu. Mutfak masasındaki mumu yaktığımı görünce minik burnunu kırıştırdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Soğan doğruyorum," diye açıkladım. "Soğan doğramadan önce mum yakarsan toksinleri öldürür, böylece gözlerin yaşarmaz."

Ben küçükken annemin bana öğrettiği bir püf noktasıydı bu ve her fırtınada elektrik kesildiğinden evde bir sürü mum bulunurdu. Tedbirli olmakta her zaman fayda vardı.

Radyoda bir haber kanalı açmıştım. İki önemli haber vardı: Yarınki kar fırtınası –buralarda neredeyse her hafta kar fırtınası olduğundan buna haber demek zordu– ve adını hiç duymadığım bir iş insanının büyük bir şirket birleşmesi. İkisi de ilgimi çekmiyordu ama arkada ses olmasını seviyordum.

Soğanları doğrarken mumun alevi daha parlak yanmaya başladı. Her zaman soğandaki toksinlerin alevi beslediğini hayal ederdim. Sadie çenesini avucuna dayamış, kocaman gözlerle alevin büyümesini izliyordu. Ona bakarken tırnaklarının dibine dolmuş kirleri fark ettim.

Bu ufaklık en son ne zaman yıkanmıştı? Tahmin yürütecek olsam en az birkaç gün önce derdim.

Sadie'ye soğanları alıp tencereye atmasını söyledim. Dudağımı çiğneyerek onu izliyordum. "Sadie?"

"Efendim?"

"Köpük banyosu yapmak ister misin? Spa gibi olur."

Sadie'nin mavi gözleri ışıldadı. Hank beni öldürecekti ama bu kızın en temel hijyen seviyesine ulaşmasını sağlamadan evimden çıkmasına izin veremezdim.

Yahninin ağır ağır pişmesi için ocağın altını kıstım, sonra Sadie'ye küveti hazırlamak üzere banyoya geçtim. Gerçek bir köpük banyosu ürünüm yoktu ama sıcak suya döktüğümde güzelce köpüren bir şişe bebek şampuanım vardı. Küvet dolarken Sadie'ye soyunup küvete girmesi için biraz mahremiyet tanıdım. Kapının dışında durup zorlanarak da olsa üstünü ve külotunu çıkarışını dinledim.

"Şimdi gelebilirsin, Polly!" diye seslendi.

Banyo kapısını usulca itip açtığımda Sadie'yi küvette, boynuna kadar köpüklerin içinde buldum. Suyun sıcaklığı tam ayarındaydı, o da ağzı kulaklarında gülümsüyordu. Klozetin üzerine bıraktığı kıyafetleri aldım, kirden kaskatı kesilmişlerdi. Hemen hızlı programda yıkayacaktım, böylece Sadie eve gideceği zaman temiz ve sıcak olacaklardı.

Küvet neredeyse dolmuştu. Suyu kapamak için uzandığım sırada Sadie'nin üst kolunu çepeçevre saran morluğu fark ettim. Tam olarak bir erkek eli şeklinde ve büyüklüğündeydi.

Yanaklarım alev aldı. O Olay'dan önce hemşireydim ve bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Mitch, kızına biraz fazla sert davranmıştı. Sadie'nin üzerinde böyle bir izi ilk kez görmüyordum. Bir keresinde Çocuk Koruma Hizmetleri'ni bile aramıştım ama sonuç çıkmamıştı. Aksine, Mitch şikâyeti yapanın ben olduğumu anlamış, benden biraz daha nefret etmişti.

"Bu nasıl oldu, Sadie?" diye sordum.

Kolundaki morluğa baktı. "Düştüm."

Düşmenin böyle bir morluğa sebep olabileceğini sanmıyordum ama bu küçük kızı sorguya çekecek değildim. Elimden geleni yapmıştım. Çocuk Koruma Hizmetleri'ni aramıştım. Kendi başıma Sadie'yi o korkunç adamın elinden alamazdım.

Alabilir miydim?

Hayır, alamazdım.

Sadie sonraki yarım saati küvette geçirdi. Başta tertemiz olan su griye dönünce kirli sudan kurtulmak için tıpayı çekip musluğu yeniden açmak zorunda kaldım. Sadie'nin saçını şampuanlayıp parmaklarımla saçındaki düğümleri açmaya çalıştım. Mutfaktan bir bardak getirip başını iyice geriye yatırmasını sağladım, böylece gözlerine sabun kaçırmadan şampuanı durulayabildim. Annem de bana böyle yapardı.

"Saçımı seninki gibi örer misin, Polly?" diye sordu.

Başımın arkasındaki örgüme dokundum. Son birkaç yıldır, bilhassa da çalışmayı bıraktığımdan beri, saçımı hep sırtımdan aşağı sarkan uzun bir örgü yapıyordum. Şık değildi ama kullanışlıydı. "Tabii. Hatta istersen balıksırtı da örebilirim."

"Balıksırtı ne demek?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi tam bilemedim. "Normal örgü gibi ama daha süslüsü."

Sadie'nin gözleri ışıldadı. Kesinlikle balıksırtı istiyordu.

Tam Sadie'nin küvetten çıkmasına yardım etmek için doğrulmuştum ki banyo kapısına iri bir yumruk indi. Yüreğim ağzıma gelirken kendimi olacaklara hazırladım. Kapıyı araladığımda karşımda iri yarı kocamı buldum, kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. Banyo kapısını itip açmaya çalıştı ama bu kez geri adım atmayıp kapıyı aralık tuttum.

Zoraki bir tebessümle, "Erken gelmişsin," dedim.

Hank bana tepeden baktı, suratı asıktı. Boyum bir yetmiş sekizdi ve eskiden kendimi hep fazla uzun, fazla hantal hisseder, benden kısa kadınlara imrenirdim. Ama bir doksan üçlük kocamla tanışınca bu durum tamamen değişmişti. Hank bir oduncu gibi yapılıydı, yüzünün yarısı da haftada bir kısalttığına yemin etse de son on yıldır her sene biraz daha gürleşen kalın, kahverengi sakalının arkasına gizlenmişti.

Karanlık bir ara sokakta görseniz yolunuzu değiştireceğiniz türden bir adamdı.

"İçeride ne yapıyorsun?" diye sordu.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan hafifçe aralık bıraktım. "Sadie'ye banyo yaptırıyorum."

Hank fazla konuşmazdı. Söylemeye değer bir şey olduğunu düşünmediği sürece ağzını açmazdı ki ona göre söylemeye değer pek fazla şey yoktu. Ondan önce sırf kendi sesini duymak için konuşup duran bir sürü adamla çıkmıştım. Hank onlar gibi değildi. İlk randevumuzda ben sessizliği doldurmak için konuşup dururken o, karşımda oturup her kelimemi duyuyormuş gibi başıyla onaylamıştı. Hayatımda ilk kez birinin beni gerçekten dinlediğini hissetmiştim.

Şimdiyse tek söylediği, "*Polly*," oldu.

"*Biliyorum*," diye çıkıştım. "Ama çok pisti, Hank."

Bu kez tek kelime etmedi. Montunun altında onun gömleği de yağ lekesiyle kaplıydı. Tıpkı Sadie'nin tırnakları gibi onun tırnaklarının dipleri de kir doluydu, sahibi olduğumuz oto tamirhanesindeki çalışmalarından ötürü böyleydi. Ama o, her gün işten eve geldiğinde üst kata çıkıp duş alırdı. Sadie'nin böyle bir imkânı yoktu.

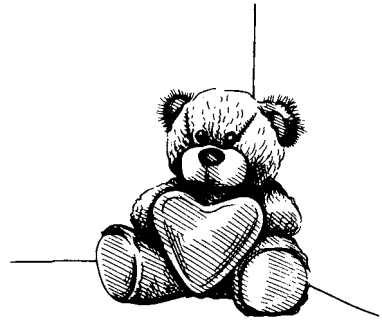
"Buraya beni bulmaya geldi." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kıyafetlerini yıkadıktan sonra onu evine göndereceğim. Mitch'in ruhu bile duymayacak."

Hank uzun uzun iç çektiyse de bir şey söylemedi. Gerçi on yıllık evliliğin ardından ne düşündüğünü adım gibi biliyordum. *Belanı arıyorsun, Polly.*

Haklıydı da.

Ama umurumda değildi.

YİRMİ BİR



Bodrum katımızın kapısının önünden geçerken içimi bir ürperti sardı.

Hiçbir zaman maneviyatı güçlü biri olmamıştım. Hayaletlerle ve ölümden sonraki hayatla ilgili anlatılanların saçmalıktan ibaret olduğuna inanırdım. Ama annemin ruhunun bodrumumuzda olduğundan yüzde doksan emindim.

İşimi kaybetmeme neden olan Olay'ın tek iyi tarafı, iki yıl önce anneme kötü huylu meme kanseri teşhisi konduğunda yanında olabilmemdi. Sonlara doğru iyice hastalanınca bodrumumuzu onun için hasta odasına çevirmiştik. İçeriye hasta yatağı, lazımlık iskemlesi, televizyon ve dergilerle, en sevdiği kitaplarla dolu bir kitaplık koymuştuk. En çok korku romanlarını severdi. *İnsanın aklını başından alan sağlam bir korku gibisi yoktur*, derdi.

Son âna kadar ona ben bakmıştım ve eli elimde ölmüştü.

Annemin hayaletinin bodrumda dolaştığını filan düşünmüyordum. Aklımı *tamamen* kaçırmamıştım. Ama ne zaman bodrum kapısının önünden geçsem varlığını hissediyordum. Parmaklarımı kapıya değdirdiğimde, o da parmak uçlarını benimkilere değdiriyor gibi gelirdi.

Ama maneviyatım bundan ibaretti. Ruh çağırma seansları yapmıyordum. Annemin ruhuyla herhangi bir şekilde iletişime geçmeye çalışmıyordum. Yine de bodrumun kapısını kapalı bırakıyordum çünkü böylece onu yanımızda tutmaya devam edebileceğime inanıyordum.

Onu delicesine özlüyordum. Hank'i çok sevsem de insanın annesi gibi yoktu. Annem bir tıp kliniğinde danışma görevlisi olarak çalışırdı ve beni hemşirelik okuluna başvurmaya teşvik eden oydu. Kendime güvenmediğim zamanlarda bile arkamda durmuştu. Bana kimsenin inanmadığı kadar inanmıştı. Her şeyi başarabileceğimi söylemişti.

Bodrum kapısının önünde oyalanırken cep telefonumun sesi evin giriş katında yankılandı. Televizyon izlerken telefonu sehpanın üzerinde bırakmıştım, bu yüzden kimin aradığını görmek için oturma odasına koştum. Ekranda Angela'nın adını görünce gülümsedim. Angela en yakın arkadaşımdı ve hastaneden benimle düzenli olarak konuşmaya devam eden tek hemşireydi.

"Selam, Angela," dedim, evimizin daimi sessizliğine kısa bir ara vermekten mutlu olarak.

"Selam, Polly. Nasılsın?"

Eskiden bana kendimi akıl hastasıymışım gibi hissettirmeden nasıl olduğumu sorabilen tek kişi Angela'ydı. Fakat şimdi sesinde duyduğum değişik ton içimi huzursuz etmişti.

"İyiyim," dedim. "Hastanede işler nasıl?"

Angela'yla ikimiz hemşirelik okulundan beri Roosevelt Memorial'da çalışırdık. Hemşire olarak oryantasyona başladığım gün tanıştığım ilk kişi oydu. Hastanedeki son günümde Hank'i arayıp hemen beni almaya gelmesini söyleyen de oydu.

"Carol emekliliğe ayrılıyor," dedi.

"Hadi canım!"

"Evet." Angela'nın hattın diğer ucunda gülümsediğini hissedebiliyordum. Carol ikimizin de sorumlusuydu ve hep ikimiz emekli olduğumuzda bile onun hâlâ orada çalışıyor olacağına

dair şakalar yapardık. En azından benden daha çok dayanmıştı. "Hâlâ inanamıyorum. Hâlbuki daha yüz yaşında filan."

"Onun adına sevindim doğrusu." Emeklilik partisi yapıp yapmayacaklarını ve benim de katılmam gerekip gerekmeyeceğini sormayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kimi kandırıyordum ki? Hastanedeki hiçbir partiye gitmeyecektim. Fazla acı verici olurdu. "Bu geceki fırtınaya hazır mısın?"

Hava durumu kar fırtınası geleceğini söylüyordu ama şu anda yerde yalnızca ince bir kar tabakası vardı. Yine de fırtınanın geleceği kesindi.

"Bir dolap dolusu konserve yiyeceğim ve suyum hazır," dedi.

"Aynen. Hank de bir yığın odun kırdı."

Kar fırtınaları bazen bizi günlerce eve hapsedebiliyordu, bu yüzden her zaman hazırlıklı olmayı öğrenmiştim. Fırtınanın eli kulağındayken isteyeceğiniz son şey market alışverişiyle uğraşmaktı.

"Bir şey daha var, Polly." Angela sesini alçalttı ve o anda ne söyleyeceğini anladım. Anlar anlamaz da kulaklarımı tıkamak istedim. "Ben... hamileyim. Ağustosta doğum yapacağım."

Telefonu hiç açmamalıydım. Bunu duyacağımı tahmin etmeliydim. O kadar çok duymuştum ki sayısını unutmuştum artık ve her seferinde canımı aynı derecede yakıyordu. Angela eski hayatımdan geriye kalan son arkadaşım olmasına rağmen yine canım yanmıştı. "Ya..."

"Benden duymanı istedim," dedi.

Bütün karanlık duygularımı içime gömdüm. "Angela, bu harika bir haber!" dedim neşeyle. "Tebrik ederim! Senin adına çok sevindim!"

"Şey... teşekkür ederim."

"Kız mı erkek mi?"

"Kız."

"Ne güzel!" Gözlerim yaşarırken bu kadar neşeli konuşmayı nasıl başardığımı ben de bilmiyordum. "Tebrik ederim! Gerçekten!"

"İyi... iyi olduğundan emin misin?"

"Elbette!" Neredeyse sesim çatlayacaktı. Bir an önce telefonu kapamalıydım çünkü Angela'nın ağladığını duymasına izin veremezdim. "Senin adına gerçekten çok sevindim! Ne güzel. Yani ne büyük bir lütuf. Bebek istediğinizi bile bilmiyordum..."

"Şey, başında onca dert varken seni rahatsız etmek istemedim..."

Evimizin ön kapısına indirilen üç sert yumruk, dikkatimi Angela'dan ve verdiği haberden çekip aldı. Şaşkınlıkla başımı kapıdan tarafa çevirdim. Güneş çoktan batmıştı, bu da Sadie'nin uğraması için geç olduğu anlamına geliyordu. Zaten genelde her gün gelmezdi, dün geldiğinden onu yarına ya da ertesi güne kadar görmeyecektim.

Ama umurumda değildi. Telefonu kapayacak bahane bulmuştum.

"Angela," dedim, "kapamam lazım. Biri geldi."

"Ah, sorun değil. Ama yakında yine konuşalım, tamam mı? Belki bir kahve içeriz."

"Olur! Beni ararsın."

Aramayı sonlandırmak için telefonumdaki kırmızı tuşa dokundum. Bir süre telefonun ekranına baktım, sonra kişiler listemi açtım. Angela'nın adına dokundum; iletişim bilgileri son on üç yılda kullandığım bütün telefonlarda kayıtlıydı. İşaret parmağım "bu kişiyi engelle" yazısının üzerinde asılı kaldı.

Sonra yazıya bastım. Angela'yla bir daha konuşmak istemiyordum.

Tak, tak, tak.

Kim gelmiş olabilirdi? Kimseyi beklemiyordum ve kasabadan o kadar uzaktık ki birinin yolunu şaşırıp buraya kadar gelmesi pek ihtimal dâhilinde değildi. Satıcılar hele *hiç* gel-

mezdi. Hank hâlâ dükkândaydı ama genellikle bu saatlerde eve gelip bir şeyler yer, sonra birkaç saat daha çalışmak üzere tekrar dükkâna giderdi. Fırtınanın vurduğu günlerde, yolda kalan sürücülere yardım etmek için çoğu zaman geç saatlere kadar kalırdı. Yoğun karda araba kullanması beni hep endişelendirirdi ama pikabı vardı ve dikkatli bir şofördü.

Her neyse, kapıdaki Hank değildi. O kapıyı çalmazdı.

Ön kapıya gidip delikten baktım. Yolun yukarısında oturan Mitch Hambly'ydi; Sadie'nin babası. Daha önce kapıma hiç gelmemişti. Sadie iyi miydi? Annem öldüğünden beri hemşirelik becerilerimi kullanmamıştım ve bugün de kullanmak zorunda kalmamak için Tanrı'ya dua ettim.

Kapının kilidini açıp hafifçe araladım. Dışarıdaki buz gibi hava yüzüme çarparken nemli odun kokusuna karışmış keskin bir viski kokusu burnuma doldu. Mitch'in kan çanağına dönmüş gözlerine bakılırsa buraya gelmeden önce bir iki kadeh içmişti. Seyrelen saçları karmakarışıktı.

"Merhaba, Mitch." Hem kapı aralığı soğuk olduğundan hem de içimi bir huzursuzluk sardığından ellerimi birbirine kenetledim. "Sadie iyi mi?"

"*Hayır.*" Bütün ağırlığıyla kapıyı iterek açıp içeri daldı. Burnunun iki yanındaki mavi ince damarları görebiliyordum. Gökyüzünden kar taneleri düşmeye başlamıştı, küçük beyaz noktalar kepek misali saçlarına ve omuzlarına serpilmişti. "İyi *değil.*"

Ânında hatamı fark ettim. Mitch buraya Sadie için endişelendiğinden ya da fırtına için erzak ödünç almak istediğinden gelmemişti. Buradaydı çünkü *öfkeliydi.*

Dahası sarhoştu.

Ona kapıyı hiç açmamalıydım. Fakat artık çok geçti. Kapı eşiğini çoktan geçmişti. Evimin içindeydi.

"Mitch." Elimden geldiğince yatıştırıcı bir biçimde gülümsedim. "Sorun ne?"

"Sorun *sensin*." Bana doğru bir adım attı. "Kızımı evine çağırma hakkını kendinde nereden buluyorsun? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!"

"Yapma, Mitch." Titreyen ellerimi gövdeme sardım. "Büyütülecek bir şey yok. Sadie okuldan sonra kısa süreliğine uğradı sadece, hepsi bu."

"Ona banyo yaptırmışsın! Kıyafetlerini yıkamışsın!" Bana küçümseyici bir bakış attı. "Kızıma bakamadığımı mı söylüyorsun?"

Birkaç adım geri çekildim, Mitch de peşimden gelerek beni oturma odasına doğru sürükledi. Aramıza mesafe koymaya çalışırken az kalsın kendi ayağıma dolanıyordum. Mitch sağ elini yumruk yapmıştı, beyaz kıllı boğumları çıkıntı yapıyordu. Yedi yaşındaki savunmasız bir kıza ne yaptığını görmüştüm. Bana ne yapacağını öğrenmek istemiyordum. Benimle aynı boydaydı ama benden en az yirmi beş kilo daha ağırdı, üstelik kaslıydı.

"Ona bakamadığını söylemiyorum," dedim çabucak, yalan olsa bile. "Sadece köpük banyosunu denemek istedi. Hepsi bu."

"Sen gerçekten inanılmazsın, Polly." Suratını büzdü. "İki yıl önce tımarhaneye kapatıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum. *Herkes* biliyor. Sen, çocuğumun etrafında görmek isteyeceğim son kişisin!"

İrkildim. "Mitch, lütfen anla..."

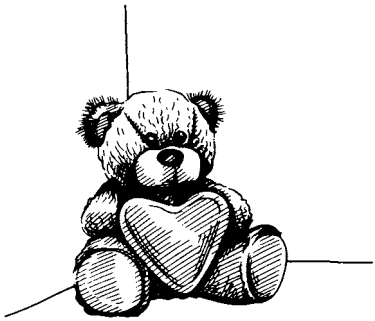
"Saçma sapan bahanelerini duymak istemiyorum!" Çatallı sesi boş evde yankılandı. "Sana defalarca çocuğumdan uzak durmanı söyledim. Bu sefer söz dinlemeyi öğreneceksin."

Geriye doğru bir adım daha atarken telaşla silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Hank'in tabancası yatak odamızdaki dolaptaydı ama oraya hayatta ulaşamazdım, hem zaten tabanca dolu değildi, mermileri bambaşka bir yerde saklıyordu. Mutfaktaki bıçak standına bile ulaşamazdım. En iyi seçeneğim sehpanın üzerindeki kâğıt ağırlığı olabilirdi. Şaşırtıcı derecede

ağırdı ve Mitch'in kafasına sağlam bir darbe indirebilirsem daha iyi bir silah bulana kadar onu yavaşlatabilirdim.

Ama ben daha kâğıt ağırlığına uzanamadan bileğimi yakalayıp kalın parmaklarını tenime gömdü. Elinden kurtulmaya çalıştıysam da tutuşu mengene gibiydi.

Kapana kısılmıştım.



YİRMİ İKİ

"Bırak beni!"

Avazım çıktığı kadar bağırsam da Mitch'in evi dışında en yakın evin kilometrelerce uzakta olduğunu biliyordum. Kimse beni duymayacaktı. Kimse gelmeyecekti.

Daha önce de dediğim gibi, buralarda çığlık atsanız bile kimse sizi duymazdı.

Mitch güldü. Nefesi kıyafetlerinden bile daha beter alkol kokuyordu. Onu içeri asla almamalıydım. Aklım neredeydi? Komşum olduğu ve Sadie için endişelendiğimden sorun olmayacağını sanmıştım. Şimdi bile, kolumu biraz daha sıkmasıyla kemiklerim iç içe geçerken, Sadie için endişeleniyordum. Bize geldiğini öğrendiğinde ona ne yapmıştı? İyi olduğundan emin olmalıydım.

Ama bu adam kolumu ikiye ayırmak üzereyken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Şansım varsa daha beterini yapmazdı.

"Ne oluyor burada?"

Bileğimdeki baskı ânında hafifledi. Kocamın ağır botlarının girişteki halının üzerinde çıkardığı sesleri duymamıştım bile. Halının her yerine çamur bulaştırmıştı ama umurumda değildi çünkü Hank'i gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiş-

tim. Mitch'in tepesine dikilmiş, ona birkaç santim yukarıdan bakıyordu, adamın suratını dağıtmak ister gibi bir hâli vardı.

Mitch sarhoş kafayla bile kocamdan korkması gerektiğini biliyordu. Birkaç adım geri çekildi. "Karın işime burnunu sokup duruyor. Sadece ona bizden uzak durmasını söylüyordum."

Hank parmaklarını çıtlatınca çıkan ses oturma odasında yankılandı. Mitch her an altına işeyecekmiş gibi görünüyordu ki bu hâlinden keyif almadığımı söylersem yalan olurdu.

"Beni iyi dinle," dedi Hank, saldırmak üzere olan bir pitbullun alçak hırıltısını andıran sesiyle. "Seni bir daha evimde *görmeyeceğim*. Karımın üç metre yakınına bile *yaklaşmayacaksın*. Anladın mı?"

Mitch ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Hank'in gözleri karardı ve Mitch'in önüne geçerek kaçışını engelledi. "*Anladın mı* dedim. Çünkü anlamadıysan büyük bir sorunumuz var demektir, Mitch."

Kocam doğası gereği şiddete meyilli bir adam değildi ama mevzu beni korumak olduğunda bambaşka birine dönüşüyordu. Evliliğimizin daha birinci yılında, barda bana sarkıntılık eden bir adamın burnunu kırıp saldırı suçundan iki ay hapis yatmıştı. O iki ay onun için korkunç geçmişti ve bir daha tekrarlanmasını hiç istemiyordu ama şu anda şakası olmadığını çok iyi biliyordum. Mitch bana gerçekten zarar vermiş olsaydı vücudundaki her bir kemiği tek tek kırardı.

"Evet." Mitch'in sesi şimdi incecikti. "Evet, anladım."

"Güzel. Şimdi Polly'yi korkuttuğun için özür dile."

"Özür dilerim, Polly," diye mırıldandı. "Özür dilerim, Hank."

Hank kapının önünden çekilerek Mitch'in dışarı fırlamasına izin verdi. Mitch'in bir daha bize sorun çıkaracağını sanmıyordum. Ama ne yazık ki aynısının Sadie için de geçerli olduğundan emin değildim. Mitch bana zarar veremeyince hıncını

ondan çıkarır mıydı? Yarın onu kontrol etmenin bir yolunu bulmayı aklıma yazdım.

Hank, Mitch'in arkasından kapıyı çarparak kapadı. Kilidi çevirdi, sonra dönüp bana baktı. Beklediğim gibi gür kahverengi kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı.

"Polly," dedi, "ben sana onlardan uzak duracaksın demedim mi?"

"Dedin." Bileğimi ovuşturdum. Yarın orada, Sadie'nin kolundaki kadar koyu bir morluk olacaktı. "Ama Sadie buraya beni görmeye gelmişti. Ne yapsaydım?"

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Ona eve gitmesini söyleyecektin. Yapacağın şey buydu."

"Ama–"

"Ona eve gitmesini söyleyeceksin, Polly." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bundan sonra yapacağın şey bu."

"Ama ona zarar veriyor!" Mitch'in o küçücük kıza neler yaptığını düşününce gözlerim doldu. Sadie kadar güzel, harika bir kızı olup da onunla biraz bile ilgilenmeyen bir adamın var olduğu bu dünyada adaletten söz edilebilir miydi? "Ona zarar veriyor, bu konuda hiçbir şey yapmayacak mıyız yani?"

Hank bana uzun uzun baktı, kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştığını görebiliyordum. "Polly, Çocuk Koruma Hizmetleri'ni aradık. Meseleyi incelediler. Gerisi bizi ilgilendirmez."

"Ama–"

"*Bizi ilgilendirmez.*"

"Ama Hank, yardımımıza muhtaç küçücük bir kızı nasıl yüzüstü bırakırsın?"

Kocam derin bir iç çekti. Yanımdan geçip oturma odasındaki kanepeye oturunca kanepe ağırlığının altında gıcırdadı. Hep aynı yere oturduğundan artık minderde Hank biçiminde kalıcı bir çöküntü vardı.

"Polly." Başını kaldırıp bana baktı. "Ya eve gelmeseydim? Ya geç saate kadar çalışsaydım? Sana ne olurdu?"

Hank bana bakıyordu ve o anda bir doksan üçlük, yüz on üç kiloluk kocamın korktuğu kafama dank etti. Vaktinde eve gelmemiş olsaydı neler olacağından korkuyordu. Bir dahaki sefere neler olabileceğinden korkuyordu.

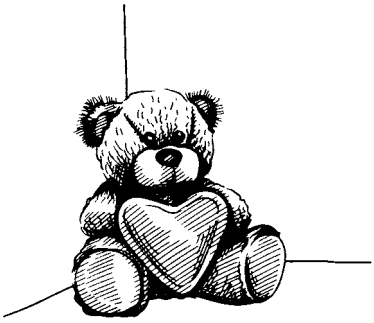
"Tamam," dedim sonunda. "Onlardan uzak duracağım."

Hank kollarını açtı, ben de kucağına oturup kollarımı kalın boynuna doladım. Hank'in niyeti iyiydi. Hayatımda tanıdığım en iyi adamdı; onun gibisini kırk yıl arasam bulamazdım. Dahası ondan harika bir baba olurdu. Bunu asla tadamayacak olması tamamen benim suçumdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boynuna doğru.

Beni sıcak bedenine sıkıca bastırdı, herhangi bir kaloriferden daha fazla ısı yayıyordu. "Onlardan uzak dur yeter."

Neden özür dilediğimi bile bilmiyordu.



YİRMİ ÜÇ

Keşke kocam kar fırtınasında bu kadar geç vakte kadar dışarıda kalmasaydı.

O kadar dil dökmeme rağmen yemekten sonra tamirhaneye dönmüştü. Akşamları sık sık tekrar giderdi çünkü fazladan gelen işlerin parasına ihtiyacımız vardı. Üstelik tamirhane ana yolun hemen kenarındaydı, bu yüzden fırtına başlamadan deposunu doldurmaya gelen çok sayıda sürücü olurdu.

Kar çığırından çıkmaya başlamadan önce döneceğine dair ona söz verdirmiştim ama pencereden dışarı baktığımda yerde neredeyse otuz santimlik beyaz bir örtü vardı. Elektrik yarım saat önce kesilmişti, ben de evin içinde dolaşıp mumları yakıyordum. Bu sırada Hank'in pikabından hâlâ eser yoktu.

Neredeydi? Ya kaza yaptıysa?

Daha da kötüsü, ya Mitch peşine düştüyse? Silahsızken kocamla boy ölçüşemezdi. Ama Mitch tam da elinin altında bir sandık dolusu tüfek bulunduran tiplere benziyordu. Eğer Hank'in peşine silahla düştüyse...

Bunu düşününce midem kasıldı. Hank olmazsa yaşamak için hiçbir sebebim kalmazdı.

Tam paniğe kapılmaya başlıyordum ki Hank'in yeşil pikabı uzakta belirdi. Her fırtınada olduğu gibi yavaş ve dikkatli sürüyordu ama buna rağmen lastikleri zorlanıyordu. Evin önüne yanaştı fakat hemen inmek yerine bir süre pikabın içinde oturdu.

Orada ne yapıyordu?

Karanlığa doğru dikkatle bakarak aracın ön camından içeriyi görmeye çalıştım. Sanki...

Yanında biri mi vardı?

Bir dakika sonra Hank pikaptan indi. Siyah beresini kısa saçlarının üzerine geçirdi, sonra neredeyse otuz santimi bulan karın içinde bata çıka ön kapımıza doğru geldi. Ona kapıyı açar açmaz üzerine atlamak istedim.

"Neredeydin?" dedim hızlıca.

Arkasındaki pikaba baktı. "Yolda bir kadın buldum. Adının Megan olduğunu söyledi... yok, dur, Tegan. Kötü bir kaza yapmış, ağaca çarpmış. Onu arabadan çıkarmak zorunda kaldım, sanırım yaralı. Ayak bileğinde bir sorun var."

"Aaa!" Elimi göğsüme bastırdım ama şaşırmamam gerekirdi. Hank yolda kalan sürücüler için her zaman dururdu, karşılığında para almayacak olsa bile. Her araba yolculuğumuzda en az bir yabancının lastiğini değiştirirdi. "Çok üzüldüm."

"Telefonlar çalışıyor mu? Ambulans çağırmayı deneyebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Telefonlar da elektrik de kesik. Cep telefonları da çekmiyor."

"O zaman geceyi burada geçirmek zorunda kalacak." Bir kez daha omzunun üzerinden arkasına baktı. "Onu arabadan çıkarmama yardım eder misin?"

Evimizin önünü kaplayan otuz santimlik kara kaşlarımı çatarak baktım. "Bana ne gerek var?"

"Eh, kadın yaralı, sen de hemşiresin."

Eskiden hemşire olduğumu hatırlatma zahmetine girmedim. Bir daha işe alınacağımı hiç sanmıyordum.

"Ayrıca..." Ellerini montunun ceplerine soktu. "Sanırım benden korkuyor."

Buna neredeyse gülecektim. İnsanın kar fırtınasında hurdaya dönmüş bir arabada mahsur kalıp sonra da yeti kılıklı kocamın ona doğru geldiğini görmesi sahiden de korkutucu olmalıydı.

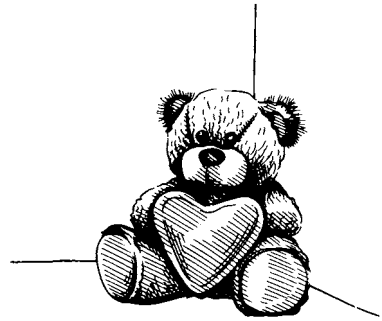
Montumu giydim ve beyaz ponponlu beremi kafama geçirip Hank'in peşinden pikaba gittim. Yolcu koltuğundaki kadının durumu kötüydü. Aslında kadın da sayılmazdı, daha çok genç kız gibiydi. Yanaklarında ve alnında tek bir kırışıklık bile yoktu. Lisede okuyor olabilirdi.

Hank onu kucağına alıp kanepeye taşıdı, sonra elinden geldiğince nazikçe yatırdı. Kızın çok acı çektiği belliydi; Hank ayak bileğinin yaralı olduğunu söylemişti, alnında da kocaman bir şişlik vardı. Ama beni kızın hamile olduğuna dair uyarmamıştı. Ben de montunun önü açılana kadar fark etmemiştim. Oturma odasında yaktığım mumların titrek ışığında şimdi karnı belirgin biçimde görünüyordu.

Kız perişan hâlde olmasına rağmen ona karşı müthiş bir kıskançlık duydum.

Ama bunun beni etkilemesine izin veremezdim. Kız yaralıydı, geceyi burada geçirecekti, ben de ona ev sahipliği yapacaktım. Bu kadarını yapamıyorsam ciddi sorunlarım var demekti.

YİRMİ DÖRT



Evimizin bodrumuna inmek bana her zaman dejavu yaşatırdı. Annem öldükten sonra oraya yalnızca bir kez, o da hasta yatağının çarşaflarını değiştirmek için inmiştim. Bodrumun ölüm kokmasını bekliyordum ama sadece belli belirsiz dezenfektan kokuyordu. Annemin parfümünün kokusu bile odadan silinmişti.

Her şey bir yıl önce bıraktığım gibiydi. Hasta yatağı hâlâ otuz derecelik bir açıyla dik konumdaydı. Lazımlık iskemlesi hâlâ yatağın yanında duruyordu; gerçi sonlara doğru annemin onu kullanacak gücü dahi kalmamıştı, ihtiyacını sürgüyle gideriyordu. Kitaplık bile hâlâ annemin dergileriyle ve en sevdiği karton kapaklı kitaplarla doluydu. En sevdiği kitap *Medyum*'du ve elindeki tek kopya o kadar yıpranmış, o kadar buruşmuştu ki elime alırsam bütün sayfalarının dökülmesinden korkuyordum.

Hank, Tegan'ı hasta yatağına yatırırken yüreğim sancıdı. Bu yatağın başında son durduğumda, annem usulca hayata gözlerini yumarken elini tutuyordum. Aylardır palyatif bakımdaydı ama her nasılsa ikimiz de o günün son günü olacağını biliyorduk.

Hank ve ben o sabah annemin yanında oturuyorduk. Annem buğulu gözlerle kocama dönüp, *Polly'me iyi bakacaksın, değil mi?* demişti.

Ömrümün sonuna kadar, diye söz vermişti Hank. Aynı sözleri düğünümüzde de söylemişti ama nedense annemin ölüm döşeğinde çok daha anlamlı gelmişti.

Sonunda Hank'in tamirhaneye gitmesi gerekmişti çünkü maddi durumumuz dükkânı kapalı tutmaya el vermiyordu. Sonra annemle baş başa kalmıştık; soğuk, narin eli benimkini sıkıyordu.

Merak etme, Polly, demişti bana. *Bir gün ailen tamamlanacak.*

Elbette kısırlık sorunumu biliyordu. Hank dışında bütün çirkin ayrıntıları bilen tek kişi oydu. Fakat Hank'in aksine bir gün bebeğime kavuşacağıma inanıyordu.

Bu da onun her şeyi bilmediğinin en büyük kanıtıydı.

Tegan yatağa yerleşirken konu onun hamileliğine geldi. Bir başkasının bebeği olacağı için çok mutluymuş gibi davranmakta ustaydım ama bu her seferinde biraz daha zorlaşıyordu. Günün birinde birini hamileliği için tebrik etmek üzere ağzımı açtığımda tek kelime edemeyecektim.

Ayak bileği çok fena yaralanmıştı. Botunu çıkarmama izin vermediğinden ne kadar kötü olduğunu kestiremiyordum ki böyle davranması acayip sinirimi bozuyordu. Kocaman kızdı, hatta anne olmak üzereydi ama eğitimli bir hemşirenin yarasına bakmasına bile izin vermiyordu! Gerçi bileğini doğru düzgün göremesem de çektiği acının şiddeti muhtemelen kırıldığını gösteriyordu. Hatta bunun için iddiaya bile girerdim.

Sonra Tegan ağrı kesici için yalvarmaya başladı.

Annemin bütün narkotik ilaçları hâlâ üst kattaki banyonun ecza dolabındaydı. O dolapta bir atı öldürmeye yetecek kadar hap vardı. Ya da daha kolayı, bir elli beş boylarında, altmış kilo civarında, hayatı paramparça olmuş bir kadını.

Bunu düşündüğümden değildi. En azından *son zamanlarda* düşünmemiştim.

"Tylenol verebilirim," dedim. "Hamileyken alınabilecek güvenli başka ilaç yok."

Bundan hiç memnun *olmadı*. Ben bir bebeğim olsun diye sağ kolumu vermeye hazırken o, vücuduna ne girdiğini bile umursamıyordu. Ama ona nutuk çekmenin anlamı yoktu. Sadece bu gecelik burada kalacaktı, o yüzden elimden geldiğince kibar olacaktım.

"Tamam," diye mırıldandı. "Tylenol olsun."

"Hemen getiriyorum."

Tegan el fenerini onunla bırakmamı isteyince tek ışık kaynağımdan vazgeçmeyi hiç istemesem de feneri ona verdim. Takılıp düşmemek için merdivenin trabzanına tutunmam gerekti ve tepeye ulaşana kadar basamakları çok ama çok dikkatli çıktım. Merdivenin son üçte birlik kısmı zifiri karanlıktı. Kapıya çarpmamak için önümü yokluyordum.

Fakat kapıyı açınca giriş kattaki mumların ışığı sayesinde görüşüm geri geldi. Hatta bir işim daha rast gitti: Hank, Tegan'ın çantasını ve bavulunu arabadan alıp bodrum kapısının yanına bırakmıştı.

Tegan sadece çantasını istemiş olabilirdi ama bavul da işe yarayacaktı. Battaniyeler onu bir yere kadar ısıtırdı ve yatağa montla girmek yerine ikinci bir kazak giymeyi tercih edeceğinden emindim. Böylece ilk önce bavulunu açmaya karar verdim.

Ne yazık ki yanına pek kıyafet almamıştı. Birkaç tişört, iç çamaşırı, bir de eşofman altı. Nereye gidiyorduysa uzun kalmayı planlamamıştı. Kıyafetlerini gözden geçirirken sağ bileğime saplanan ani acıyla yüzümü buruşturdum. Mitch'in var gücüyle sıktığı yer hâlâ acıyordu, hatta orada yarına koyulaşıp moraracak kıpkırmızı bir iz oluşmaya başlamıştı. Hank bu izi gördüğünde küplere bineceğinden kazağımın kollarını aşağıda tutuyordum.

Derken bakışlarımı Tegan'ın çantasına çevirdim. Aslında ona götürmeliydim ama açıp içine bakma dürtüme karşı koyamadım. Çantayı açar açmaz burnuma viski kokusu doldu,

öyle ki neredeyse hemen geri kapayacaktım. Ama ağzımdan nefes alarak devam ettim.

Ehliyetinde adının Tegan Werner olduğu yazıyordu. Doğum tarihine bakınca şaşırdım. Yirmiden küçük olduğuna yemin edebilirdim fakat aslında yirmi üç yaşındaydı.

Hank, Tegan'a birkaç battaniye daha vermek için aşağı inerken ben de kızın çantasını karıştırmaya devam ettim. İçinde yalnızca iki adet bir dolarlık banknot olan cüzdanını çantasına geri koydum. Kim yanında sadece iki dolarla dolaşırdı ki? Doğrusu hikâyesini merak ediyordum. Hank yine başkalarının işine burnumu soktuğum için bana kızacaktı ama içimden bir ses Tegan Werner'ın ilginç bir geçmişi olduğunu söylüyordu.

Çantasında bulduğum sonraki şey cep telefonuydu. Ekranı kaydırdım ama kilitliydi. Telefonu çantasına geri koyacaktım ki son anda, nedenini kendim de bilmeden, kapayıp cebime attım.

Çantasından çıkardığım bir sonraki şey bir mataraydı. Viski kokusunun nereden geldiğine dair en ufak bir şüphe olmamasına rağmen mataranın kapağını açıp kokladım. İçindeki şey fazla sertti, yüksek oktanlıydı.

Kız lıkır lıkır viski içiyordu. Hem de karnı burnundayken. Ağrı kesici istemekte bu kadar acele etmesine şaşmamalıydı, belli ki vücuduna ne girdiği gerçekten de umurunda değildi. Vay canına, bodrumumuzda yılın annesini ağırlıyorduk.

Öfkeden suratımı ateş basmış hâlde matarayı çantasına geri attım. Bazılarımız hamile kalmak için her şeyini verirdi. Bazı kadınlarsa neredeyse hiç çabalamadan hamile kalıyor, sonra da bebek daha doğma fırsatı bile bulamadan onu zehirliyordu.

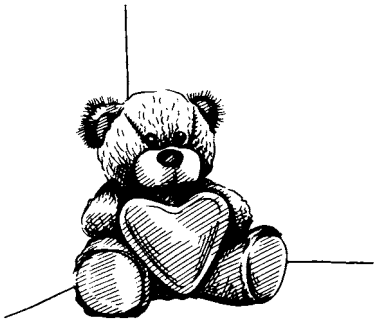
Bu da beni deli ediyordu.

Çantada bulduğum bir sonraki şey altın rengi bir çakmak oldu. Çantanın dibinde buruşmuş sigara paketleri yoktu ama eminim o da sırf sigarası bittiği içindi. Hamileyken içkiyi bırakmıyorsa sigarayı neden bıraksındı ki?

Çantasını son bir kez daha göz attım. Ve son bir kez daha göz attığıma sevinmeme neden olan bir şey buldum.

Biber gazı.

Biber gazını da cep telefonunun yanına, cebime koydum. O kızın bize zarar vereceğini düşündüğümden değildi ama evimizdeki bir misafirin silah taşıması fikri hoşuma gitmemişti.



YİRMİ BEŞ

Tegan ton balıklı sandviç istemişti.

Mum ışığında ton balığını birazcık mayonezle karıştırmaya başladım. Ton balığında gelişmekte olan fetüse zarar verebilecek cıva vardı ama az miktarının sorun olmayacağını düşündüm. Gerçi araba kullanırken viski içen birinin bunu dert edeceğini hiç sanmıyordum.

Tegan Werner evli olduğunu söylemişti ama bence yalandı. Parmağında alyans yoktu. Üstelik sorduğumda biraz fazla uzun duraksamıştı. Ayrıca çok *gençti.*

Evli olduğunu sanmıyordum. Bence bir ay sonra bekâr bir anne olacaktı. Çantasında içki taşıyan bekâr bir anne. Tipinin ortasında dikkatsizce araba süren biri. Bir yalancı.

"Saçma derecede doğurgan" olduğundan yakınışını hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Ne zaman kadının biri bana ne kadar doğurgan olduğundan yakınsa şakağımdaki bir damar patlayacak gibi şişiyordu. *Vah bana, fazla doğurganım, bankada sayamayacağım kadar param var ve ne zaman bir dilim çikolatalı pasta yesem bir kilo veriyorum!*

Ne şanslıyım ki benim fazla doğurgan olmak gibi bir derdim yoktu. Hatta Hank'le çocuk sahibi olabilmek için elimizde

avucumuzda ne varsa harcamıştık, peki karşılığında ne almıştık? Koca bir hiç.

Bu durum benim için hiç beklenmedikti. Annem bana hamile kalmasının çok uzun sürdüğü anlatıp beni uyarmıştı. On yıldan fazla sürmüş ve sonrasında bir daha hamile kalamamıştı. Ama âdet düzensizliğime rağmen aynı sorunu benim de yaşayabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Öyle ki ilk hamilelik testim negatif çıktığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

Şimdiyse aradan sekiz yıl, bizi darboğaza sokan üç tüp bebek denemesi ve hüsranla sonuçlanan bir evlat edinme girişimi geçmişti. Hâlâ sadece Hank'le ben vardık, bir de üst kattaki boş misafir odası.

Elimde mumla sandviçin yanına biraz kraker almak üzere kilere geçtiğimde arka tarafa, Spam ve kremalı mısır konservelerinin, işe yaramaz bir kutu gebelik vitamininin arkasına sakladığım şeyi fark ettim. Uzun zamandır düşünmediğim bir şeydi bu, en azından onu oraya tıkıştırdığımdan beri düşünmemiştim.

Oyuncak ayı.

Dudakları kalıcı bir gülücük şeklinde dikilmiş, ellerinin arasında kalp tutan kahverengi bir ayıydı bu. Hank benim için almıştı. Daha doğrusu bebeğimiz için almıştı. Evliliğimizin ilk zamanlarında âdetimin bir ay geciktiği dönemde hamile olduğumu sanmıştım, Hank de o heyecanla aceleci davranıp bu ayıyı almıştı. Başta ayıyı oturma odasındaki kitaplığa koymuştum ama sonra asla bir bebeğimizin olmayacağı kesinleşince kilere kaldırmıştım. Atmaya elim varmamıştı.

Kalbim küt küt atarken bir anlığına ayıya baktım. Sonra başımı iki yana sallayıp kendimi toparladım. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

Ton balığı ve mayonez karışımı hazır olunca iki dilim tam buğday ekmeğinin üzerine sürdüm, sonra dilimleri birleştirip

sandviç yaptım. Son anda birden bir bıçak alıp sandviçi ikiye böldüm.

Oturma odasından bir gürültü geldi, ardından Hank'in küfrettiğini duydum. Elektrik kesildiğinde sık sık yaptığı gibi bir masaya ya da sandalyeye çarpmış olmalıydı. Çoğu yer Hank'e dar gelirdi ki bizim oturma odamız küçücüktü. Parmaklarım bıçağın sapında, Hank'in yıllar önce aldığı, kilerde duran oyuncak ayıyı düşünüyordum hâlâ. Günün birinde Tegan da muhtemelen bebeğine onun gibi bir oyuncak ayı verecekti. Bebek de mutlu mutlu gülümseyip agulayacaktı. Belki ayının yumuşak kulaklarından birini emecekti. Hep kendi çocuğumun yapacağını hayal ettiğim gibi.

"Polly?"

İçgüdüsel olarak bıçağı havaya kaldırarak arkama döndüm. Kocam arkamda duruyordu, elimdeki bıçağı görünce bir adım geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, Polly!"

Bıçağı indirip mutfak masasının üzerine bıraktım. Neyse ki ellerimin ne kadar titrediğini göremeyeceği kadar karanlıktı. "Ödümü kopardın."

"Affedersin."

"Oturma odasından gürültü geldiğini duydum."

"Ah." Yüzünü buruşturarak dirseğini ovuşturdu. "Yan sehpaya çarpıp devirdim. Çok zekiyim."

"Buz ister misin?"

"Bütün ev buzdan yapılmış gibi zaten," dedi. Tezgâhın üzerinde duran sandviçe baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Tegan'a sandviç hazırlıyorum."

"Peki." Kaşlarının arasındaki çizgi yine belirdi. Hamile bir kadının yanında olmamdan endişeleniyordu. Ağzıyla söylememişti ama O Olay'dan beri yeniden kafayı kıracağım ânı bekliyordu. "Sandviçi benim götürmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, haklıymışsın. Senden ödü kopuyor."

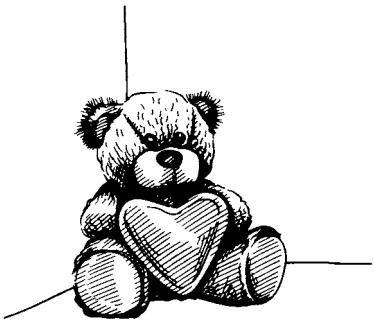
Hank gücenmiş gibi göğsünü tuttu ama daha az korkutucu görünmeye gerçekten niyeti olsaydı işe sakalını kesmekle başlayabilir ya da en azından kısaltabilirdi. Onunla ilk tanıştığımda bu kadar ürkütücü değildi. O zamanlar yirmilerinin başındaydı ve sakalı da kısa, bakımlıydı. Bir oto tamirhanesinde çalışıyordu, ben de berbat bir şanzımanı ve bankada beş kuruş parası olmayan bir hemşirelik öğrencisiydim.

Arabanın durumunu Hank'e telaş içinde anlatmış, dükkân ona ait olmamasına rağmen bana bir çeşit taksit planı uygulaması için âdeta yalvarmıştım. Elinden geleni yapacağına söz vermişti ve birkaç gün sonra arabamı almaya gittiğimde ücretsiz tamir ettiğini söylemişti. Hiç değilse parçaların parasını ödemeyi teklif etmiştim ama kabul etmemişti.

Onunla ilk tanıştığımda sevimli olduğunu düşünmüştüm ve benden numaramı isteyeceğini sanmıştım ama istememişti. O zamanlar kadınların yanında ne kadar utangaç olduğunu bilmiyordum, onun kadar iri bir adamın *benim* gibi birinden çekinebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat ona ne kadar minnettar olduğumu göstermeden oradan öylece çekip gidemezdim, bu yüzden teşekkür mahiyetinde onu akşam yemeğine çıkarmayı teklif etmiştim. Gözlerinin nasıl parladığını hâlâ hatırlıyordum.

Hayatımda pişman olduğum çok şey vardı. Ama o gece Hank'e yemeğe çıkmayı teklif ettiğime hiçbir zaman pişman olmamıştım.

Gerçi bazen onun kabul ettiğine pişman olup olmadığını merak ediyordum.



YİRMİ ALTI

Tegan ağrısı için verdiğim iki hapı reddetti.

Aslında iddia ettiğim gibi Dilaudid değillerdi. Hatta ağrı kesici bile değillerdi. Ecza dolabımızda hamileyken güvenle alınabilecek ilaçlar aramış, sonunda iki Benadryl tableti bulmuştum. En azından ona iyi bir gece uykusu çektireceğini düşünüyordum. Ağrısı için de plasebo etkisi yaratırdı.

Ama Tegan onları içmemişti bile. Nihayetinde bebeği için doğru olanı yapmasına sevinmiştim. Ayak bileği kırık olsun ya da olmasın, narkotik haplar yutmaması gerekirdi.

Yatak odasına döndüğümde Hank yatağa girmişti bile. Kısa, koyu renk saçları da sakalı da nemliydi.

"Duş mu aldın?" diye sordum. "Bu karanlıkta?"

"Yanıma el feneri aldım. Dükkânın yağı kiri üstümdeyken uyuyamayacağımı biliyorsun."

Banyomuza göz attım. "Sıcak su var mı?"

"Yok. Soğuk duş aldım."

Kocamın yanına uzanıp elimi karnına koydum. Kolları ve omuzları dükkânda yaptığı ağır işlerden dolayı sert kaslarla dolu olsa da karnı yumuşaktı. "Soğuk duş, ha? Yazık olmuş."

Hank'in kaşları havaya kalktı. "Polly?"

Şaşkın görünüyordu, bu da içimin suçlulukla dolmasına neden oldu. Hank'le artık pek sevişmiyorduk ve seviştiğimizde de ilk adımı atan genellikle ben olmuyordum. Tamam, genellikle değil, *hiç* ben olmuyordum. Dahası O Olay'dan beri Hank bana camdan yapılmışım gibi davranıyordu, çoğu zaman fazla nazikti. Aşırı nazik. Düpedüz seksi kesmiştik.

Eskiden böyle değildi. İlk çıkmaya başladığımızda sanki bir tür dünya rekoru kırmaya çalışıyor gibiydik. Birkaç yıllık birlikteliğimizin ardından cinsel hayatımız biraz yavaşlamıştı ama evlenip bebek sahibi olmaya karar verdiğimizde yeniden dünya rekoru yarışına girmiştik.

O zamanlar *eğlenceliydi.* Ama sonraları hamile kalmaya çalışmak, kısırlıkla mücadeleye dönüşüvermişti. Seks de yumurtlama testi ne zaman yapmamız gerektiğini söylerse tam o vakte ayarlamak zorunda olduğumuz bir şey olup çıkmıştı.

En kötüsü de hiçbir işe yaramamış olmasıydı.

"Burası çok soğuk." Parmaklarımı Hank'in göğsünde gezdirdim. "Bizi ısıtacak bir şeye var mısın?"

"Elbette varım," dedi sanki aptalca bir soruymuş gibi. Sanırım öyleydi.

Eğilip beni öptü. Hank her zaman çok iyi öpüşürdü, onun cüssesindeki bir adama göre fazla nazikti. Mum ışığında sekse kendimi bırakmaya çalıştım, o zorlu dönemi atlattığımız için minnettardım. İlişkimizi tamamen mahvetmediğime seviniyordum, gerçi bunun için elimden geleni ardıma koymamıştım.

İki yıl önce beni işten almaya geldiğinde kocamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Bu, banka hesaplarımızı boşaltan başarısız tüp bebek tedavilerinden sonraydı. Ayrıca başarısız evlat edinme sürecinden de sonraydı; genç anne küçük kız bebeğini kollarına aldıktan sonra fikrini değiştirmiş, sonunda ondan vazgeçemeyeceğine karar vermişti.

Hank bütün o süreç boyunca dağ gibi yanımda durmuştu. *Yeniden deneriz, Polly. Çocuğumuz hâlâ bir yerlerde bizi bekliyor.*

Hayır, demiştim hıçkıra hıçkıra. *Bunu bir daha kaldıramam. Yapamam.*

O zaman sadece sen ve ben oluruz. Bunda yanlış bir şey yok.

Ertesi gün hastanenin yenidoğan bölümünde gece nöbetinde çalışırken sözleri kulaklarımda çınlamıştı. O hâldeyken nöbeti kabul etmemem gerekirdi. Ama duygularımdan daha güçlü olduğumu sanmıştım. Yeni doğmuş bebeklerin arasında olmak moralimi yükseltir diye düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

O gün olanlardan sonra hastanedeki işimi kaybetmiştim. Beni akıl hastanesine kapamadıklarına şükretmeliydim. İşimi seviyordum ve ayrılmak ne kadar zor olsa da *neden* ayrılmam gerektiğini kabul etmek daha da zordu. İnsanlara Hank'in, ailemize odaklanmak için evde kalmamı istediğini söylüyordum. Ne yazık ki O Olay, artık bir aile olamayacağımız anlamına geliyordu. Evlat edinmek ve koruyucu aile olmak için bekleyenler listesinden adımızı sildirmek zorunda kalmıştık. Asla anne baba olamayacaktık.

Çocuğa ihtiyacımız yok, Polly, deyip duruyordu Hank. *Biz birbirimize yeteriz.*

Sonra annem hastalanmıştı ve ben de kendimi onun bakımına adamıştım; bu bana yeni bir amaç ve yaşama sebebi vermişti. Fakat annem öldüğünden beri vaktimi dolduracak pek bir şey kalmamıştı. Tamirhanenin defterlerini tutmak tam zamanlı bir iş sayılmazdı. Hank çocuksuz olmaktan memnun olabilirdi ama ben değildim.

Asla da olmayacaktım.

Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu, harika seks yapmayalı ise daha da uzun. Bu gece harika seks yaptık. Sonunda kendimi Hank'in göğsüne bıraktığımda kulağıma eğilip, "Seni çok seviyorum, Polly," diye fısıldadı.

Birden psikiyatri servisindeki yatağımın yanında diz çöken hâli canlandı gözümde, narin elimi kendi koca eliyle sımsıkı

tutuyordu. Gözlerinde çaresiz bir bakış vardı. *Lütfen konuş benimle, Polly. Lütfen. Seni çok seviyorum.*

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Beni kendine bastırdı, terden vücutlarımız birbirine yapışmıştı. "Harikaydı. Hiç beklemiyordum... yani bu gece üzgün olursun sanmıştım... aşağıdaki kadın yüzünden..."

"Üzgün değilim."

Yüzü aydınlandı. "Gittikçe düzelmen beni çok mutlu ediyor."

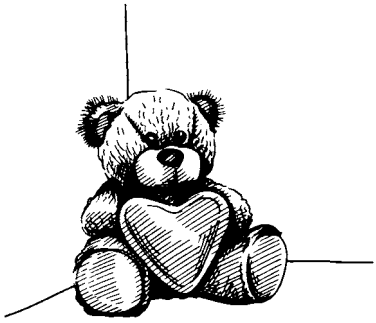
"Beni de."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Karım olduğun için de çok mutluyum. Sadece ikimizin olmasından da."

Bu sefer cevap vermedim. Ona yalan söylemeyecektim. Ben sadece ikimizin olmasından *mutlu* değildim. Onun aksine içinde bulunduğumuz durumdan *asla* mutlu olmayacaktım.

Ama sorun değildi. Çünkü bu gece kararımı vermiştim. Çok yakında bizim de çocuğumuz olacaktı. Yıllardır kilerde sakladığım, kucağında kalp tutan o oyuncak ayıyı sonunda kullanacaktık. Sadece Hank henüz bunu bilmiyordu.

Annem haklı çıkmıştı. Çok yakında ailemiz tamamlanacaktı.



YİRMİ YEDİ

Bu sabah kendimi iyi hissediyordum.

Tegan'ın tostuna tereyağı sürerken kendi kendime şarkı mırıldanıyordum. Ne mırıldandığımı tam olarak bilmiyordum bile. Öylesine bir ezgiydi. Sadece *çok* güzel bir günmüş gibi geliyordu. Yerdeki onca kara rağmen güneş parlıyordu ve elektrik geldiği için mutluydum.

Tegan kocası olduğu konusunda yalan söylüyordu. Verdiği adı tekrarladığımda yüzünde beliren ifadeyi görmüştüm. Jackson diye biri var mıydı bilmiyordum ama kesinlikle kocası değildi. Ortada koca moca yoktu. Muhtemelen erkek arkadaşı bile yoktu. Tek başınaydı. Yapayalnızdı. Çok yakında da doğduğunda yüzüne bile bakmayacağı, hiç *istemediği* bir bebeği olacaktı.

Bir çift kaslı kol omuzlarımı sardı, sonra Hank'in bedeninin sıcaklığı benimkine yayıldı. "Günaydın," diye soludu kulağıma.

Geriye doğru eğilip başımı göğsüne yasladım. "Sana da günaydın."

Beni kendine bastırdı. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. "Dün gece harikaydı."

Kocamın dün gece sevişmiş olmamızdan bu kadar heyecan duyması vicdanımı sızlattı. Bana karşı inanılmaz sabırlıydı ki son birkaç yıldır idare edilmesi hiç de kolay biri değildim.

"*Harikaydı.*" Kollarının arasından sıyrılıp ona döndüm ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bunu yapabilmek için başımı kaldırıp parmak uçlarımda yükselmem gerekti. "*Sen* harikasın."

Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu ve bu bana yıllar önce tamirhanedeki o günü hatırlattı; evlenmeden önce, daha çıkmıyorken bile onu yemeğe davet ettiğimde ne kadar mutlu göründüğünü. Parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Belki bugün dükkânı açmam, birlikte bir şeyler yaparız. Ne istersen."

Güldüm. "Bodrumdaki kadın varken kendimi rahat hissedeceğimden pek emin değilim."

"O hastaneye gittikten sonra demek istedim."

Sabahtan beri yüzümden düşmeyen gülümseme bir anda silindi. "Hastaneye nasıl gidecek ki? Telefonlar kesik."

Tek omzunu kaldırdı. "Olsun. Ben götürürüm."

"Öyle bir şey yapmayacaksın! Yollar hâlâ karla kaplı!"

"Evet ama garajda kar küreme aparatı var," diye hatırlattı. "Pikaba takınca bizi ana yola kadar götürür."

Doğru ya. Geçen kış aldığı kar küreme aparatını tamamen unutmuştum. Kar küreme araçlarının gelmesini beklemekten bıktığını, uzun vadede paradan da tasarruf edeceğimizi söylemişti. Bu, kimsenin yolumuzu temizlemeye gelmeyeceği anlamına geliyordu.

"Ben sadece..." Ellerimi birbirine kenetledim. "Şu anda onu hareket ettirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çok acı çekiyor. Telefon hatları düzelene kadar bekleyip sağlık ekiplerini aramamız daha iyi olur."

"Ama bence kız gitmek istiyordur."

"Yok, hayır." Başımı iki yana salladım. "Ona biraz daha sürebileceğini söyledim, o da sorun etmedi. Hastaneye gitmekten çekiniyor."

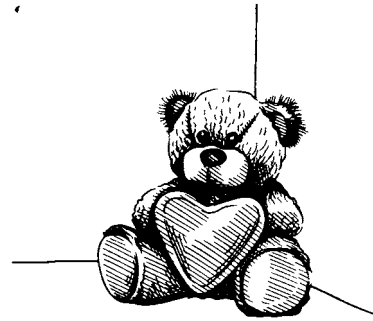
Hank sakalını kaşırken yalanımı yutup yutmayacağını gerginlikle bekledim. Sonunda omuz silkti. "O sorun etmiyorsa."

Hevesle başımı aşağı yukarı salladım. "Etmiyor. Hem eminim telefon hatları yakında düzelir. Sen tamirhaneye git, burayla ben ilgilenirim."

Kararsız görünse de giyinmek üzere tekrar üst kata çıktı. Şimdilik bir şey demiyordu ama akşam Tegan'ın hâlâ bodrumda olduğunu görünce daha fazla soru sormaya başlayacaktı. O zaman vereceğim cevaplar pek hoşuna gitmeyebilirdi fakat iş ciddiye bindiğinde ona ne dersem yapacaktı.

Başka seçeneği yoktu.

YİRMİ SEKİZ



Tegan bütün öğleden sonra uyudu.

Öğlen yediği tavuğu pişirirken sosuna yirmi beş miligram Benadryl ezip karıştırdığımı düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi. Benadryl, hamilelikte güvenle alınabilen bir ilaçtı. Kaldı ki Tegan'ın uyumayı tercih edeceğinden emindim, bütün öğleden sonra öylece uzanıp onu ne zaman hastaneye götüreceğimizi merak etmesinden iyiydi. Sersem ve uysal olması işimi kolaylaştırırdı.

Hele ki bugün ya da yarın onu hastaneye götürmeye hiç niyetim yokken.

Daha doğrusu hiçbir zaman.

İnternetimiz geldiğinden Google'da Tegan Werner'ı aratım. Bir sosyal medya sayfası buldum ve sayfa bodrumumuzdaki kızın fotoğraflarıyla doluydu. Hiçbirinde hamile değildi. Sözde kocasından da herhangi bir iz yoktu. Kalp şeklindeki yüzü ve ipeksi sarı saçlarıyla genç, taze bir güzelliği vardı. Her fotoğrafta elinde bir tür alkollü içecek tutuyordu ki çantasının leş gibi viski koktuğunu düşününce buna hiç şaşırmadım.

Bu kızdan harika bir anne olacaktı.

Bana hemşire olmak istediğinden bahsetmişti ama onun da düpedüz yalan olduğundan emindim. Gözüme girmeye çalışıyordu. Doğru olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. O hâlâ sorumsuzca bir karar verip bakamayacağı bir bebeğin yükünü sırtlanmış bir kızdı. Tegan o bebeğe hak ettiği hayatı veremezdi.

Ben verirdim.

Tegan'ın genç ve sorumsuz göründüğü gereğinden fazla fotoğrafa baktıktan sonra kalkıp akşam yemeğini planlamak için mutfağa gittim. Mutfak penceresinden Hamblylerin evini belli belirsiz görebiliyordum. Hank gitmeden önce evimizin çevresindeki yolu temizlemiş, komşumuzun evine giden yolu da açmıştı. Mitch Hambly umurumuzda olmasa da Hank bunu iyi bir komşu olmak ve Sadie'ye okula yürüyebileceği bir yol açmak için yapmıştı.

Mitch'in kamyoneti garaj yolunda değildi, işe gitmiş olmalıydı. Okullar kar yüzünden büyük ihtimalle kapalı olacağından bu, Sadie'nin evde yalnız olduğu anlamına geliyordu.

İyi olmasını umdum. Başını fazla derde sokmadığımı umdum.

Tahmin ettiğim gibi kopkoyu moraran bileğime baktım. Mitch Hambly iyi bir adam *değildi*. Çocuk Koruma Hizmetleri ne derse desin o küçük kız onun himayesinde olmamalıydı. Sadie'nin bize geldiği onca seferde onu bir kez bile bakımlı görmemiştim. Üstelik zavallı çocuk yetersiz besleniyor gibiydi; köprücük kemiklerinin o denli belirgin olması hiç normal değildi.

Benim bir çocuğum olsaydı *açlık* nedir bilmezdi. Hatta tombul bile olurdu.

Acaba Mitch işe gitmeden önce Sadie'ye yiyecek bir şey bırakmış mıydı? Kızın buzdolabını açıp da içinde yalnızca beşinin neredeyse boş olduğu altılı bira paketi bulduğunu hayal ettim.

Ani bir kararla buzdolabını açıp ekmek ve hindi füme çıkardım. Sadie'ye sandviç yapacaktım. Malzemeleri eklemeye başladım, ekmeğe de annemin yaptığı gibi bolca mayonez sür-

düm. Sandviçi dikkatlice folyoya sardım, sonra kilerden birkaç Oreo alıp kilitli poşete koydum.

Botlarımı ve bezelye yeşili montumu giyip Sadie'yi kontrol etmek üzere Hamblylerin yolunu tuttum. Bizim evimiz de öyle övünülecek bir yer değildi ama Hank onarılması gereken her şeyi onarırdı ve ikimiz birkaç yılda bir dış cephesini boyardık. Öte yandan Hamblylerin evi, bir kiremidi daha kırılsa oturulamaz raporu verilecekmiş gibi görünüyordu. Verandanın ilk basamağına çıktığımda ahşap ağırlığımın altında hafifçe ufalandı. Sineklikli kapı üst menteşesinden sarkıyordu, öyle ki fırtınada uçup gitmemiş olmasına şaşırdım.

Elimde kalmamasını umarak sineklikli kapıyı hafifçe tutup açtım. Sonra ön kapıyı tıklatıp bekledim.

Lütfen iyi ol, Sadie. Lütfen.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapıya yaklaşan küçük ayak sesleri duydum. Kilidin dönmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı.

"Sadie?" dedim.

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Babam kimseyi içeri almamamı söyledi."

"Yabancıları kastetmiştir. Beni değil."

"Asıl *seni* almamamı söyledi."

Göğsüm sancıdı. Sadie okuldan sonra bize gelemeyecekse her gün bomboş mideyle eve dönecek demekti. Mitch geç saatlere kadar çalışırdı.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordum.

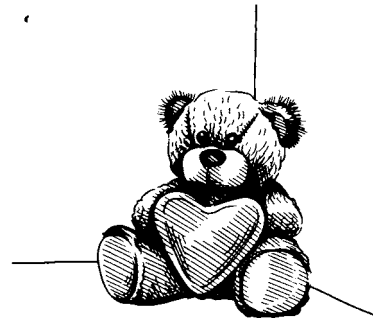
"Evet. Kraker yedim."

Kraker, yedi yaşındaki bir kız çocuğu için dengeli bir öğün sayılmazdı. "Sadie, sana sandviç yaptım. Kapıya bırakacağım. Beni içeri almak zorunda değilsin ama acıkırsan sandviçi yiyebilirsin." Tereddüt ettiğini fark edince, "Biraz da kurabiye getirdim," diye ekledim.

Sadie hiçbir şey söylemedi. Eğilip kurabiyelerle sandviçi paspasın üzerine bıraktım. Kapıdan uzaklaştım, hiçbir hareket olmayınca da evime doğru yürümeye başladım.

Yolu yarılamıştım ki arkamdan bir ses duydum. Dönüp baktığımda Hamblylerin kapısının aralandığını gördüm. Küçük bir el uzanıp bıraktığım sandviçle kurabiyeleri aldı. Sonra elimi kaldırıp sallayamadan kapı yine sertçe kapandı.

YİRMİ DOKUZ



Güneş battığında Tegan hâlâ uyuyordu.

Onu kontrol etmek için bodrum kapısını araladığımda ağır ağır nefes aldığını gördüm. Gerçi daha çok horluyor gibiydi. Neyse, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Benadryl gerçekten işe yaramıştı.

Annem hâlâ hayattayken ve bodrumda kalırken bazen kapıyı aralayıp nefes alışını dinlerdim. Birlikte geçirecek fazla vaktimizin kalmadığını biliyordum, bu yüzden her nefesi bana bir armağan gibi gelirdi. Annem harika bir ebeveyndi. Bana her şeyi öğretmişti: ayakkabılarımı bağlamayı, okumayı, bayramlarda bütün garnitürleriyle kusursuz bir hindi pişirmeyi. Bu anıları her düşündüğümde istemsizce gülümsüyordum. Bir gün bütün bu bilgileri kendi çocuğuma aktarmanın hayalini kurardım.

Annemin ölüm döşeğini işgal eden kadının, hayalimi gerçeğe dönüştürecek kişi olması herhâlde kaderin cilvesiydi.

Bir gün ailen tamamlanacak.

Hank saat yedide eve geldi, her günün sonunda olduğu gibi üstü başı yağ içindeydi ve karnı açtı. Beni ocakta köfte pişirirken buldu. Hank köftelerime bayılırdı. Yüzde seksen yağsız dana kıyması, bol baharat, galeta unu ve bir tutam parmesan

peyniri kullanır, sonra onları domates sosunda yaklaşık yarım saat kısık ateşte pişmeye bırakırdım. Hank tek başına bütün tencereyi silip süpürebilirdi.

"Burası köfte kokuyor." Her akşam iş dönüşü yaptığı gibi eğilip beni öptü ve saçlarımı yüzümden nazikçe çekti. "En sevdiğim."

Güldüm. "Senin *sevmediğin* bir şey var mı ki?"

"Karımın bu kadar iyi yemek yapması benim suçum değil." Alnındaki bir damla yağı sileyim derken daha da bulaştırdı. "Telefonlar çalışmaya başlamış galiba. Sağlık görevlileri kadını aldı mı?"

"Evet," diye yalan söyledim, sosu karıştırarak.

"Güzel. Umarım iyidir."

Tegan'ın hâlâ bodrumumuzda olduğunu er geç öğrenecekti. Bu, ondan saklayabileceğim bir şey değildi. Ama duşunu alıp karnını doyurduktan sonra onunla konuşmak daha kolay olacaktı.

Hank duş almak üzere üst kata çıkarken ben de kaynayan su dolu tencereye biraz spagetti attım. Hep kendi makarna kesme makinemi alıp taze makarna yapmayı hayal ederdim ama iki kişi için buna değmez gibi geliyordu. Çocuklarımız olduğunda onlarla yapabileceğim bir şey olur diye düşünmüştüm. Onlara makarna yapmayı öğretebilirdim, küçük tombul elleri una bulanırdı. Her gece birlikte yemek pişirirdik.

Hank duşta ıslık çalıyordu; üzerinde temiz bir tişört ve kot pantolonla, saçları hâlâ nemli hâlde aşağı indiğinde de çalmaya devam ediyordu. Mutfağa girdiğinde bana son birkaç yıldır gördüğümden çok daha geniş bir gülümsemeyle baktı, öyle ki gözlerinin kenarları kırışmıştı. Böyle gülümsediğini görünce birdenbire ne kadar mutsuz olduğumuz kafama dank etti. Eskiden sürekli gülümserdi ama artık bu ender rastlanan bir şey olmuştu. Hatta neredeyse gülüşünü unutmuştum.

Hank'e kendiminkinden yaklaşık üç kat daha dolu bir tabak servis ettim. Bana yine o gülümsemeyle baktıktan sonra yemeğe gömüldü. Bense çatalıma biraz spagetti doladım, midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu kolay bir konuşma olmayacaktı.

"Hank?" dedim.

"Hımm."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Çiğnemeyi bıraktı, kahverengi gözleri irileşti. "Hamile misin?"

Bunu bana nasıl sorardı? Hamile *olabileceğimi* nasıl düşünürdü? Bu düşüncesini nasıl *dile getirirdi?* En kötüsü de gözlerindeki umuttu. Bunca yıldan sonra bile hâlâ umut ediyordu.

"*Hayır*," dedim gergin bir sesle. "Hamile değilim."

"Ah." Hayal kırıklığını elinden geldiğince gizlemeye çalıştı. "Özür dilerim, ben..."

"Önemli değil." Elimi sallayarak özrünü geçiştirdim. "Neyse, sana söylemek istediğim şey şu... Tegan hâlâ burada. Bodrumda uyuyor."

Kocamın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü yorgundu. Onu o hâlde hastaneye sürüklemek istemedim."

"Tamam, haklısın," dedi yavaşça. "Uyanır uyanmaz sağlık görevlilerini ararız o zaman."

İşte en zor kısmı burasıydı. Sözlerimi dikkatli seçmeliydim. "Mesele de bu zaten. Bence aramamalıyız. Burada toparlanması onun için daha iyi olur."

Hank, önünde peçete olmasına rağmen ağzının kenarındaki domates sosunu elinin tersiyle sildi. "Kadın yaralı, Polly. Hastaneye gitmesi gerek."

"Sahiden gerekli mi bu?" Kendi peçetemle uzanıp dudaklarında kalan sosu sildim. "O gayet iyi. Sadece birkaç gün ilgiye ihtiyacı var, sonra onu yolcu ederiz. Hastaneler her zaman en iyi çözüm değildir. Yıllarca bir hastanede çalıştıktan sonra bu

kadarını öğrendim. Annemi idrar yolu enfeksiyonu yüzünden hastaneye götürdüğümüzde zatürre olduğunu unuttun mu?"

"Tegan yaralı. Hastaneye ihtiyacı var."

Hank'in mantığı bazen o kadar düz olabiliyordu ki beni çileden çıkarıyordu. "*Hemşire* olduğumu unutma. Onunla ilgilenebilirim."

"Kırık bir ayak bileğiyle mi?"

Elimi umursamazca sallayıp, "Kırık değil," diye yalan söyledim. "Alt tarafı hafif bir burkulma."

"Bayağı kötü görünüyordu."

"Doğru dürüst bakmadın bile," dedim. "Hem sigortası yok. Hastane masraflarını karşılayamaz. Altında ezilir."

Kaşlarının arasındaki çizgi yeniden belirdi. Gülümsemesi artık uzak bir hatıradan ibaretti. "Peki Tegan burada kalmak istiyor mu?"

"O... Evet, istiyor sayılır."

Hank sertçe içini çekti. "Polly..."

"Bak, o daha gencecik bir kız. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilecek hâlde değil. Kafası karışık ve ona ne yapması gerektiğini söylememden medet umuyor."

Spagetti ve köftesinin daha yalnızca yarısını yemiş olmasına rağmen tabağını önünden itti. "911'i arayacağım. Hemen."

"Hank, hayır." Yerimden fırlamamla sandalyem devrildi. "Anlamıyorsun. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Polly, hamile bir kadını bodrumumda rehin tutmayacağım, tamam mı?"

"Tanrı aşkına, onu *rehin* tuttuğumuz filan yok. Bu kadar *dramatik* olma."

Ama artık beni dinlemiyordu. Sandalyesinden kalkıp kanepemizin hemen yanındaki telefona doğru öfkeyle yürüdü. Kolunu yakalamaya çalıştıysam da elimden kolayca sıyrıldı. Peşinden koştum ve numarayı çevirmeye başlamasına fırsat vermeden telefon kablosunu tutup duvardan çektim. Telefon

olduğu gibi yere düşüp gürültülü bir takırtıyla dört parçaya ayrılırken sesi bütün odada yankılandı.

"Polly!" Hank sesini nadiren yükseltirdi ama şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Kollarımı gövdeme sardım. "Bekle. Sadece bekle, tamam mı?"

"Cep telefonum üst katta şarjda. Onunla ararım."

O telefona ulaşamadan yukarı koşup telefonunu pencereden atmayı düşündüm. Ama asla yetişemezdim. Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen beni beş saniyeliğine dinler misin?"

Hank bana döndü, omuzları çökmüştü. "Bak, Polly, annen öldüğünden beri kendini boşlukta hissettiğinin farkındayım. Üstüne bir de bebek meselesi... Benim için de zor oldu. Seni anlıyorum. Ama ortada doğru olmayan bir şey var. Yukarı çıkıp Tegan'a ambulans çağıracağım, sonra da konuşacağız... Belki yeniden yardım alman gerekir. Dr. Salinsky'yi aramalıyız. Tamam mı, Polly?"

Bana bakıp başımla onaylamamı, ambulans çağırmanın ve sonra da eski psikoloğumu aramanın harika bir fikir olduğunu söylememi bekledi. Bunu yapmayınca yüksek sesle iç geçirdi. "Peki öyleyse."

Merdivene yöneldi. İri elini tırabzana koyduğu anda, "Hank!" diye seslendim.

Hiç duraksamadan ilk basamağı çıktı.

"Hank, dur! Lütfen dur!"

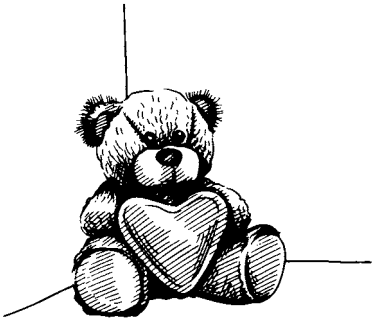
Beni dinlemiyordu. Artık bu konuda konuşmak istemiyordu. Tek istediği 911'i arayıp Tegan'ı evimizden yollamaktı.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

"Hank!" Oturma odasını geçip merdivenin dibinde durdum, buradan sesimi duyabileceğini biliyordum. "Hank, bunu yaparsan polisi ararım."

Merdivenin ortasında donakaldı, iri vücudu kaskatı kesildi.

"Ve," diye ekledim, "onlara ne yaptığını anlatırım."



OTUZ

Şimdi dikkatini çekmiştim.

Bana doğru o kadar yavaş döndü ki koca bir kayanın hareket edişini izliyor gibiydim. Yüzündeki hüzünlü ifadenin yerini şimdi temkinli bir bakış almıştı.

"Öyle bir şey yapmazsın," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Yapmaz mıyım?"

Nefesi düzensizleşmişti, omuzları inip kalkıyordu. "O benim suçum değildi."

"Eminim polis de öyle düşünür." Kollarımı göğsümde kavuşturup hâlâ merdivenin ortasında duran kocama baktım. "Adamın birinin burnunu kırdığın için hapiste geçirdiğin iki ayı hatırlıyor musun? Senin için ne kadar zor olmuştu, hatırladın mı? Eve geldiğinde ne demiştin?" Cevap vermeyince ben ona hatırlattım. "*Bir daha o deliğe girmektense akü asidiyle dolu küvete girmeyi tercih ederim*, demiştin."

Hank'in yüzünün sakalının üstünde kalan kısmı pembeleşti. "Hepsi senin fikrindi!"

"Evet ama imza *senin*."

"Seninki de var, Polly."

"Farkındayım."

Gözlerindeki temkin öfkeyé dönüştü. Haklıydı, *benim* fikrimdi. Ama o da bana uymuştu ve önemli olan tek şey buydu.

Merdiveni paldır küldür indi, adımları o kadar ağırdı ki basamaklardan birini kıracak diye korktum. Yanıma ulaştığında bana ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Sadece birkaç gün daha burada kalmasını istiyorum, o kadar. İyi olduğundan emin olmak istiyorum, sonra evine gider. Onu hastaneden uzak tutarak ona *yardım etmeye* çalışıyorum."

"Birkaç gün," diye tekrarladı.

"Evet."

"Yani iki gün mü?"

"Birkaç demek *üç* demek, Hank."

"Peki ya gitmek istediğini söylerse?"

"Tabii ki onu isteği dışında burada tutmayacağız. Gitmek isterse gider." Dürüst olmak gerekirse kendi başına hiçbir yere gidecek hâlde değildi ama Hank bunu bilmiyordu.

"Gitmesine izin vereceğine yemin ediyor musun?"

"Tabii ki. Akıl hastası değilim."

Hank bana imalı imalı baktı. Sanırım dışarıda bu sözüme katılmayacak birkaç psikiyatrist vardı. Ve iki yıl önce o sabah yenidoğan servisinde çalışan birkaç personel.

"Üç gün." Hank, birinde altın alyansının olduğu üç parmağını kaldırdı. "Üç. Sonra ya evine gidecek ya da hastaneye. Ciddiyim, Polly."

"Tamam."

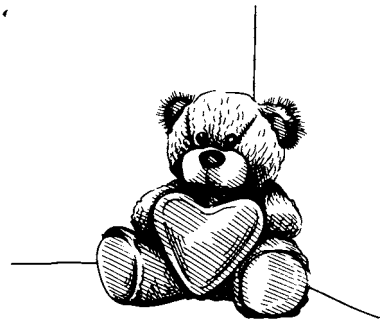
Ne var ki üç gün içinde hiçbir şey değişmeyecekti. Hank hâlâ hapse girmek istemeyecekti. Tegan hâlâ güzel bir kız çocuğu büyütmeyi hak etmeyen sorumsuz bir genç olacaktı. Ben de hâlâ kısır olacaktım.

Üç gün içinde Hank'i yola getirecektim. Bundan biraz bile şüphem yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAZADAN İKİ GÜN SONRA

OTUZ BİR
POLLY



Ertesi sabah uyandığımda Hank çoktan duşa girmişti. Dün tenimi gıdıklayan sakalıyla beni boynumdan öperek uyandırmışken bu sabah o romantikliğinden eser yoktu ama doğrusu buna pek şaşırmamıştım.

O duş alırken terliklerimi ve sabahlığımı giyip Tegan'ı kontrol etmek üzere aşağı indim. Bugün zor geçecekti. Dün ona burada bir gün daha kalması gerektiğini söylediğimde çok telaşlanmıştı, şimdi kar küreme aracının yakında geleceğini söylemezsem iyice huzursuzlanacaktı. Hatta ona karşı tamamen dürüst olmadığımı düşünmeye bile başlayabilirdi.

Hank'te olduğu gibi Tegan konusunda da kartlarımı doğru oynamam gerekiyordu. Çünkü Tegan o bebeği doğurmadan buradan gidemezdi.

Bodruma indiğimde ışık kapalıydı ama Tegan'ın gözleri aralıktı. Bir an için öldüğünü sanarak dehşete kapıldım. Gece hayatını kaybettiğini ve şimdi karnını yarıp bebeği çıkarmam, sonra da cesedinden kurtulmam gerekeceğini. Ama sonra kıpırdadı ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Günaydın!" dedim en neşeli sesimle. "Nasılsın?"

Tegan ağzını açtıysa da tek kelime edemedi. Berbat görünüyordu, hatta buraya geldiği ilk geceki hâlinden bile kötüydü. İki gözünün altında da koyu halkalar vardı, saçları keçeleşmişti. Aynı anda hem ihtiyar hem de inanılmaz genç görünüyordu. "Sürgü," dedi hırıltılı bir sesle.

Sürgüyü getirip mesanesini boşaltmasına yardım ettim. İdrarı biraz koyuydu ki yeterince su içmediğinden bu pek de şaşırtıcı değildi. Kirli çarşafların üzerinde yatıyor olması ve hamileliği dolayısıyla idrar yolu enfeksiyonu kapmaya yatkın olacaktı, bu yüzden bugün yeterince su içtiğinden emin olmalıydım. Bebeğini düşünerek onun yapmayacağı kesindi. Bu çocuğu ne kadar önemsediği ya da gerçekten isteyip istemediği benim için hâlâ muammaydı.

Sürgüyü boşalttıktan sonra banyodan çıkarken ona bir bardak su doldurdum ve bardağı önündeki tepsiye koydum. "İç bakalım."

Bir anlığına hiç kıpırdamadan bardağa baktı. "Kar küreme aracı geldi mi?"

"Evet, geldi."

Gözlerindeki o cansız bakış kayboldu ve aniden eski hâline büründü. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bütün karı temizlemeleri biraz zaman alacak ama öğlen olmadan seni yola çıkarabiliriz."

"Ah, Tanrı'ya şükür." Gözleri yaşardı. "Özür dilerim. Bana çok iyi davrandın ama..."

"Anlıyorum." Boğazımı temizledim. "Kahvaltıda ne istersin?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Canım pastırmalı yumurta çekiyor. Olur mu?"

"Elbette." Bu, Hank'in en sevdiği kahvaltıydı. Biraz da Tegan için yapmak hiç zor olmayacaktı. Hem şu anda onun mutluluğunun devam etmesi için her şeyi yapardım. "Hemen hazırlıyorum."

"Teşekkür ederim, Polly." Gülümsemesi yorgun olsa da içtendi. "Son birkaç gündür benim için yaptığın her şeye minnettar olduğumu bilmeni isterim. Çok zor zamanlardan geçiyordum... Ayrıntıya girmek istemiyorum ama son zamanlarda hayatım tam anlamıyla dibe vurmuştu. Neyse, dışarıda senin gibi iyi insanların olduğunu bilmek beni mutlu ediyor."

Yüzüm ısındı. Evlilik dışı hamile kalmayı, hayatının dibe vurmasına örnek saydığından emindim. Muhtemelen her gece hiç hamile kalmamış olmayı diliyordu. O, bebeğini avutmak yerine bütün gece ağlamasına izin verecek türden bir anneydi.

Kahvaltı hazırlamak için tekrar yukarı çıktım. Sırf sabahları kocama yumurta yapmama yetecek kadar olsun diye haftada yirmi dört tane yumurta alırdım. Onu daha sağlıklı beslenmeye alıştırmalıydım ama fiziksel durumu iyiydi ve daha sadece otuz dokuz yaşındaydı. Önümüzdeki beş yıl içinde bir noktada sabahları yulaf ezmesi ve meyveye geçmesini sağlamaya çalışacaktım ancak şimdilik onu en sevdiği kahvaltıdan mahrum bırakmaya içim el vermiyordu.

Mutfak masasına tepeleme pastırmalı yumurta dolu bir tabak bıraktım, sonra Tegan'a da bir tabak indirdim. Ben hiçbir zaman büyük kahvaltılar edemezdim, genellikle yiyebildiğim tek şey kızarmış ekmek olurdu. Gerçek şu ki sabahları yumurtanın kokusu bile bazen midemi bulandırıyordu. Hank'e bunu hiç söylememiştim çünkü bilseydi bir daha yapmamı istemezdi. Oysa kahvaltıda pastırmalı yumurta yemeyi hak ediyordu.

Mutfak masasında oturmuş kızarmış ekmeğimi kemirirken Hank'in basamaklarda yankılanan gür adımlarını duydum. Bir an sonra mutfak kapısında belirdi.

"Günaydın," dedim.

Duyamadığım bir şey homurdanıp tepeleme dolu tabağın önündeki sandalyeye yerleşti.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

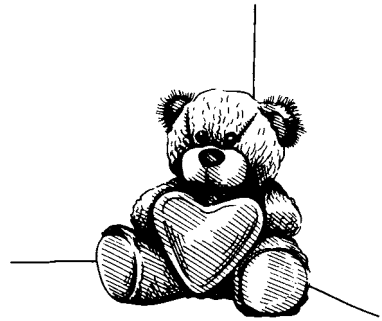
Bana ters ters baktı ki sanırım bunu hak etmiştim çünkü bütün gece dönüp durduğunu gayet iyi biliyordum. İkimiz de dönüp durmuştuk.

Bana ters ters bakmayı bırakmasını sağlayacak bir şey düşünmeye çalışırken kapı zilinin sesi imdadıma yetişti. "Ben bakarım," dedim.

O sert bakışlarına daha fazla maruz kalmayacağıma öylesine sevinmiştim ki sabahın bu saatinde kapımın çalmasının ne kadar tuhaf olduğu aklıma bile gelmemişti. Hatta gelenin kim olabileceğini merak etmek bile aklıma gelmemişti. Ta ki delikten bakana kadar.

Polisti.

OTUZ İKİ
POLLY



Kapımızın önünde bir polis memuru duruyordu ve ben panikten aklımı kaçırmak üzereydim.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Sonuçta kayıp bir kadını isteği dışında bodrumumda tutuyordum. Polisin buraya gelmesi şaşırtıcı değildi. Sadece bu durumu da doğru şekilde idare etmem gerekiyordu. Paniğe kapılamazdım.

Polis memuru yalnızdı. Tegan'ın gerçekten burada olduğunu düşünselerdi tek adam göndermezlerdi. Bütün teşkilatı kapıya yığarlardı.

"Bir dakika!" diye seslendim. "Müsait değilim!"

Aceleyle mutfağa dönerken az kalsın tüylü terliklerime takılıp düşecektim. Hank hâlâ masadaydı, çatalıyla yumurtaları ileri geri itiyordu. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Hank," dedim, "kapıda bir polis memuru var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Eminim önemli bir şey değildir," dedim hızlıca. "Sen burada kalıp kahvaltını etmeye devam et–"

Hank yerinden kalktı. "Burada mı kalayım? Ama–"

"Seni çağırmadığı sürece burada kal." Sesim kararlıydı. "Çağırırsa da sakın ona Tegan'ın burada olduğunu söyleme."

Gözleri panikle irileşti. "Ne? Neden? Kızın burada kalmaktan memnun olduğunu söylemiştin."

"Şey, *çoğunlukla* doğru."

"Polly..."

"Bak," diye çıkıştım, "o kızı bodrumumuzda bulurlarsa ikimizi de buradan kelepçeyle götürürler, tamam mı? O yüzden aptal çeneni kapalı tut. Ne de olsa bu konuda iyisin."

Hank bana ters ters baktı. Kocam tanıdığım en dürüst insandı. Bu huyuyla övünürdü. Yasaları bir tek benim yüzümden çiğnemişti, o da oto tamirhanesini kaybetmenin eşiğine geldiğinde olmuştu.

Bunun suçlusu da bendim elbette. O Olay'dan sonra dükkânı bir süreliğine kapamak zorunda kalmıştı, bütün birikimimizi kısırlık tedavilerine ve başarısızlıkla sonuçlanan o evlat edinme sürecine yatırmamız da işleri iyice içinden çıkılmaz hâle getirmişti. Dükkânı kaybedecektik ve dükkân kapanırsa ikimizin de düzenli bir geliri kalmayacağından büyük ihtimalle evimiz de elimizden gidecekti. Uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmek üzereydi. Benim yüzümden.

Artık hemşire olarak çalışamayacağımdan onun işlerinin muhasebesini tutuyordum ve sorunlarına basit bir çözüm bulan da ben olmuştum.

Vergi beyannamesinde birazcık sahtekârlık yapmıştım. Ama dikkatliydim. Bizi ele verecek hiçbir şeye bulaşmamıştım. Hank'e söylememiştim çünkü bunu yapmayı reddedeceğini ve onu yeniden hapse gönderebilecek herhangi bir şeyi göze almaktansa dükkânı kaybetmeyi tercih edeceğini biliyordum. Sadece ona vergi beyannamesini vermiştim, o da hiç bakmadan imzalamıştı çünkü bana güveniyordu. Yakalanırsak suçu üstlenirim diye düşünüyordum.

Ama sonra öğrenmişti. Ne yaptığımı görünce deliye döndüyse de iş işten geçmişti. Üstelik hatayı düzeltmeye kalkarsa suçu kabul etmiş olacaktı. Kaldı ki düzeltmek için gereken para da cebimizde yoktu. Bu yüzden çenesini kapalı tutmuştu.

Vergi evrakını teslim etmemi'n üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Kimse kapımıza dayanmamıştı. O işten paçayı sıyırmıştık.

Bunun kocama karşı kullanacağım bir şey olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ona şantaj yapmak için. Ne de olsa yakalanırsak kendimi feda etmeyi planlıyordum. Ama hiçbir zaman onu ihbar etmek zorunda kalmayacaktım. Hank istediğimi yapacaktı. Benim için her şeyi yapardı.

Bundan emindim.

Sonunda çaresizce kendini bıraktığında sandalye ağırlığının altında kırılacak sandım. "Tamam," dedi.

Biliyordum.

Pembe sabahlığımı bedenime daha sıkı sarıp hızla kapıya döndüm. Kilidi çevirip kapıyı araladım. "Merhaba, memur bey," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Her şey yolunda mı?"

Kapımızda duran polis memurunun üzerinde lacivert üniforma vardı. Tegan gibi o da gencecikti, liseden yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Bana kibarca gülümsedi. "Merhaba, Bayan Thompson. Ben Memur Malloy. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Kapıyı biraz daha araladım. Bana adımla hitap etmesi içimi huzursuz ettiyse de ev sahipleri olarak kamu kayıtlarında ismimiz geçiyor olmalıydı. "Bir sorun mu var?"

"İçeri girebilir miyim? Evinizi soğutmak istemem."

Bir keresinde polislerin, siz davet etmediğiniz sürece arama emri olmadan evinize giremeyeceğini okumuştum. Bir kere içeri girdiklerinde yapabilecekleri şeyler konusunda çok daha fazla yetkileri oluyordu. Ya Tegan bodrumdan bana seslenirse? Onu içeri almam mümkün değildi.

"Halımızı yeni temizlettim." Karla kaplı botlarına imalı imalı baktım. "Verandada kalırsanız sevinirim."

"Hiç sorun değil, hanımefendi." Başıyla onayladı. "Zaten uzun sürmeyecek. İki gece önce kaybolan bir kadını arıyoruz. Adı Tegan Werner."

Parmağımla çeneme hafifçe vurdum. "İsmi tanıdık geliyor."

"Bu sabah haberlerde kaybolduğunu duymuş olabilirsiniz," dedi. "Bir aile üyesini ziyaret etmek için bu tarafa geliyormuş, arabasını da buradan çok uzak olmayan bir yerde bulduk. Kaza geçirmiş gibi görünüyor ama kendisi araçta yoktu."

"Ah, kıyamam!" Elimi ağzıma kapadım. "Kaza sırasında arabadan mı fırlamış acaba?"

"Hayır, hanımefendi." Başını iki yana salladı. "Çantası ve bavulu arabada yoktu, kendisini de bulamadık. Yürüyerek uzaklaştığını düşünüyoruz ama kar izini örtmüş. Bölgeyi arıyoruz, ben de onu görüp görmediğinizi sormak için geldim."

"Maalesef, memur bey. Son iki gündür burada kimseyi görmedim. Fırtına yüzünden kara gömülmüş vaziyetteyiz."

Şaşırmışa benzemiyordu ama yine de cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Şuna bir bakar mısınız? Görünüşü böyle."

Tegan Werner'ın renkli fotoğrafına baktım; sosyal medya sayfasındaki fotoğraflardan biriydi. Çok genç ve güzel görünüyordu, yuvarlak yanakları alkolden kızarmıştı. Memur onu şimdiki hâliyle görse tanımakta zorlanırdı. Fotoğrafı ona geri uzattım. "Üzgünüm, görmedim."

Fotoğrafı cebine koydu. Gerçekten paçayı sıyırmış mıydım? Çekip gidecek miydi? Ama sonra duraksadı. "Burada başka biri yaşıyor mu?"

Hayır deyip bu işi bitirmek istesem de kolayca çürütülebilecek bir konuda yalan söylememeliydim. "Kocam. Ama o da görmedi."

"Kendisine bizzat sorabilir miyim?"

Omzumun üzerinden içeri baktım. "Kahvaltı yapıyor. Gerçekten gerekli mi?"

"Önemli olmasa sormazdım, hanımefendi. Bu kadını her yerde arıyoruz."

Hank berbat bir yalancıydı. Buraya gelip polis memuruyla konuşmasını hiç ama hiç istemiyordum. Ne var ki hayır da diyemezdim. Çok şüpheli görünürdü.

"Elbette," dedim. "Hemen çağırayım."

Evi soğutmak istemediğimi bahane ederek kapıyı memurun yüzüne kapadım. Mutfağa dönüp Hank'i çağırmam gerekiyordu. Bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Nitekim mutfağa girdiğimde Hank hâlâ masadaydı, gergin gözlerle tabağına bakıyordu. Artık yemek yiyormuş gibi bile yapmıyordu. Bu hiç hayra alamet değildi. Hank iştahını kaybettiyse dünyanın sonu gelmiş demekti.

"Hank," dedim, "polis memuru seninle konuşmak istiyor."

Hiçbir şey söylemeden yumurtasına bakmaya devam etti.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Sadece Tegan'ı görüp görmediğini bilmek istiyor. Tek yapman gereken hayır demek, sonra işimiz bitecek."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin altındaki halkalar Tegan'ınkilere taş çıkarırdı. "Öyle mi? Tek yapmam gereken bu mu?"

"Hank..."

Yerinden kalkarken sandalyesi zemine sürttü. Darağacına götürülüyormuşçasına ağır adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Elini kapının topuzuna koydu ve çevirmeden hemen önce bana son bir kez acı dolu bir bakış attı.

Hank'in omzunun üzerinden polis memurunun, tıpkı bana gülümsediği gibi dostça ve mahcup bir tavırla ona da gülümsediğini gördüm. "Merhaba, efendim. Eşiniz söyledi mi bilmiyorum ama kayıp bir kadını arıyoruz."

Hank homurdanarak onayladı.

Memur elini cebine atıp bana gösterdiği fotoğrafı çıkardı. "Son iki gün içinde bu kadını gördünüz mü? Adı Tegan Werner."

Hank fotoğrafa uzun uzun baktı. Fazla uzun. *Olamaz*, kendini tutamayacaktı. Polise her şeyi anlatacaktı. Onu doğruca

bodrumdaki Tegan'a götürecekti. Kocam numara yapmayı hiç beceremezdi. Becerebileceğini nasıl düşünmüştüm?

"Hayır," dedi sonunda. "Görmedim."

"Emin misiniz?"

"Eminim."

Omuzlarım gevşedi. Hank'in benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Sonuçta benim için adamın tekinin yüzünü dağıtmıştı. Onun yanında bu hiçbir şeydi.

Memurun yüzüne baktım ama orada şüpheye dair hiçbir iz yoktu. Fotoğrafı tekrar cebine koyup başını aşağı yukarı salladı. "Peki, vakit ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim. Onu herhangi bir yerde görürseniz lütfen polise haber verin."

"Elbette, memur bey!" dedim.

Gitmek üzere arkasına döndü. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse olduğum yere yığılacaktım. Gerçekten bitmiş miydi? Ama memur basamakları inmeye başlamadan hemen önce durdu.

"Bayan Thompson," dedi, "sakıncası yoksa evin çevresine göz atabilir miyim? Arka bahçenizde ya da yakında bir yerde saklanmadığından emin olmak istiyorum sadece."

Hayır deme hakkım vardı ama ona evimin çevresinde bir tur atamayacağını söylemem için nasıl bir gerekçem olabilirdi ki?

"Elbette!" dedim. "Tanrım, umarım onu bulursunuz ve iyidir."

"Benim de tek umudum bu, hanımefendi," dedi fakat sesindeki durgunluk ne onu bulacağına ne de iyi olduğuna inandığını gösteriyordu.

Polis memuru basamaklardan inmeye başlayınca kapıyı kapayıp kocama döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bana anlam veremediğim bir bakış attı. Hank'in bana aklımı kaçırmışım ya da benim için endişeleniyormuş gibi bakmasına alışkındım. İlk çıktığımız zamanlarda ve evliliğimizin ilk yıllarında da sanki mükemmel olduğumu düşünürmüş gibi bakardı. Ama bu seferki bakışı farklıydı. Kötü bir şeydi fakat

ne olduğunu tam çıkaramıyordum. O kadar uzun zamandır birlikteydik ki her zaman aklından geçenleri anlayabileceğimi sanırdım ama belki de bu doğru değildi.

Gelgelelim şu anda onun için endişelenemezdim.

Polis memurunun arka bahçemizde ne yaptığını görmek için mutfağa koştum. Arka kapının penceresi doğrudan bahçeye bakıyordu. Memur, diz boyu karda yürüyerek Hank'in bir zamanlar gelecekteki çocuğumuz için salıncak kurmaya "biçilmiş kaftan" olduğunu söylediği devasa meşe ağacının etrafında dolandı. Tam olarak ne aradığını bilmiyordum ama arka bahçemizde hiçbir şey bulamayacaktı.

En azından ben bulacağını sanmıyordum.

Ne var ki memur orada öylece duruyordu. Yerdeki bir şeye bakıyor gibiydi ama neye baktığını göremiyordum. Cebinden telsizini çıkarıp konuşmaya başladığında yüreğim ağzıma geldi.

Elbette arka bahçede hiçbir şey yoktu fakat sonra durduğu yerden görülebilen bir bodrum penceresi olduğunu hatırladım. Gerçi kar pencereyi kapamış olmalıydı. O pencereden bodrumumu görmesi mümkün değildi.

Değil mi?

Memur başını kaldırdı ve bir anlığına göz göze geldik. Onu izlediğimi fark etmişti. Olduğum yerde donakaldım, eve geri gelip bodrumumu aramak istemesini bekliyordum.

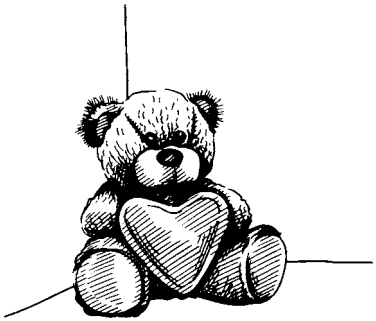
Bunun yerine elini kaldırdı. Bana el sallıyordu.

Ben de ona el sallayıp gülümsemeye çalıştım.

Mutfağı temizlemeye giriştiysem de gözüm arka bahçedeki polis memurundaydı. Birkaç dakika sonra telsizini cebine koyup gözden kayboldu. Oturma odasına koştuğumda devriye arabasına binip evin önünden uzaklaştığını gördüm.

Rahatlayarak derin bir oh çektim. Polis gitmişti ve geri dönmesini gerektirecek hiçbir sebep yoktu. Bu işten paçayı sıyırmıştık.

Tegan'ın bebeği benim olacaktı.



OTUZ ÜÇ
TEGAN

Küçük Ton Balığı bir süredir kıpırdamamıştı.

Normalde çok hareketli bir bebekti. Bu yüzden son bir saatte bir kez bile kıpırdamamış olması beni endişelendiriyordu. Sebebi yeterince su içmemem olabilirdi. Polly sabah daha çok su içmem gerektiğini söylemişti. Haklı olduğunu biliyordum ama ne kadar çok su içersem sürgüye o kadar sık ihtiyaç duyardım. Ve bu hiç hoş bir deneyim değildi.

Dahası Polly içeceğimi aşağı getirmeden önce Hank'in içine bir şey katabileceğinden endişeleniyordum. Bu, başıma böyle bir şeyin ilk gelişi olmazdı.

Karnımı okşayarak kızımı uyandırmaya çalıştım. "Hadi ama, Ton Balığı. Anneye bir tekme at."

Sonunda kaburgamda hafif bir dürtü hissettim. *Hâlâ buradayım, anneciğim. Ama kendimi pek iyi hissetmiyorum.*

"Ben de, Ton Balığı," diye fısıldadım.

Öğlene doğru Polly bodruma tekrar indiğinde mümkün olsa yataktan fırlamaya hazırdım. Hank'in beni yataktan kaldırıp aracına taşıması gerekeceğini biliyordum ama o korkunç adamın bana bir daha dokunmasını istemiyordum. Gerçi telefon hatları gerçekten kesikse başka çarem yoktu.

"Yol tamamen açıldı mı?" diye sordum Polly'ye.

Duraksadı. Sağ elinde bir kâse yemek vardı, sanırım öğle yemeğimdi. "Evet. Büyük ölçüde açıldı."

Aptal kar küreme araçlarının sonunda yolu açtığına, buradan çıkabileceğime neredeyse inanamıyordum. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Tamam." Yatakta doğrulmamla sol ayak bileğime bir kez daha kör edici bir acı saplandı. "Ne zaman gidebiliriz?"

"Şey, Hank'in işe gitmesi gerekti," diye açıkladı. "Ben de seni tek başıma merdivenden çıkaramam."

"Merdiveni kendim çıkarım," diye itiraz ettim. "Tırabzana tutunurum."

Kaşları kalktı. "Çıkabilir misin gerçekten? Yerini azıcık oynatsam feryat ediyorsun."

Söylediği yanlış değildi. Ayak bileğimdeki acının şimdiye kadar dinmiş olmasını umuyordum ama aksine, gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Merdiveni çıkmak, Polly'nin yardımıyla bile büyük bir zorluk olacaktı. Ama buradan çıkmayı o kadar çok istiyordum ki denemeye razıydım.

Tam bunu söylemek üzere ağzımı açmıştım ki tavandan yüksek bir gıcırtı geldi. "O neydi?"

"Ne neydi?" Polly yatağın ayak ucundaki yastığı kabarttı. "Ah, önemli bir şey değil. Boruların sesidir."

Boruların sesi mi? Gerçekten mi? "Ayak sesine benziyordu."

"O nasıl olacak? Üst katta kimse yok ki."

Bu gerçekten doğru muydu? O anda aklıma Hank'in aslında işe gitmediği, Polly'yi öyle söylemeye zorlamış olabileceği geldi. Ya şu anda üst kattaysa ve buradan gitmeme izin vermek istemiyorsa?

Bu kadar kolay olmasına inanamamıştım zaten.

"Merdiveni çıkmayı denemek istiyorum," diye direttim.

"Merdivende ağırlığını taşıyamam," dedi Polly, sesi sinir bozucu derecede sakindi. "Zaten tırabzan da pek sağlam değil.

Düşecek olursan... Bebeğinin hayatını riske atmak istemezsin herhâlde." İmalı bir tavırla duraksadı. "İster misin?"

Omzunun üzerinden evin ana katına çıkan dik merdivene baktım. O basamaklardan düşecek olursam bu hem benim hem de Ton Balığı'nın sonu olabilirdi. Hâlâ denemek istiyordum ama haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Peki ya telefonlar?" dedim çaresizce.

"Üzgünüm. Burada telefonlar pek iyi çalışmaz zaten, hâlâ çevir sesi yok."

Eminim yoktur.

"Merak etme," dedi. "Hank döner dönmez yola çıkacağız."

"Peki ne zaman dönecek?"

Polly, pilav ve sebze dolu kâseyi tepsime bıraktı. "Altı yedi gibi."

"*Altı yedi* gibi mi?" Yine ağlayasım geldi. "O zamana daha çok var!"

"İki gecedir buradasın zaten. Birkaç saatin lafı mı olur?"

"Hayır." Sağ elim yumruk oldu. "Yol açıldıysa telefonu olan bir dükkâna gidebilirsin. Ben burada altı yedi *saat* daha kalamam. Kalamam işte."

Bir süre sessiz kalıp düşündü. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Şimdilik olduğun yerde kalman daha iyi."

Benimle dalga mı geçiyordu? "Kusura bakma ama gerçekten hastaneye gitmem gerek. Benim için yaptığın her şeye minnettarım ama şu anda hastane düzeyinde bakıma ihtiyacım var."

"Biraz daha su içersen daha iyi olursun."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" diye çıkıştım. "Hastaneye gitmem lazım! *Hemen*. Bir de hemşire olacaksın. Senin bunu benden daha iyi bilmen gerekmez mi?"

Polly olduğu yerde kaskatı kesildi. Ona bağırmak istememiştim ama aslında istemiştim de. Burada elim kolum bağlı hâlde öylece yatıp beklemeyeceğimi anlaması gerekiyordu.

"İstersen yataktan çıkabilirsin," diye önerdi. "Eskiden annemin kullandığı bir tekerlekli sandalyemiz var. Seni ona oturtabilirim."

Odanın köşesini işaret edince oradaki gölgelerin arasında duran tekerlekli sandalyeyi gördüm. Uzun zamandır orada olmalıydı. Kolçağıyla duvar arasındaki boşluğu örümcek ağı sarmıştı. Alt kısımdaki ayaklıklar pastan kahverengiye dönmüştü.

O tekerlekli sandalyeye oturmak istemiyordum. Polly bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını söylüyordu ama bu yeterli değildi. Artık bu evden çıkmak istiyordum. "Ben hastaneye gitmek istiyorum."

"Hastanede ne yapacaklarını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Seni ilaca boğacaklar, özellikle de ameliyat yaparlarsa. Bebeğinin başına gelebilecek en kötü şey bu."

Böyle söyleyip duruyordu ama acı çeken o değildi. Ne kadar korkunç bir acı olduğunu bilmiyordu. Hem zaten bu kararı vermek ona düşmezdi. "Peki ne yapacağım? Kırık ayak bileğimle öylece yatacak mıyım?"

"Senin için hangisi daha önemli, yürümek mi yoksa kendi çocuğun mu?"

Sanki ilkini düşünmem bile bencillikmiş gibi söylemişti bunu. Ama yanılıyordu. Hastanede bana ya da Ton Balığı'na zarar verecek hiçbir şey yapmazlardı. Bebeğimi dünyadaki her şeyden çok önemsiyordum ancak bir hastaneye gitmenin yanlış olabileceğine inanmamın imkânı yoktu. Bir hemşire olarak onun da buna inanmadığını düşünüyordum.

Bence bana Hank'in söylemesini tembihlediği şeyleri söylüyordu.

"Hastaneye gitmek istiyorum," dedim kararlı bir tavırla.

Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Tamam, bence yanlış karar veriyorsun ama seni anlıyorum. Yemeğini bitir de sonra bir daha konuşalım. Yine de Hank dönene kadar burada kalmanın senin için en doğrusu olduğuna inanıyorum."

İtiraz edecek oldum fakat Polly çoktan merdiveni çıkmaya başlamıştı.

O gider gitmez çantamı kaptım. Telefonumun içinde olmadığından tamamen emin olmak için içini bir kez daha didik didik aradım. Yoktu. Kesinlikle yoktu.

Telefonumu çantama geri koymayı unutmuş olabileceğimi kabul edebilirdim. Ama biber gazımın çantamda olmaması beni daha çok huzursuz ediyordu. Yola çıktığımda kesinlikle çantamdaydı. Şimdiyse yoktu.

Nereye gitmişti?

Çantamın içinde bulabildiğim tek şey altın rengi bir çakmaktı. Bu çakmağı geçen ayki doğum günümde bana Jackson almıştı. Hâlbuki ona doğum günümü söylememiştim bile. Belgelerden öğrenmiş olmalıydı.

Dennis'in kayak merkezinde yoğun sezonu başlamak üzereydi, ben de bebek doğduğunda elimde para olsun diye gece gündüz çalıştığımdan arkadaşlarımdan uzaklaşmıştım. Dolayısıyla yirmi üçüncü yaş günümü yalnız geçireceğimi kabullenmiştim. Sonra Jackson elinde en sevdiğim çikolatalı pastayla çıkagelmişti. *Küçük bir kuş bugün doğum günün olduğunu söyledi.*

Pastayı evde bırakmıştık ve Jackson, oturma odasında Çin yemeği kutularına gömülmek yerine beni dışarıda güzel bir akşam yemeğine çıkarmıştı. Yarım saat uzaklıktaki şık bir restoranda harika zaman geçirmiştik. Restorandaki garson kadın, parmağında alyans olmayan hamile bir kızım diye bana dik dik bakmamıştı. Hatta Jackson'la konuşurken benden "eşiniz" diye söz etmiş, Jackson da onu düzeltmemişti. Bir an kendimi Jackson'ın sahiden de bebeğimin babası olduğu, ikimizin onu birlikte büyüteceği ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız paralel bir evrendeymişim gibi hissetmiştim.

Daireme döndüğümüzde Jackson pastanın üzerine koymak üzere cebinden birkaç mum çıkarmıştı. Neyse ki yirmi üç tane

değildi. Mumları yakacak çakmağım olmadığını fark edince benimle dalga geçmişti.

Nasıl çakmağın olmaz?

Eh, sigara içmiyorum, diye açıklamıştım.

Herkesin bir çakmağı olmalı. Ne zaman lazım olacağı hiç belli olmaz.

O gece vedalaşırken ikimiz de kapımın önünde oyalanmıştık ve bir an için beni öpeceğinden emindim. Ama sonra o an geçmiş ve Jackson elimi avucunun içine alıp sıkmıştı. *Doğum günün kutlu olsun, Tegan. Gelecek yıl kızınla kutluyor olacaksın.*

Orada bittiğini sanmıştım. Fakat iki hafta sonra elinde bir kapkek, tek bir mum ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir çakmakla çıkagelmişti. *Şimdi bunu usulünce yapabiliriz*, demişti. Ben kahkahalarla gülerken kapkekin üzerine koyduğu mumu yakıp dilek tutmamı ve üflememi söylemişti.

Dileğim, o gece giderken beni öpmesiydi.

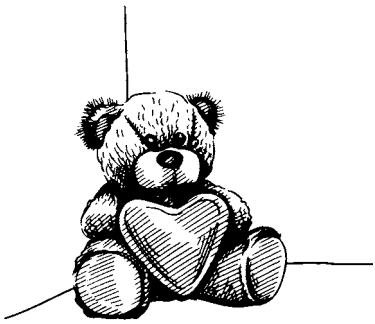
Gerçekleşmemişti.

Çakmak güzeldi. Üzerine adımı yazdırmıştı. Bu öyle işten eve dönerken yol üstünde alınacak sıradan bir çakmak değildi. Bunu benim için özellikle sipariş etmişti.

Bu anıyı düşününce gözlerim yaşardı. Jackson'a ne kadar derinden âşık olmaya başladığımı şimdiye kadar fark etmemiştim. Ne kadar aptaldım. Onun gerçekte kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek yaptığı şeyin patronu adına beni "idare etmek" olduğunu anlamamıştım. Simon'ın ne yaptığını anlattığımda bana inanmaması canımı yakmıştı ama belki de başından beri biliyordu. Belki de Simon ona olanları anlatmıştı ve o da polise gitmemi engellemek için arkadaşımmış gibi davranmıştı.

Gerçeğin ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Simon'ın tecavüzüne, Jackson'ın da ihanetine uğradığımdı.

Ama amacı ne olursa olsun, Jackson'ın sayesinde biber gazım olmasa bile bir çakmağım vardı. Hâlâ bir şansım bulunuyordu.



OTUZ DÖRT
POLLY

Tegan'la yaptığım konuşma umduğum gibi gitmemişti. Yaşı daha çok küçük olduğundan onu kolayca sindirip bizimle kalmaya ikna edebileceğimi sanmıştım. Ama düşündüğümden daha inatçı çıkmıştı.

Elbette yapacağı en akıllıca şey, bebeğini ona bakabilecek birine vermesiydi. Benim gibi birine. Karşılığında ben de tıbbi masraflarını ödemesine yardım ederdim. Çok paramız yoktu ama yıllardır özlemini çektiğim şeyi bana vermeye razı olursa neye ihtiyacı varsa karşılayabilmek için gerekirse kuruş kuruş para biriktirirdim.

Belki burada kalabilirdi. Kalıcı olarak bodrumumuza yerleşirdi, bebeğini de birlikte büyütürdük. Çoğunlukla ben büyütürdüm tabii. Yaraları için ilaca ya da ameliyata ihtiyacı bile yoktu. Evet, ayak bileğinin kırık olduğu neredeyse kesindi ama ona atel takabilirdim. Gençti, zamanla kendi kendine kaynardı muhtemelen. Hatta malzemelerini alıp alçı bile yapabilirdim. Hem tekerlekli sandalyemiz de vardı, onu kullanmasına müsaade ederdim. Bir daha koltuk değneksiz yürüyemeyecek olsa bile bu dünyanın sonu değildi. Botunu çıkarıp ayağına ilk yardım uygulamama izin verecek kadar olgun olmayan biri sağlığını

o kadar da düşünüyor olamazdı. Bekâr bir anne olacak olgunluktaysa kesinlikle değildi.

Doğum için de malzeme almam gerekecekti. Birini doğurtmayalı epey olmuştu ama iş başa düştüğünde her şeyi hatırlayacağımdan emindim.

Tegan'la tekrar konuşmak için aşağı inmeden önce bir sandviç hazırlayıp folyoya sardım. Birkaç da Oreo alıp kilitli poşete koydum. Sonra dün yaptığım gibi Hamblylerin evinin yolunu tuttum. Mitch'in kamyoneti yine yoktu ama içeride ışık yanıyordu. Demek ki Sadie evdeydi.

Bu sefer zile bastığımda cevap beklemeden uzaklaştım. Kızcağızın başını derde sokmak istemiyordum ama yemek yemesi gerekiyordu.

Sadie'yi doyurma işini hallettikten sonra bodruma indim. Merdivenin son basamağına ulaştığımda Tegan tabağını neredeyse silip süpürmüştü. Normalde verdiğim yemeklerin ancak yarısını yerdi. Burada kalmak gibi bir niyeti olmadığı artık kesinleştiğinden keşke yemeğine biraz daha Benadryl katsaydım dedim. *Bir dahaki sefere.*

"Birilerinin iştahı yerinde anlaşılan!"

Bitkinlikle gülümsedi. "Yemek zorundayım... bebek için."

"Elbette zorundasın. Bundan sonra yaptığın her şey onun için olacak."

Tegan çekingen bir tavırla başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. O yüzden kararımı verdim. Hastaneye gitmem gerek. Hem de hemen. Beni bundan vazgeçirmeye çalışma."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bebeğin için en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyorsun sahiden?"

"Evet." Sesi hiç titremedi. "Öyle düşünüyorum."

"Sen o hastanenin kapısından içeri girdiğin anda yapacakları ilk şey sana damar yolu açıp vücuduna tonla ilaç basmak olacak."

Gözleri yaşlarla parladı. "Lütfen, Polly."

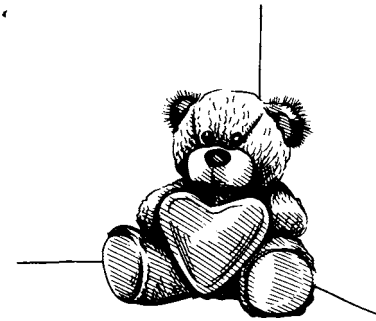
Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Bebeğini biraz bile umursamıyordu.

"Peki o hâlde," dedim. "Hank henüz dönmedi ama çalışan bir telefon bulup ambulans çağıracağım."

Omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim."

Elbette ambulans filan çağırmayacaktım. Yakın zamanda bu bodrumdan çıkamayacaktı. Ama Tegan'ı ne kadar uzun süre hoşnut tutabilirsem bu iş o kadar kolay olurdu.

OTUZ BEŞ
POLLY



Akşam için Hank'in en sevdiği yemeği yapıyordum: Köy usulü kızarmış biftek.

Bana kızarmış biftek sevmeyen bir adam söyleyin, size ne kaçırdığını bilmeyen bir adam söyleyeyim. Annemin tarifini kullanıyordum, ona da annesinden kalmıştı. Hank'le henüz flörtleşirken, onu ilk kez yemeğe çağırdığımda annem beni bu yemeği yapmaya ikna etmişti. *Hank hakkında anlattıklarına bakılırsa iyi yapılmış köy usulü kızarmış bifteğin kıymetini bilecek bir adama benziyor*, demişti. Haklıydı. Bence Hank, kızarmış bifteğimi tattığı gün bana âşık olmuştu.

Annem Hank konusunda da haklıydı. Onunla ilk tanıştığında bana evleneceğim adamı bulduğumu söylemişti. Ben de öyle düşünüyordum ama annemin fikrine kendi fikrimden daha çok güvenirdim. O öldüğünden beri yolumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Anneniz size neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemeden bunu nasıl bilebilirdiniz ki?

Yine de en dibe vurduğum zamanlarda bana söylediği son sözlerde teselli arıyordum.

Bir gün ailen tamamlanacak.

İşte şimdi bunu gerçeğe dönüştürecektim.

Biftekleri yumurtaya batırdım, ardından un, tuzlu kraker ve bolca baharattan oluşan karışıma buladım. Sonra kaplaması kızarıp çıtır çıtır olana kadar tavada kızarttım. Köy usulü kızarmış bifteği o kadar çok yapmıştım ki artık gözüm kapalı hazırlayabilirdim.

Zaman geçirmek için mutfaktaki küçük televizyonu açtım. Ekranı avucumun içi kadardı ve pek sık kullanmazdık ama Tegan'ın kayboluşuyla ilgili yeni bir gelişme var mı diye merak ediyordum, bu yüzden yerel haber kanalını açtım. Ondan kısaca bahsederlerken sözde kocasının adını hiç anmamaları dikkatimden kaçmadı. Açıkçası yalan söylediğinin doğrulanması beni hiç şaşırtmamıştı.

Biftek tavada cızırdarken bir kâsede haşlanmış patatesleri püre hâline getirdim. Ardından kâseye bolca tereyağı, krema ve tuz ekledim. Patates püresi tam kıvamına geldiği sırada ön kapı çarparak kapandı. Hank gelmişti.

Botlarını çıkarırken kısa bir sessizlik oldu, sonra ağır adımları koridorda yankılandı ve Hank mutfağın kapısında belirdi. Ocaktan başımı kaldırıp ona gülümsedim. "En sevdiğin yemeği yapıyorum," dedim. "Kokusu geldi mi?"

Hank bana dik dik baktı. "O hâlâ burada mı?"

"Elbette burada. Sana birkaç gün daha kalacağını söylemiştim. O da kalmak istiyor."

Tek kelime etmeden arkasına dönüp mutfaktan uzaklaştı, adımları merdivenin ahşabını dövüyordu. Birkaç dakika sonra duşun sesi geldi.

Hank'in, Tegan'ın bizimle kalmasından memnun olmadığı belliydi. Olsun, sorun değildi. Eninde sonunda alışırdı. Ne de olsa bu, amaca giden yoldu.

Biftek yeterince kızarınca tavayı ocaktan aldım. Hank hâlâ duşta olduğundan Tegan'a bir tabak hazırladım. Öğle yemeğinden sonra bodruma bir kez daha inip sürgüye işemesine yardım etmiş ve ambulansın yolda olduğuna dair ona güvence

vermiştim. Bu onu biraz yatıştırdıysa da uzun süre işe yaramayacaktı. Bu yüzden bir Benadryl tabletini daha ezip patates püresine karıştırdım. Bu gecelik sesini keserdi.

Ayrıca bifteğini de lokmalara böldüm. O kızın eline bıçak vermek hayrıma olmazdı.

Bodrumun kapısını açtığımda Tegan sessizdi. Hâlâ aşağıda olduğunu biliyordum çünkü başka nereye gidebilirdi ki? Ama bu kadar sessiz olması içimi huzursuz ediyordu.

"Akşam yemeğini getirdim!" diye seslendim.

Bana bakarken gözleri âdeta bomboştu. Hiç iyi görünmüyordu. Ayak bileği kırılmamış olsaydı bile yataktan kalkmakta zorlanırdı. "Ambulans nerede? Neden hâlâ gelmedi?"

Omzumu kaldırdım. "Kim bilir? Burası senin alışık olduğun gibi büyük bir şehir değil. İnsanlar burada daha yavaş hareket eder. Bir şeylerin olması vakit alabiliyor."

"*Saatler* oldu."

Tabağı önündeki tepsiye bıraktım. Yüzüne bile bakmadı. Bana öfkeliydi. "Belki yanlış adrese gitmişlerdir," diye önerdim.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana dik dik bakmaya devam etti. "Gerçekten ambulans çağırdın mı?"

Gençti ama aptal değildi.

"Elbette çağırdım."

"Çünkü çağırmış olsaydın," dedi, "ambulans şimdiye kadar çoktan gelirdi. Hâlâ bekliyor olmazdık."

"Dediğim gibi, belki yanlış adrese gitmişlerdir."

"O zaman tekrar ara."

Yavaşça başımla onayladım. "Ararım. Ama önce yemeğini ye."

Tabağına tepeleme doldurduğum patates püresine baktım. Hepsini bitirirse gitmeyi düşünecek hâli kalmayacaktı. Ama Tegan patates püresiyle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Kızarmış gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu.

"Bence ambulans çağırmadın," dedi.

"Saçmalama."

"Çağırmadın, değil mi?"

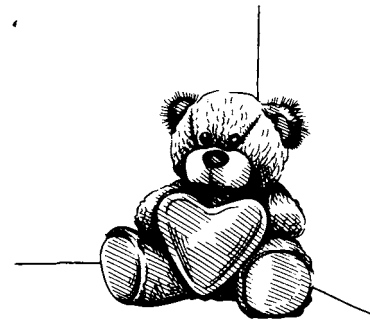
Ellerimi belime koydum. "Çağırmadıysam bile senin iyiliğin için çağırmadım. Sence bir cerrahın bıçağının altında, burada olduğundan daha mı iyi olursun?"

"Bu senin kararın değil! *Benim* kararım!"

Tepsinin üzerindeki tabağını ona doğru ittim. "O zaman belki daha iyi kararlar vermelisin."

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gerçekleşti ki gözümü kırpsam hepsini kaçırırdım. Ona getirdiğim tabaktaki çatalı eline alınca bir an için rahatladım. Zorluk çıkarmayı bırakıp yemeğini yiyecekti. Ne var ki hiç de öyle olmadı. Tegan çatalı başının üstüne kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan dişlerini elime geçirdi.

OTUZ ALTI
POLLY



Çığlık attım.

Elbette çığlık attım. Kadın elime *çatal batırmıştı*. İyi ki ona bıçak vermemiştim!

Elimi tepsiden hızla çektim, çatal hâlâ başparmağımla işaret parmağımın arasına saplanmış hâlde sallanıyordu. Neyse ki bir saniye sonra kendiliğinden yere düştü çünkü onu derimden çekip çıkarmak hiç ama hiç hoşuma gitmezdi.

"Derdin ne senin?" diye bağırdım.

"Ambulans çağıracaksın," dedi Tegan dişlerini sıkarak. "Hemen şimdi."

Bu saçmalığa katlanacak sabrım kalmamıştı artık. Kanamaya başlayan sağ elimi tutarak merdivenin basamaklarını hızla çıktım. Çataldan tetanos kapılır mıydı? Bakmam gerekecekti ama son tetanos aşımın etkisinin hâlâ devam ettiğini düşünüyordum.

"Polly!" diye arkamdan bağırdı Tegan. "Ambulans çağır!"

Bodrumun kapısını arkamdan çarparak kapadığımda soluk soluğaydım. Aslında peşimden gelmesinin imkânı olmadığından koşmama gerek yoktu. Ama sanki insanüstü bir güç toplayıp kırık ayak bileğiyle peşime düşecekmiş gibi gelmişti. Sonuçta

elime çatal batırmasını da beklemiyordum. Bu kız sandığımdan daha gözü karaydı.

Hank yatak odasından aşağı iniyordu. Mutfağa giderken yanımdan öylece geçti ama sonra durup bir daha baktı. "Polly?"

İşte o zaman kazağımın kan içinde olduğunu fark ettim.

"Polly," dedi nefesi kesilerek. "Ona ne yaptın?"

Kocama ters ters baktım. "Hiçbir şey yapmadım. Bu *benim* kanım. Elime çatal batırdı."

Kanıt olarak yaralı elimi gösterdim. Hank yüzünü buruşturdu. "Tanrım."

"Önemli bir şey değil. Sadece... İlk yardım çantasını getirir misin? Dezenfekte etmem lazım."

Hank ikiletmeden ilk yardım çantasını koyduğumuz koridordaki dolaba koştu. Peşinden oturma odasına geçtim, o da çantayı benim için sehpanın üzerinde açtı. Kanepeye oturup sol elimle çantanın içini karıştırmaya başladım, Betadine mendillerini arıyordum.

"Neden eline çatal batırdı?" diye sordu Hank.

"Biraz kafası karışık."

"Belki de artık gitmesinin vakti gelmiştir."

"Hank..."

"Ne yapmaya çalıştığını gerçekten anlamıyorum." Kanepenin öbür ucundan bana baktı. "Yollar açıldı artık. Hastaneye gitmesi gerek."

"Bana hiç güvenmiyorsun," diye homurdandım. "Bunu onun iyiliği için yapıyorum."

Hank bir müddet sessiz kalarak sargı beziyle cebelleşmemi izledikten sonra yanıma yaklaşıp elimi sarmama yardım etti.

"Bir dahaki sefere," dedi, "aşağıya ben ineceğim."

Başımı sertçe iki yana salladım. "Bence bu iyi bir fikir değil. Senden hoşlanmıyor."

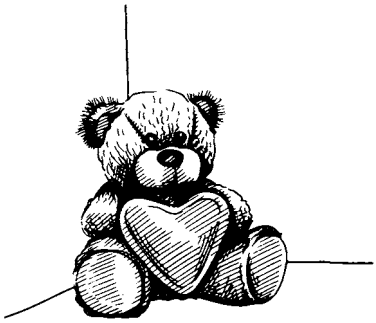
"Eh, bana sana yaptığından daha kötü bir şey yapamaz." Kaşlarını kaldırdı. "Hem sana kızdıysa sakinleşmesi için ona biraz zaman tanımalısın."

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti ama sonra aklıma patates püresine koyduğum Benadryl geldi. Püreyi yerse Hank kirli tabağını almak için aşağı inene kadar kendinden geçmiş olurdu. Zaten uzun uzadıya sohbet edecek değillerdi ki böyle bir şeyin asla olmamasını tercih ederdim.

Hem şu anda oraya tekrar inmeye hiç hevesli değildim.

"Peki," dedim.

Umarım bunu dediğime pişman olmazdım.



OTUZ YEDİ
TEGAN

Polly'nin eline çatal batırdığıma pişman değildim.

Hak etmişti. Bana ambulans çağırdığını söylemişti ama çağırmamıştı. Hank için yalan söylüyordu. Ona karşı koyamıyorsa kendi bileceği işti ama benim de bu saçmalığa göz yummamı bekleyemezdi. Elini tepsinin üzerinde, savunmasız hâlde ve uzanabileceğim kadar yakında gördüğüm an kendime engel olamamıştım. Çok öfkeliydim.

Yine de o çığlık atıp kazağının her yerini kana bulayarak yukarı kaçtıktan sonra biraz suçluluk duydum. Bileğindeki o koyu morluk hâlâ geçmemişti ve bodruma hep o iniyor olsa da iplerin onun elinde olmadığını biliyordum.

Burada kalmamı isteyen Hank'ti. Bundan emindim. Beni esir tutan oydu, Polly sadece onun dediklerini yapıyordu. Böyle bir durumda çatalla yaralanmayı hak eden Polly değildi. O da benim gibi kurbandı.

Acaba Hank bana ne yapmayı planlıyordu? Bu düşünce içimi ürpertti.

İştahım olmamasına rağmen Polly'nin getirdiği yemeği yedim. Kızarmış biftek gerçekten enfesti ama çatalım hâlâ yerde olduğundan ellerimle yemek zorunda kalmıştım. Patates püresi

de güzeldi fakat birkaç kaşık aldıktan sonra barbekü soslu tavukta da olan o tebeşirimsi tadı alınca tabağı kenara itmiştim. O barbekü sosunun içindeki her neyse günün yarısını uyuyarak geçirmeme neden olanın o olduğundan neredeyse yüzde yüz emindim. Hank beni zapt edebilmek için ilaçla uyutuyordu ama artık buna müsaade etmeyecektim.

Saat sekiz civarı bodrumun kapısı gıcırdayarak açıldı. Merdivende Polly'nin hafif ayak seslerini duymayı bekledim ancak çok daha gürültülü ve ağır sesler duymamla yüreğim ağzıma geldi. Basamaklardan inen Polly değildi.

Hank'ti.

Ayak sesleri yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Son basamağa ulaştığında bir an için orada öylece durdu. Ayağa kalkabilseydim bile bana tepeden bakardı; benden otuz santim daha uzun, iki kat daha ağır görünüyordu. Bu hastane yatağında elim kolum bağlı yatarken tamamen onun insafına kalmıştım. Üzerinde iyice eskimiş bir kot pantolonla kırmızı-siyah ekoseli bir gömlek vardı, onu gördüğüm ilk geceki gibi gür sakalı yüzünün yarısını gizliyordu.

Hatırladığımdan bile daha iri ve daha göz korkutucuydu. Hele ki merdivenin dibinde durmuş, sessizce beni izlerken. Titrememe engel olamıyordum.

Burada olmamın sebebi bu adamdı. Karısını dövüyordu ve şimdi de gitmeme izin vermiyordu.

"Tabağını almaya geldim," dedi usulca.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Bana da çatal batırmaya kalkışmayacaksın, değil mi?"

Başımla yerde duran hafif kanlı çatalı işaret ettim. "Yapamam ki."

Hank çatalı yerden aldı, dişlerini inceledi, sonra gömleğinin cebine koydu. Öne doğru bir adım atınca korkudan sindim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen yapma..."

İç çekerek önümdeki tabağı aldı. Bense ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak kıvrandım ama karnım ve ayak bileğim yüzünden hiçbir yere gidemeyeceğim ortadaydı. Gerçi Hank bana uzanmak ya da saçımı, yüzümü okşamaya kalkışmak gibi ürkütücü bir şey yapmadı. Sadece bir komi gibi tabağımı aldı.

"İyi geceler," diye mırıldanıp gitmek için döndü.

"Bekle!" diye bağırdım. Güvenilmez biri olsa da buradan çıkmaya çalışmaya devam etmeliydim. "Gitme! Yalvarırım gitme! Ne istersen yaparım. Yeter ki ambulans çağır. Lütfen!"

Hank hiçbir şey söylemeden merdivene doğru yürümeye devam etti.

"Yalvarırım!" diye bağırdım. "Ne istersen yaparım! Her şeyi! Yeter ki... Gitmeme izin ver..."

Şimdiyse sanki beni hiç duymamış gibi basamakları tırmanıyordu.

Pekâlâ, yalvarmak bana bir şey kazandırmamıştı. Onun gibiler başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alırdı. Muhtemelen beni yalvartmaya bayılıyordu.

Hayır, gerçekten dikkatlerini çeken ilk şey Polly'yi çatalla yaralamam olmuştu. Belki de doğru yoldaydım. Karşı koymaya çalışırsam fazla zahmetli biri olduğuma karar verebilirlerdi. Erkeklerin Polly gibi itaatkâr, kavga çıkarmayan kadınları hedef aldıklarını duymuştum.

Ona zayıf olmadığımı göstermeliydim.

"Hey!" diye seslendim. "Hey, Hank?"

Beni duymazdan gelerek basamakları çıkmaya devam etti.

"Hey!" diye seslendim tekrar. "Polly'ye söyle, bir dahaki gelişinde bu sefer *gözünü* oyacağım."

Hank basamaklarda donakaldı. Başını çevirip bana baktı. "Efendim?"

Sonunda dikkatini çekmiştim. "Beni duydun. Çatalım olmasa bile başka bir şeyle yaparım. Mesela parmaklarımla."

Hank'in yüzüne karanlık bir ifade çöktü. Bunları söylemek iyi bir fikir gibi gelmişti ama artık o kadar da emin değildim. Basamakları paldır küldür inip tabağımı yatağın ayak ucuna doğru fırlattı. Tabağın bacağıma çarpmasıyla acıdan gözlerim yaşardı. Bunu bilerek yapıp yapmadığını bilmiyordum ama işe yaradığı kesindi.

Sonra doğruca yanıma geldi, koyu kahverengi gözleri şimdi tam karşımdaydı.

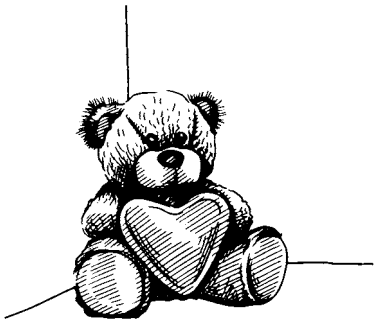
"Beni iyi dinle." Yüzüme doğru eğildi, nefesi kızarmış biftek ve ekşi bira kokuyordu. "Birkaç gün içinde seni buradan çıkaracağız, Bayan Werner. Söz veriyorum." Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Ama karıma bir daha elini sürersen –tek parmağını bile sürersen– seni buna pişman ederim."

Birkaç saattir sürgüyü kullanmamıştım ve mesanem kendiliğinden altımdaki kâğıt pedin üzerine boşandı. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Polly'ye ona karşı koymadığı için kızmıştım ama şimdi, neyle mücadele ettiğini görünce, anlıyordum. Bu adam beni seve seve parçalara ayırabilirmiş gibi görünüyordu.

"*Anladın mı?*" dedi o korkunç hırıltılı sesiyle.

Başımla onayladım çünkü sesim çıkmıyordu.

Ben tir tir titrerken bir an daha öylece durdu. Sonra nihayet doğruldu. Tabağı yataktan alıp üzerini sildi. Sonra tek kelime etmeden merdiveni tekrar çıktı ve bodrumun kapısını arkasından çarparak kapadı.



OTUZ SEKİZ

POLLY

Hank yatakta yanımda uyanık yatıyordu.

Uyanık olduğunu biliyordum çünkü horlamıyordu. Normalde orkestra gibi horlardı ama ben her zaman o sese rağmen uyumayı başarırdım. Ne var ki şimdi saat gecenin biri olmasına rağmen horlamıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle tavana bakıyordu. Sargı bezinin altında elim zonkluyordu.

Hank ve ben birçok şey atlatmıştık. Benim yüzümden çok şey yaşamıştı. Bu da bir yenisiydi.

Umarım onu bozmamışımdır.

Tegan'ın tabağını aldıktan sonra onu bir daha bodruma yollamadım. Tegan'ın sürgüyü kullanması gerekiyordu ve Hank'ten ona bu konuda yardım etmesini isteyemezdim. Doğru olmazdı. Aşağı indiğimde Tegan'ın saçları keçeleşmiş, başına yapışmıştı; sıcak bir duşa ihtiyacı var gibi görünüyordu. Yüzüme bakamıyordu ve ona nasıl olduğunu sorduğumda cevap vermemişti. *İnan bana*, demiştim ona. *Bu, hayatında başına gelecek en kötü şey olmayacak.*

Aslında ona büyük bir iyilik yapıyordum. Hayatını ona geri veriyordum. Hiç istemediği, bakıma muhtaç bir bebeğe

annelik yapmak zorunda kalmayacaktı. Hank'le bana da mutlu olma şansı veriyordum.

Bir gün ailen tamamlanacak.

Eskiden annemin haklı çıkmasını umar, bunun için dua ederdim. Ama evrenin dualarımı kabul etmesini beklemekten usanmıştım artık. Annemin sözlerini *ben* gerçekleştirecektim.

"Hey." Elimi Hank'in koyu kıllarla kaplı çıplak göğsünde gezdirdim. "İyi misin?"

Başını benden tarafa çevirdi. "Konuşmamız gerek."

Olamaz. Bu iki kelimenin sonu hiçbir zaman hayırlı bitmezdi. "Peki..."

Yan dönüp suratıma baktı. Karanlık odada gözlerini net göremiyordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi neden yapıyorum?"

Homurdandı. "Yapma, Polly. Sadece bana nedenini söyle."

"Söyledim zaten. Ona yardım etmeye çalışıyorum. Hastanede ona iyi bakmayacaklar."

"Saçmalamayı bırak. Bana gerçeği söyle."

Beni çok iyi tanıyordu. Bütün yalanlarımı yakalayabiliyordu, şey, en azından çoğunu. "Tegan çok genç, üstelik evli bile değil. Bebeğin babasının kim olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Biz o çocuğa çok daha iyi anne baba oluruz."

"Ah, Polly." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yatarken örgümü çözerdim, bugünlerde saçlarımı açık gören tek kişi Hank'ti. "Böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyorsun."

"Bunu bilemezsin," dedim inatla. "Bana yeterince zaman verirsen onu ikna edebilirim. Tegan ve ben bir orta yol bulabiliriz. Ona yardım edebiliriz."

"Polly, bugün eline çatal batırdı. Bebeğini sana vermeyecek."

Tegan elime çatal batırmıştı. Bu doğruydu. Ama daha sonra sürgüyü kullanmasına yardım etmek için aşağı indiğimde çok

daha uysaldı. Yani bana saldırmaya kalkışmamıştı. Hatta çarşafını ıslattığı için utanarak benden özür dilemişti.

"Onu ikna etmeye çalışmak istiyorum," dedim. "Bana üç gün vermeyi kabul etmiştin. Eğer sözünden dönersen..."

"Beni tehdit etme." Dişlerini sıktı. "Sana üç gün vereceğimi söyledim ve sözümde duracağım. Hem zaten polise yalan söyledik. O kadınla aranı düzeltmezsen ikimizi de adam kaçırmaktan tutuklatır."

"Her şeyi yoluna koyacağım. Bana güven."

"Peki bu nasıl olacak? O bebeği bodrumumuzda doğurtabileceğini mi sanıyorsun? Sonra nereden çıktığı belirsiz bir bebekle çocuk doktoruna kontrole mi gideceksin?"

Tegan'ın bebeğini doğurtabilirdim, bundan emindim. Çocuk doktoruna gelince, ona anlatacak bir hikâye uydururdum. "Sen orasını bana bırak."

Karanlıkta bile Hank'in yüzündeki şüpheci ifadeyi görebiliyordum. Bana güvenmiyordu. Bunun işe yarayacağını düşünmüyordu.

"Bak," dedi. "Bence Dr. Salinsky'yi aramalısın."

Bunu söylemesinden nefret ediyordum. Neden psikiyatristimi arayacaktım ki? Uzun zamandır ilk kez *mutluydum*. Geleceğimiz için heyecanlıydım. Üçümüzün geleceği için. "Dr. Salinsky'ye ihtiyacım yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ona neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin. Sadece... bence onu aramalısın."

"Hank." Parmağımın ucunu köprücük kemiğinin kıvrımında gezdirdim. "Anlamıyor musun? Bu kız bize bugüne kadar istediğimiz her şeyi verebilir. Bu kız hayatımızı tamamlayabilir. Denemeye değmez mi?"

"Ama ben zaten istediğim her şeye sahibim."

Kocam bazen beni çileden çıkarabiliyordu. "Eh, ben değilim. Hem ailemizi tamamlamak için yaşamayacaksak başka ne için yaşayacağız ki?"

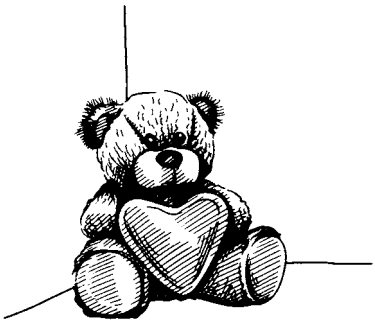
"Polly..."

Bu konuşma benim için bitmişti. Hank benim kadar çocuk istemiyormuş gibi davranacaksa onunla konuşmanın anlamı yoktu. Yorganı kavrayıp çeneme kadar çektim ve ona sırtımı döndüm. Omzuma dokunsa da aldırış etmedim.

"Bu durumu düzeltmelisin, Polly," dedi.

Cevap vermedim. Düzeltecektim ama onun istediği şekilde olmayacaktı.

Öyle ya da böyle Tegan'ın bebeğini alacaktım.



OTUZ DOKUZ

TEGAN

Onlara yalvarmak işe yaramamıştı.

Polly'yle bağ kurmaya çalışmak işe yaramamıştı.

Eline çatal batırmak da işe yaramamıştı.

Buradan çıkacaksam başka bir şey yapmam gerekiyordu. Ayağa kalkmalıydım çünkü buradan gidebilmemin tek yolunun bu olduğu açıktı.

Ev tamamen sessizleşene kadar bekledim. Üst katta konuşulanları seçemesem de ayak seslerini duyabiliyordum. Hank'in botlarının sesini ayırt etmekse bilhassa kolaydı, gök gürültüsünü andırıyordu. O sesler kesilince Hank'le Polly'nin yukarı çıktığını varsaydım. Sonra emin olmak için bir saat daha bekledim.

Büyük bir risk alıyordum ama kendimi ve kızımı kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım. Son derece sessiz olmalıydım. Polly'yle Hank uyuyor olsalar bile birinci kattan gelecek herhangi bir ses onları uyandırabilirdi. Hank'in beni evin birinci katında, kaçmaya çalışırken yakaladığını düşünmek bile dehşet vericiydi. Üstelik ondan kaçabilecek durumda değildim. Beni yakalarsa ne yapacağını hayal dahi edemiyordum.

Tabii beni *yakalarsa*.

Gözlerim karanlığa alışmıştı ki ışığı açmaya korktuğumdan bu iyi bir şeydi. Gölgelerin arasında, giriş katına çıkan merdiveni seçebiliyordum. Polly yukarı çıkarken dikkatle dinlemiş, kapıyı kilitlediğini duymamıştım ama bu, kapıda kilit olmadığı anlamına gelmiyordu. Basamakları çıkmayı başarsam bile dışarı çıkamayabilirdim.

Ama basamakları çıkabileceğimi düşünmediklerinden kapıyı kilitlememiş olabilirlerdi. Bu bodrumdan çıkarsam doğruca gidip Hank'in kamyonetinin anahtarını alacaktım. Sağ bacağım görece sağlamdı, dolayısıyla araba kullanabilirdim. Hastaneye varana kadar durmayacaktım.

Pekâlâ, başlıyorduk.

Yatağın tam ortasında yatıyordum. Biraz destek alabilmek için kumandayı kullanıp yatağın başını sonuna kadar kaldırdım. Ve...

Neden başım dönüyordu?

Anneciğim, kendimi iyi hissetmiyorum.

Buraya geldiğimden beri ilk kez bu kadar dik duruyordum. Alnımda soğuk terler birikmişti ve bir an bayılacak gibi oldum. Ama sonra birkaç derin nefes aldım ve nihayet toparlanmaya başladım.

İyiydim. Bunu yapabilirdim. İyiydim.

Başımın dönmesi geçince büyük ölçüde gölgelere bürünmüş loş odaya baktım. Bodrumun boyutlarını anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım. Evin geri kalanı gibi nispeten küçüktü ve yatağımın ayak ucuyla merdiven arasında yalnızca üç metre kadar mesafe vardı. Hiç de uzak değildi.

Bir sonraki hamlemi düşünürken odanın köşesindeki bir şey dikkatimi çekti. En sağdaki köşedeydi; pencerelere en uzak olan, diğer bütün köşelerden daha karanlık duran yerde. Sanki orada...

Bir şey hareket ediyordu.

Hareketi görmemle nefesim boğazımda düğümlendi. Orada bir şey vardı, bundan emindim. Bodrumda yalnız olduğumu sanıyordum. Ama ya yalnız değilsem? Ya Hank başından beri burada beni izliyorsa? Uyuyuşumu izliyorsa. Paniğe kapılışımı izliyorsa. Acı çekişimi izliyorsa. Ya Polly'yle yaptığım her konuşmayı dinlediyse ve bana kaçma fırsatı vermediğinden emin oluyorsa? Ya...

Bir dakika.

Ah, Tanrı'ya şükür, sıçanmış.

Soğuktan kaçıp içeri sızmış olması muhtemel bir kemirgenle yaşam alanımı paylaştığım için tiksinmediğimi söyleyemezdim ama yine de diğer ihtimalden katbekat iyiydi. Bir sıçan bana zarar veremezdi. Sadece iğrençti.

Yatağın sağ tarafından daha kolay inebileceğimi düşünerek avuç içlerimi yatağa bastırıp hatırı sayılır ağırlığımı sağa kaydırdım. O elektrik çarpmasına benzer acı bir kez daha sağ bacağımdan aşağı yayıldı, hoş değildi ama derin derin nefesler alarak dayanabildim.

Yapabilirsin, Tegan.

Sağ bacağımı kısmen yataktan sarkıtmayı başardım. Elektrik çarpması benzeri acı kötüydü ama daha kötülerini çekmiştim. Şimdi sıra sol bacağımı hareket ettirmeye gelmişti. Derin bir nefes aldım ve ellerimle sol uyluğumu kavrayıp yana kaydırmaya çalıştım.

Ama sol bacağım yerinden kımıldar kımıldamaz topuğumdan başıma kadar bedenime müthiş bir acı yayıldı, öyle ki siyatik ağrım bunun yanında hiç kalırdı. Gözlerimi yaşartmıştı. Nefesimi kesmiş, beni olduğum yere mıhlamıştı.

Kahretsin.

Acının bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Henüz üzerine ağırlığımı vermeyi denememiştim bile. Hatta yataktan bile sarkıtmamıştım ama buna rağmen kör ediciydi. Bu acıyla devam etmemin imkânı yoktu, her yanıma yayılmıştı.

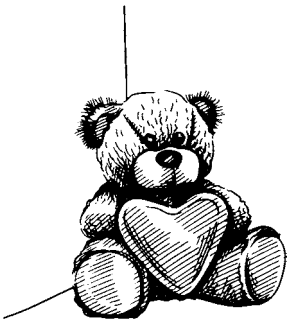
Üstelik daha da kötüleşiyordu.

Sol ayağımı saran bota baktım. Çok acıttığı ve yakında hastaneye gideceğimi düşündüğüm için Polly'nin çıkarmasına izin vermemiştim ama şimdi keşke verseydim diyordum. O botun içinde iyi bir şey olamazdı. En kötüsü de acı dayanılmaz olmasına rağmen ayağımı neredeyse hiç hissedememdi. Bütün bacağım sadece acıdan ibaretti ama ayağıma ait hiçbir his yoktu.

Parmaklarını oynat.

Sol ayağımın parmaklarını oynatmaya çalıştım. O aptal bot ayağımda olduğundan hareket edip etmediklerini anlayamıyordum ama onları hissedemediğim kesindi. Bu hiç hayra alamet değildi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yataktan kalkamıyordum. Kendimi ve Ton Balığı'nı kurtaramıyordum. Hepimiz o korkunç adamın insafına kalmıştık.



KIRK

TEGAN

KAZADAN ÜÇ GÜN SONRA

Yataktan çıkma girişimim başarısız olduktan sonra gecenin geri kalanını enine boyuna düşünüp bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalışarak geçirmiştim. Polly sabah ilk iş merdivenden indiğinde ne yazık ki hâlâ parlak bir fikrim yoktu. Saçlarını yine kusursuz biçimde örmüştü ama gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu, cildinin beneklerle kaplandığını fark etmekten kendimi alamadım.

"Günaydın!" Genelde neşeli çıkan sesi bugün gergindi. "Sürgüyü ister misin?"

"Evet," dedim.

Polly bana yardım ederken sağ elinin sargılı olduğunu fark ettim ve içim suçlulukla doldu. Onu beni burada tutmaya zorlayan Hank'ti. Yukarıdalarken kim bilir ona neler yapıyordu. Bazen yukarıdan gümbürtü ya da şangırtı sesi geldiğini duyuyor, her seferinde ürküp siniyordum. Hank inanılmaz korkutucu bir adamdı, bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Polly bir gün ona karşı gelirse ne olacağını hayal bile edemiyordum.

Ama belki de cevap buydu. Belki de Polly'yle birbirimize yardım edebilirdik.

Polly sürgüyü boşalttıktan sonra banyodan çıktığında ona, "Ne zamandır evlisiniz?" diye sordum.

Soruma hazırlıksız yakalanmış gibi duraksadı. "On yıldan biraz fazla oldu."

"Nasıl tanıştınız?"

"Arabamı tamir etti." Genellikle çok konuşkan ve dost canlısı görünürdü ama şimdi sesi temkinliydi. "Sonra da yemeğe çıktık."

"On yıl uzun bir süre," diye düşündüm yüksek sesle. "Evlilik de her zaman kolay değildir."

Polly bana uzun uzun baktıktan sonra sonunda, "Hayır, kolay değil," dedi.

Fırsat ayağıma gelmişti. Evliliğinde mutlu değildi. Ona yardım edebilirdim. Benden yaşça büyük olsa bile ona tavsiye verebilirdim. Belki ikimiz de mutlu sona ulaşabilirdik. "Bazen kocalar karılarını incitecek şeyler yaparlar."

Yavaşça başıyla onayladı. "Evet..."

"Ama bu doğru olduğu anlamına gelmez, Polly."

"Hayır," diye kabul etti. "Hiçbir zaman gelmez. Bir koca, karısına asla zarar vermemeli."

Aferin bana. Ona ulaşmaya başlamıştım. Bu kadını işleyebilirdim. Kocası işe gittiğinde polisi aramaya ikna edebilirdim. Belki bugün bile.

"Polly," dedim yavaşça, "sırf Hank'in sana zarar vermesinden korkuyorsun diye onun her dediğini yapmak zorunda değilsin."

Başını hızla bana çevirdi. Bunu söylememeliydim, henüz çok erkendi. Güç bela inşa etmeye başladığım güven ânında yıkılmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Hank bana asla zarar vermez. *Asla.* O iyi bir adam."

"Evet ama..." Bileğindeki morluğu işaret ettim. "Belli ki bazen kontrolünü kaybedebiliyor."

Bileğine baktı, sonra yanakları al al oldu. Kazağının kolunu hızla aşağı çekti. "Bunu Hank yapmadı. Bu... şey... kazaydı."

"Kaza mı?"

"Evet," diye çıkıştı ama başka açıklama yapmadı. Böyle bir morarmaya yol açabilecek hiçbir "kaza" hayal edemiyordum. "Neyse, sen kendi derdine bak. Bu yatakta biraz daha yatarsan yatak yarası olacaksın. Kaslarının erimesi de cabası."

Bu boş bir tehdit değildi. Uzun süre yatmaktan kalçam uyuşmuştu ve her geçen gün daha da güçsüzleşiyordum. Daha fazla hareket etmek için can atıyordum ama ayak bileğim biraz bile iyileşmemişti. Yürümeye kalkıştığımı hayal dahi edemiyordum. "Ne yapabilirim ki?"

Köşedeki tekerlekli sandalyeyi işaret etti. "Seni ona oturtmama izin ver. Bütün gün yatakta uzanmaktan iyidir."

Bu yatakta yatmaktan ne kadar nefret etsem de sol bileğimi hareket ettirme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Ama haklıydı. Bugün buradan çıkacak gibi görünmüyordum ve biraz hareket etmek iyi bir fikir olabilirdi.

Belki buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdim.

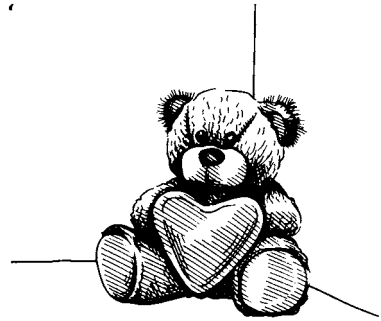
"Öğle yemeğinden sonra bir bakalım," dedim.

Polly'nin yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir. Bence sana gerçekten iyi gelecek."

Polly kahvaltımı getirmek üzere yukarı çıkarken karnımı okşadım. Bu sırada bebeğim karnıma içimi rahatlatan bir tekme attı. İyiydi. Önemli olan tek şey de buydu.

Merak etme, Ton Balığı. Annen öyle ya da böyle seni buradan kurtaracak.

KIRK BİR
POLLY



Tegan'ın ne saçmaladığını hiç bilmiyordum.

Hank'le ilgili bir sürü zırva gevelemişti. Hank, kafasına silah dayasalar bile bana zarar vermezdi. Ama Tegan, bileğimdeki Mitch'ten kalma morluğu görüp kendince varsayımlarda bulunmuştu.

Sanki kendi azizeydi. Kocası olduğu konusunda yalan söylemişti ve belli ki kazara hamile kalmıştı. Bu bebeği istemiyordu, hatta hamileyken –üstelik araba kullanırken– mataradan viski içmemeyi akıl edecek kadar bile umursamıyordu! Arabasını bir ağaca çarpmasına hiç şaşırmıyordum. Bebeğini kaybetmediğine şükretmeliydi.

Kocası olduğu konusunda yalan söylediğini kabul etmesini istiyordum. Yapayalnız olduğunu ve bu bebeği istemediğini itiraf etmesini istiyordum. Çünkü o zaman yaptığımın doğru olduğundan emin olacaktım.

Her hâlükârda bu bebeğin bir an önce doğması gerekiyordu. Bana sekiz aylık hamile olduğunu söylemişti, bu da doğumun kendiliğinden başlamasının biraz zaman alabileceği anlamına geliyordu. Kazanın süreci hızlandıracağından kuşkum yoktu ama yeterince hızlandırmayacaktı.

Hemşirelik yaparken bir süre doğumhane servisinde çalışmıştım, bu yüzden bebeğini doğurtabileceğimden emindim. Doktorların doğumu hızlandırmak için annelere magnezyum verdiğini hatırlıyordum ama bunu burada yapamazdım. Bu yüzden evde doğumu başlatmanın yollarını araştırmaya başladım.

Birçok internet sitesi seks ve uzun yürüyüşler öneriyordu. Eh, Tegan *bunların* ikisinden de mahrumdu. Uzun yürüyüşlere çıkamazdı. Sekse gelince, sanırım Hank'ten...

Hayır. Kesinlikle olmazdı. Zaten hayatta kabul etmezdi.

Bir süredir Tegan'ı yataktan kalkıp duşa girmeye teşvik etmeye çalışıyordum, belki bunun faydası olur diye düşünmüştüm. Ama bu da pek öyle atletik bir çaba sayılmazdı. Hayır, şu anda yapabileceği hiçbir fiziksel aktivite yoktu. Ağızdan alınacak bir şey olması gerekiyordu.

İnternetin altını üstüne getirdikten sonra sonunda Ebe İksiri denilen bir tarif buldum. Site, doğumu yirmi dört saat içinde başlatma konusunda yüzde seksen beş başarı oranıyla övünüyordu. Malzemeler arasında Hint yağı, kayısı suyu, limon çayı ve badem ezmesi vardı.

Dolapları kontrol edip elimde ne olduğuna baktım. Çayım vardı ama limon çayı değildi. Fıstık ezmem vardı ama badem ezmem yoktu. Portakal suyum vardı ama kayısı suyum yoktu. Anlaşılan markete gitmem gerekecekti. Bu da Tegan'ı bodrumda yalnız bırakmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Riskliydi. Ama bu içecek iddia ettiği gibi doğumu başlatırsa buna değerdi. Hank o kadını bodrumda daha fazla tutmama izin vermeyecekti.

Tegan'a kahvaltısını vermek için aşağı indiğimde yatakta sessizce yatıyordu. Öncekine kıyasla tuhaf biçimde durgundu. Belki de içindeki mücadele etme isteğinin bir kısmı sönmüştü.

"Buyur bakalım." Pastırmalı yumurta tabağını, büyük bir bardak portakal suyuyla birlikte önündeki tepsiye koydum. Çatal getirmemiştim, elleriyle yiyebilirdi. "Besleyici bir kahvaltı."

"Teşekkür ederim."

"Biliyorsun," dedim, "çocuğun olduğunda ona her gün, günde üç kez yemek hazırlaman gerekecek."

Bana ters ters baktı. "Biliyorum."

"Yorgunsun, canın acıyor ya da akşamdan kalmasın diye herhangi birini es geçemezsin."

Bana sinirli sinirli bakmaya devam etse de hiçbir şey söylemedi. Kızarmış pastırmadan bir parça alıp ısırdı.

"Sadece söylüyorum," diye devam ettim. "Anne olmak zordur. Üstelik sen çok gençsin. Hayatta yapmak istediğin bir sürü başka şey olmalı."

"Hallederim," diye ısrar etti ama sesinde hafif bir titreme vardı.

"Umarım halledebilirsin. Ama annelik herkese göre değildir."

İki gözü iki çeşme ağlayan bir bebeğe bakmak zorunda kalmaktan korktuğunu itiraf etmesini bekledim. Bunun gerçek olduğunu gözlerinde görebiliyordum. Ama inatçıydı ve besbelli gerçeği kabul etmeyecekti.

Öyle olsun.

Yukarı çıktığımda Hank'in veda bile etmeden tamirhaneye gittiğini fark ettim. Oysa sabahları bana veda etmeden evden çıkmazdı. Her zaman beni öper, gitmek zorunda olmamayı dilediğini söyler, sonra da beni ne kadar sevdiğini hatırlatan sıcacık bir kucaklamayla sımsıkı sarılırdı. Bugün bunların hiçbirini yapmamıştı.

Ama açıkçası gittiğine seviniyordum. Markete uğramam gerekiyordu ve ne aldığımı bilmesini istemiyordum.

Bronco'ma atlayıp içinde marketin de olduğu küçük alışveriş merkezine doğru yola koyuldum. Alışverişimin çoğunu beş dakika uzaklıktaki küçük aile işletmesinden yapardım ama ihtiyacım olan bütün malzemeleri orada bulacağımdan emin değildim. Ayrıca Benny's'in kasiyeri beni tanıyordu ve neden böyle tuhaf malzemeler aldığımı merak ederdi. Kimliğimi belli

etmeden alışveriş yapabileceğim bir markete gitmek daha doğruydu.

Dört malzemeyi de kolayca buldum, sonra dikkat çekmemek için sepetime birkaç şey daha attım. Bir karton süt. Biraz hamburgerlik kıyma. Neredeyse bir kutu da mama alacaktım ama şüpheli görünebileceğini düşünerek vazgeçtim. Zamanı gelince Hank'i gönderip aldırırdım.

Kasaya geldiğimde sepetimde on on beş ürün vardı. Kasadaki ak saçlı kadın ürünleri hiç acele etmeden, ağır ağır geçiriyordu. Saatime baktım. Evden çıkalı bir saatten az olmuştu. Çok uzun değildi ama bodrumda bir saatli bomba varken insana sonsuzluk gibi geliyordu.

Kasada beklediğim yerden otoparkı görebiliyordum. Otoparkta bir polis aracı vardı, onu fark edince yüreğim ağzıma geldi. Dün evime gelen polis miydi? Dünkü gibi yine telsizle konuşuyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım.

Buraya benim için gelmiş olması mümkün müydü? Tegan yokluğumu fırsat bilip bir şekilde polisi mi aramıştı? Hayır, bu mümkün değildi. Markette olduğumu nereden bileceklerdi ki? Tesadüf olmalıydı.

Her hâlükârda bir an önce eve dönmem gerekiyordu. Tegan'ı kontrol etmeliydim.

"Merhaba, tatlım," dedi kasiyer nihayet sıra bana geldiğinde. "Bugün hava ne kadar soğuk, değil mi?"

"Evet," dedim. Normalde kasiyerlerle sohbet etmekten hoşlanırdım. Bu aralar elimde zamandan bol bir şey yoktu. Ama bugün bu geveze kasiyer sinirimi bozuyordu.

Hint yağı şişesini eline aldı, sonra kayısı suyuna baktı. "Günün doldu mu, tatlım?"

"Efendim?"

Kasiyer anlamlı anlamlı karnıma baktı. Üzerimde son derece kalın bir kışlık mont vardı, o yüzden pek bir şey görünmüyordu. Onun bildiği kadarıyla kırk haftalık hamile bile olabilirdim.

"Alman doğum kokteyli için gereken bütün malzemeleri almışsın. Bebeğin gelişini biraz hızlandırmayı umuyorsun sandım. Kaç haftalıksın?"

Elimi karnıma koydum. İnkâr etmeyi düşündüm ama belki de etmemeliydim. Ne de olsa ileride buraya bir bebekle gelirsem insanların hamile olduğumu sanmasının zararı olmazdı. "Kırk bir hafta."

"Ay." Yüzünü buruşturdu. "Eminim o küçük şeyi içinden çıkarmak için sabırsızlanıyorsundur. Kokteyl konusunda bol şans! Gerçekten işe yarıyor."

Ben de buna güveniyordum.

Alışveriş torbamla otoparka çıktığımda bir yanım o polis memurunun bana silah doğrultup tutuklu olduğumu söylemesini bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Hatta polis arabası gitmişti. Sadece paranoyaklık ediyordum.

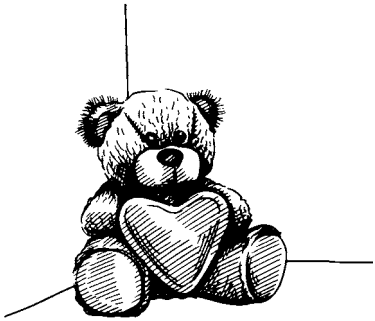
Eve dönüş yolunda, kasiyerle aramda geçen konuşmayı düşündükçe huzursuzluğum artıyordu. Ona rastgele malzemeler olduğunu söylemeliydim. Şimdi beni hatırlayacaktı. Ya polis hamile bir kadın hakkında çevreye soru sormaya başlarsa? Kasiyer beni hatırlayıp onlara doğumu başlatacak malzemeler aldığımı söyleyebilirdi. O hamile olmadığımı anlayamamıştı ama polisler beni görür görmez anlardı.

Neden şu aptal çenemi kapalı tutmamıştım ki?

Ama evimin bulunduğu çıkmaz sokağın sonuna geldiğimde kasiyer aklımdan uçup gitti. Çünkü artık endişelenmem gereken başka bir şey vardı.

Garaj yolumda tanımadığım bir araba duruyordu. Verandamda da bir adam dikiliyordu.

Beni bekliyordu.



KIRK İKİ
TEGAN

Biber gazım yoktu. Ama Jackson'ın verdiği çakmak vardı.

Ne yapacağımdan tam olarak emin değildim fakat buradan yürüyerek çıkamayacağım kesindi. Buradan kurtulmak istiyorsam yardımın bana gelmesi gerekecekti. Silahım olmayabilirdi ama elimde ateş yakabileceğim bir şey vardı.

Jackson bana bu çakmağı aldığında, bir gün hayatımı kurtaracağını aklından bile geçirmediğinden emindim.

Odanın köşesinde, yataktan çok da uzak olmayan bir yerde duman dedektörü vardı. Dedektördeki kırmızı ışık çalıştığını gösteriyordu. Yani burada yangın çıkarsa ötecekti.

Yine de çok dikkatli olmalıydım. İstediğim son şey bodrumu ateşe verip kendimi ızgara yapmaktı. Ama küçük bir yangın çıkarırsam alarm çalardı ve Polly yardım için 911'i aramak zorunda kalırdı.

Doğrusu biraz da olsa bunun yeterli olmayacağından endişeliydim. Polly yangını kendi başına söndürebileceğini düşünebilirdi. Ama başka şansım yoktu.

Öncelikle yakacak bir şey bulmam gerekiyordu.

Bu kısmı kolaydı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde üst üste yığılmış bir sürü dergi vardı. Birini alıp Jennifer Anis-

ton'ın yüzünün olduğu bir sayfayı yırttım. Jennifer Aniston'la bir alıp veremediğim yoktu ama bir şey yakmam gerekiyordu.

Başparmağımı çakmağın ateşleme tuşuna bastırırken elim hafifçe titriyordu. Küçük bir kıvılcım parladı ama alev çıkmadı. Tekrar denedim ve bu kez çakmak yandı. Sabit, turuncu bir alev yükseldi. Gerçekten kaliteli bir çakmaktı.

Teşekkür ederim, Jackson.

Neden pisliğin teki çıkmak zorundaydın ki?

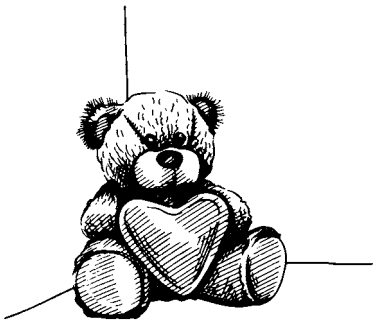
Dergiden kopardığım sayfaları aleve tuttum. Neredeyse ânında tutuştular.

İşte bu.

Alev büyürken kâğıtları havaya kaldırıp salladım. Gözlerimi duman dedektöründen ayırmıyordum.

Öt hadi.

Tanrı aşkına, lütfen öt.



KIRK ÜÇ
POLLY

Bu adamı tanımıyordum.

Bir yanım gazı kökleyip gitmek istiyordu ama bodrumumda birini sakladığımı düşünürsek yapabileceğim en kötü şey bu olurdu. Hem zaten adam beni görmüştü. Bronco'mun motor sesini duyar duymaz başını çevirdi ve gözlerini kısarak arabama baktığında göz göze geldik.

İyi tarafından bakarsak öfkeli görünmüyordu. Sarhoş da görünmüyordu. Üzerinde polis üniforması da yoktu. Kot pantolonuyla botlarının üstüne kayak montu geçirmiş, başına da yün bere takmıştı. Kesinlikle dedektife benzemiyordu. Belki de sıradan bir satıcıydı. Belki de ortada kaygılanacak hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden Bronco'nun motorunu kapayıp arabadan indim, alışveriş torbasını sağ elimde sımsıkı tutuyordum. En azından *o* bunlarla ne yapmaya çalıştığımı anlayamazdı.

Zorlama bir nezaketle, "Merhaba," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ben verandada yanına yaklaşırken adam kan çanağına dönmüş mavi gözleriyle beni izliyordu. Montunun cebindeki elini

çıkarıp uzattı. "Merhaba. Ben Dennis Werner. Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Werner. Şu anda duymak istediğim son isim buydu.

"Olur..." Soğuktan yanaklarım yansa da onu içeri almayacaktım. "Konu nedir?"

Dennis Werner iki elini birden tekrar montunun ceplerine soktu. "Aslında... Kız kardeşim Tegan'la ilgili. Kendisi üç gündür kayıp."

"Ah." Yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirdim. "Bu-bunu duyduğuma çok üzüldüm..."

"O... beni görmeye geliyordu." Âdemelması hafifçe titredi. "Ama sanırım kar fırtınasına yakalandı. Neyse, arabası buraya yakın bir yerde, bir ağaca çarpmış hâlde bulundu. Ne var ki polisler onu bulamadı. Hem de her yeri didik didik aramalarına rağmen."

"Tanrım," dedim. "Ne korkunç. Evet, şimdi siz söyleyince hatırladım, dün buralarda onu soruyorlardı. Ama maalesef kardeşinizi görmedim."

"Anladım..." Dennis omzunun üzerinden geriye, karla kaplı ağaçların ufka kadar uzandığı bembeyaz manzaraya baktı. "Ama araçtan fırlamış gibi değildi. Camları kırılmamıştı, bütün kapılar kapalıydı. Çantasıyla bavulu arabada yoktu ve... Kız kardeşim onlar olmadan yola çıkmazdı, yani evden çıkarken kesinlikle yanındaydılar."

"Ne tuhaf!"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kız kardeşim kolay pes eden biri değildir. Sekiz aylık hamile ve yardım bulmak için elinden geleni yapardı. Buradaki evler... Arabasının bulunduğu yere en yakın evler bunlar."

Omzumu kaldırdım. "Keşke yardım edebilseydim ama dediğim gibi, onu görmedim."

"Bu birkaç gece önceydi. Fırtınanın olduğu gece. Hiç ses duymadığınızdan emin misiniz? Kapınızın çalındığını duyup

da başka bir şey sandığınız olmadı mı? Bu taraflara geldiğinden emin olabilirsek belki onu bulabiliriz..."

Bakışlarında çaresizlik vardı. Ona kız kardeşinin bodrumumuzda olduğunu söyleyebilirdim. Her şeyi şu dakika bitirebilirdim. "Maalesef hayır."

"Anladım." Omuzları çöktü. "Peki ya diğer ev? Kapıyı çaldım ama açan olmadı."

"Orada Mitch Hambly ve kızı oturuyor," dedim. "Mitch gündüzleri genelde evde olmaz." Sesimi biraz alçalttım. "Ayyaşın tekidir, yani yardım aramak için kapısına gelen bir kadına pek iyi davranacağını sanmam. Ama belli de olmaz."

Dennis Werner yavaşça başıyla onayladı. Sonra titrek bir nefes alıp gözlerini hızla kırpıştırdı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Kusura bakmayın," dedi. "Be-ben kız kardeşim için çok endişeliyim. Başına gelmiş olabilecek korkunç şeyleri düşündükçe..."

Gönder onu buradan, Polly. Zavallı adama ona yardım edemeyeceğini söyle ve gönder.

Bunu yapmak yerine, "İçeri gelip kahve içmek ister misiniz?" dedim. "Biraz ısınırsınız."

Bir anlığına tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Birkaç dakikalığına geleyim."

Dennis peşimden eve girerken yaptığım şeyin ne kadar büyük bir aptallık olduğu kafama dank etti. Bodrumumuz ses geçirmez değildi. Tegan bana seslenirse ya da yüksek bir gürültü çıkarırsa işimiz biterdi. Hank ve ben hapishaneyi boylardık. Daha da önemlisi bebeğimize kavuşamazdık.

"Eviniz çok şirinmiş." Dennis beresini çıkarınca açık kahverengi saçları ortaya çıktı. Biraz Tegan'ı andırıyordu. "Gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim. Mutfak bu tarafta."

Bodrumun kapısının önünden geçerken nefesimi tuttum. O anda Tegan'ın bodrumdan abisinin sesini duyma ihtimali olduğu da aklıma geldi. Dennis'i hızla mutfağa yönlendirdim.

"Lütfen oturun." Mutfak masasını işaret ettim. "Kahvenizi nasıl alırsınız? Süt? Şeker?"

"İkisinden de biraz." Kayak montunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. İnce yapılı olmasına rağmen kaslıydı ama kocama diş geçiremezdi. Ne var ki Hank şu anda evde olmadığından beni koruyamazdı. "Çok teşekkür ederim..."

"Polly."

"Polly." Belli belirsiz gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Az önce dışarıda biraz kendimi kaybettim, kusura bakma."

Onu buradan olabildiğince çabuk gönderebilmeyi umarak kahve makinesini çalıştırmaya koyuldum. Kahveyi kaşıklarken ellerim hafifçe titriyordu. "Gayet anlaşılır bir durum."

"Kendimi suçlayıp duruyorum," diye devam etti. "Beni ziyarete gelecekti. Fırtına bastırmadan gelir sanmıştım ama benim söylediğim saatte yola çıkmadı. Asıl benim onu görmeye gelmem gerekirdi. İşten geri kalmak istememiştim ama... Tanrım, o benim kardeşim ve hamile. Ben..."

"Böyle düşünmemelisin." Guruldayan kahve makinesine gergin bir bakış attım, daha hızlı demlenmesi için içimden dua ediyordum. "Hem onu arabada bulamadıysalar bence bir yerlerde yardım bulmuştur. Eminim iyidir."

"O zaman neden kimseyle iletişime geçmedi?"

"Belki hafızasını kaybetmiştir?"

"Evet ama çantası yanında." Bana şaşkın gözlerle baktı. "Cüzdanı bütün bilgileriyle birlikte çantasında."

Ona kız kardeşini telefona erişimi olmadan bodrumumda esir tuttuğumu söylemek dışında verebileceğim bir cevap yoktu. "Ben genelde olumlu düşünmeye çalışırım. Eminim sağ salim ortaya çıkacaktır."

Dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. "Tegan gibi konuşuyorsun. O da her zaman her konuda olumlu olmaya çalışır."

"Mutluluğun sırrı bu."

Başını iki yana salladı. "Ben sadece... onu bir kar yığınının altında, soğuktan donarak ölmüş hâlde bulacaklarından korkuyorum."

Kahve makinesi vızıldayarak kahvenin hazır olduğunu haber verdi. Şükürler olsun. Eviyenin üstündeki dolaptan beyaz bir kupa alıp üçte ikisine kadar kahve doldurdum. Biraz süt, bir tutam da şeker ekledikten sonra dumanı tüten kupayı Dennis'e uzattım.

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Sen içmiyor musun?"

Şimdi kahve içersem elimi kolumu zapt edemez hâle gelirdim. "Yok, ben daha önce içtim."

Dennis kahvesinden bir yudum alırken bir an önce bitirmesini dileyerek masada yanına oturdum. Sonra dalgın dalgın parmaklarımı masaya vurmaya başladım.

"Özür dilerim," dedi. "Meşgul olmalısın. Ben artık kalkayım."

"Halletmem gereken birkaç iş var." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Ama umarım kız kardeşini bulabilirsin."

Daha yarısını bile içmediği kahveyi masanın üzerinde ileri itip montunu giymeye başladı. Rahatlayarak iç geçirdim. Gidiyordu. Aptalca bir hata yapmıştım ama neyse ki sonucu korkunç olmamıştı.

Tam da o sırada aşağıdan bir gürültü geldi.

Dennis başını hızla kaldırdı. "Neydi o?"

"O mu?" Kendi kulağıma bile feci derecede yapmacık gelen bir kahkaha attım. "Kedimiz. Hep bir şeyleri devirir. Gecenin bir yarısı evde hırsız var sanıp yataktan fırladığım çok oldu!"

"Ah."

Dennis Werner bir anlığına yüzümü inceledi. Yanaklarım ısındı. Yalanımı yakalayacaktı. Bodruma dalıp kız kardeşini orada bulacak ve sonra her şey bitecekti.

Gerçi yeterince hızlı davranırsam onu merdivenden aşağı itebilirdim. Öyle bir düşüş hiç şüphesiz onu bayıltırdı. Kendine gelmeden önce onu bağlayabilirdim, tabii hiç kendine gelmeme ihtimali de vardı. Ama arabası ne olacaktı? Ondan da kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekirdi. Anahtarı cebinde olmalıydı.

Gerekirse bu adamdan kurtulabilirdim.

"Küçükken benim de kedim vardı," dedi Dennis. "O da hep bir şeyleri devirirdi. Masanın üzerinde bir bardak su bırakamazdık."

"O zaman beni en iyi sen anlarsın!"

Gülümsedi. Yaşasın! Yırtmıştım. Onu öldürüp cesedinden kurtulmam gerekmeyecekti. İyi olmuştu çünkü bunu yapabileceğimden pek emin değildim.

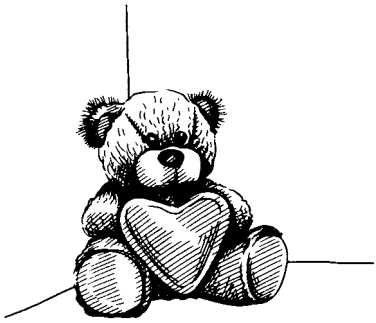
Onu kapıya kadar geçirdim. Misafirperverliğim için bir kez daha teşekkür ettikten sonra bir kâğıt parçasına telefon numarasını yazdı. Herhangi bir şey duyarsam onu aramamı söyledi. Ben de kesinlikle arayacağıma söz verdim. Sonra gitti.

Kapıyı kapar kapamaz bodruma koştum. Kapıyı hızla açıp, "Tegan? Her şey yolunda mı?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Ona tekrar seslenecektim ki daha ağzımı açmadan burnuma duman kokusu doldu. Öyle az bir duman da değildi; üst katta kokusunu alamamış olmama şaşıracağım kadar yoğundu.

Evimiz yanıyordu.



KIRK DÖRT
TEGAN

Üç ayrı dergi sayfası yaktıysam da hiçbiri işe yaramamıştı.

Sonunda bütün dergiyi elime aldım, daha büyük bir yangın çıkarma riskine girmem gerekiyordu. Acele ederken birkaç dergiyi yere düşürdüm, tepsim de devrildi. Bu gürültünün, Polly'yi aşağıda bir şeyler döndüğüne dair uyarmasından korkuyordum. Yani fazla vaktim kalmamış olabilirdi.

Tam derginin ucu alev almıştı ki merdivenin tepesinden bir ses geldi. "Tegan? Her şey yolunda mı?"

Polly geliyordu. Bu benim son şansımdı.

Yanan dergiyi duman dedektörüne doğru kaldırdım ve alarmı çalıştırmasını umarak havada salladım. Hiçbir şey olmadı. Fazla vaktim kalmadığı gibi ateş parmak uçlarımı yakmaya başlamıştı, bu yüzden dergiyi yerdeki yığının üzerine fırlattım. Beklediğimden çok daha hızlı tutuştular.

İşte şimdi olmuştu.

Nefesimi tutup yangın alarmının çalmasını bekledim. Ama buna fırsat kalmadan Polly bodruma daldı. Merdivenin tepesinden dumanı görmüş olmalıydı çünkü basamaklardan aşağı var gücüyle koşarak iniyordu.

"Tegan!" diye bağırdı. "Ne halt ediyorsun?"

Yatağımın yanındaki dergi yığını, büyüyen alevlerle hızla yok oluyordu. Polly göz açıp kapayıncaya kadar battaniyelerden birini alıp yığının üzerine atarak alevleri söndürmeye çalıştı. Sonra ben daha ne yaptığını anlayamadan komodinin üzerine bıraktığım altın rengi çakmağı kaptı.

"Neyin var senin?" diye haykırdı. "Kendin de içindeyken bütün evi yakabilirdin!"

"Özür dilerim. Yangın alarmının–"

"Bodrumda yangın alarmı yok," dedi.

Demek hepsi boşunaydı. Yangın alarmı olsaydı bile sesini duyan çıkar mıydı?

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" Bana bakıp başını iki yana salladı. "Kendin için düzgün duramıyorsan bile bari bebeğini düşün!"

Ne kadar haklı olduğu o an kafama dank etti. Bildiğim kadarıyla Polly, bana ya da Küçük Ton Balığı'na zarar verecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama ben odayı ateşe verseydim burada ölebilirdim. Polly beni merdivenden yukarı çıkarabilecek güçte değildi. Üstelik medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuz düşünülürse itfaiyenin buraya gelmesi epey zaman alırdı. O sırada ben de evle birlikte kül olurdum.

Çaresiz kalmasaydım bunu yapmazdım.

Gözlerim yaşardı. "Sadece hastaneye gitmek istiyorum. 911'i arayamaz mısın? Lütfen?"

Polly bir an sessizce bana baktı. "Maalesef arayamam. En azından şu anlık." Parmaklarını çakmağın etrafına sardı. "Ama bununla başka bir aptallık yapma diye yanıma alacağım."

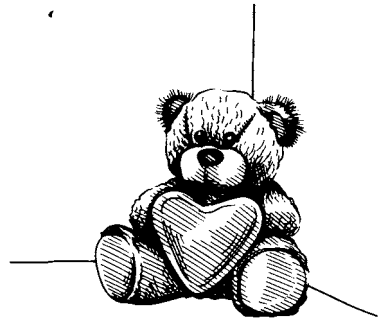
"O bir hediyeydi..."

"*Çalmıyorum*." Sanki ona hakaret etmişim gibi bakıyordu. "Buradan çıktığında geri vereceğim. İnan bana, çıkacaksın." Bana manalı bir bakış attı. "Ama lütfen ceset torbasıyla çıkmamaya çalış."

Polly çakmağı kot pantolonunun cebine koydu. Böylece elimdeki tek muhtemel silahı da kaybettim.

Öyle ya da böyle buradan bir ceset torbasıyla çıkacağımdan korkuyordum.

KIRK BEŞ
POLLY



Saat bir civarı mutfakta öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkarken ön kapımın tıklatıldığını duydum.

Bodrumda çıkan yangından beri diken üstündeydim. Tegan'ın çakmağı olduğunu hatırlamıyordum bile. Çantasında gördüğümü belli belirsiz hatırlıyordum; telefonunu ve biber gazını aldığım gibi onu da almayarak aptallık etmiştim. O küçük numarasıyla ikimizi de öldürebilirdi. Gerçi ben bir şekilde kurtulurdum. Ama o ve bebek büyük ihtimalle can verirdi.

Ya abisi buradayken yangın alarmını çalıştırmayı başarsaydı? İşte o zaman mahvolurdum. Başıma büyük bir iş açmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyordu.

Bundan böyle gözümü Tegan'dan ayırmamalıydım. Uzun süre yalnız bırakmaya gelmiyordu. Yatağa mahkûm hâliyle bile tam bir baş belasıydı.

Ve şimdi kapıda yine biri vardı.

Kalp atışlarım hemen hızlandı. Bu hayra alamet olamazdı. Dennis Werner, bodrumdan gelen sesleri araştırmaya karar verip geri mi dönmüştü? Yoksa dünkü polis memuru yine mi gelmişti?

Evde değilmişim gibi davranmak istedim ama Bronco'm garaj yolunda duruyordu. Hem her kimse sonra mutlaka yine gelirdi.

Ellerimi kot pantolonuma silip ön kapıya koştum. Penceremden yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklar görmüyordum ki bu iyiye işaretti. Kimse beni adam kaçırma suçundan tutuklamaya gelmemişti. Kapı deliğinden baktığımda kalbim biraz yavaşladı.

Sadie'ydi.

Kapıyı açtığımda pejmürde montuyla karşımda duruyordu; koyu sarı saçları hâlâ birkaç gün önce ördüğüm gibiydi ama örgüleri çoğunlukla çözülmüştü. Bu kıza düzgün bir mont almayı her şeyden çok istiyordum. Bir çift de bot. Bir de yüzünü yıkayabilsem harika olurdu.

"Merhaba, Sadie," dedim. "Ne oldu, tatlım?"

"Merhaba, Polly." Altındaki taytı çekiştirerek bacağını kaşıdı, sol dizinde delik vardı. "Şey, krakerimiz bitti de."

Ne demeye çalıştığını anlamam bir saniyemi aldı. İki gün önce öğle yemeğinde kraker yediğini söylemişti. Ve bugün artık kraker kalmamıştı. Yani son iki gündür, ona yaptığım sandviçler dışında yediği tek şey krakerdi ve şimdi onlar da bitmişti.

"İçeri gel," dedim. Bir daha evimize kimseyi almayacağıma yemin etmiştim ama Sadie buna dâhil değildi. Kapım bu küçük kıza her zaman açıktı.

Sadie peşimden oturma odasına girerken yanakları pembeleşti. "Burası ne kadar sıcak!"

Evimiz *o kadar* da sıcak değildi. Sadece insanın rahat edeceği kadar ılıktı. Bu da Mitch Hambly'nin, ısıtma sisteminin faturasını ödeyip ödemediğini merak etmeme neden oldu.

Sadie'yi doğruca mutfağa götürdüm ve önüne bir bardak dolusu portakal suyu koyup ona yiyecek bir şeyler hazırlamaya giriştim. Aslında şöyle güzel, doyurucu bir ev yemeği yemesini isterdim ama zavallıcık muhtemelen açlıktan kırılıyordu, bu

yüzden hızlı olmalıydım. Soğuk sandviç yapmak için malzemeleri çıkardım. Sadie salam seviyordu.

"Kar yüzünden okul tatil mi edildi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama durakta çok kar birikince servis gelmiyor."

Göğsüm öfkeyle doldu. Okul servisi ne yapıp edip onu almak zorundaydı, sırf biraz fazla kar yağdı diye buraya uğramadan gidemezdi. Dahası Mitch otobüs durağının çevresindeki karı küreyebilirdi. Hank eve geldiğinde ondan istemem gerekecekti. Kendim de yapardım ama Tegan'ı tekrar yalnız bırakmayı gözüm yemiyordu.

Sandviçi Sadie'nin önüne koydum ve ben daha masada yanına oturamadan üç lokmada hepsini silip süpürdü. Onu izlerken en son ne zaman düzgün bir yemek yediğini merak ettim. İstemesine fırsat bile vermeden tabağını alıp ikinci sandviçini hazırlamaya koyuldum.

"Başka Oreo bisküvin var mı?" diye sordu umutla.

"Olmaz mı hiç?" dedim.

Gün içinde kendimi tutamayıp atıştırmayayım diye bisküvileri kilerde saklıyordum. Bütün gün evde olmak zordu ve can sıkıntısından kendimi yemeğe verme isteğim fazlasıyla baskındı. Sadie'nin ikinci sandviçini hazırlamayı bitirdikten sonra kiler dolabına bakmak için mutfaktan çıktım.

Oreo'yu o kadar sevmezdim bile ama Sadie sevdiğinden evde hep bulunduruyordum. Üçüncü rafta neredeyse tam dolu bir paket buldum. Tam kilerin kapısını kapatıyordum ki o kahverengi oyuncak ayıyı yine gördüm. Kırmızı kalbi tutan ayıyı.

Hank o oyuncak ayıyla eve geldiğinde heyecandan havalara uçuyordu. Pelüş hayvanı kollarıma bastırırken yüzü ışıl ışıldı. *İkiniz için*, demişti. Ben de gülmüş, *Kızımızın ya da oğlumuzun ilk hediyesi*, demiştim.

Ertesi gün regl olmuştum.

Elimi uzatıp ayının yumuşak tüylerini okşadım. Hâlâ kusursuz durumdaydı; hiç oynanmamıştı, üzerine hiç salya akmamıştı, hiçbir küçük çocuk kulağını kemirmemişti. O oyuncak ayıyı kendi çocuğumuza asla veremeyeceğimize inanmaya başlamıştım.

Ama şimdi buna o kadar yakındık ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Elimde Oreo paketiyle kilerin kapısını kapadım. Sadie'nin ikinci sandviçini bitirip bitirmediğine bakmak için mutfağa döndüm. Ona dilediği kadar bisküvi vermek istiyordum ama muhtemelen vermemeliydim. İki üç tane yeterdi.

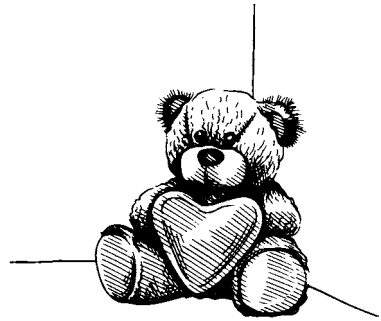
Fakat mutfağa girdiğimde Sadie'nin oturduğu sandalye boştu.

"Sadie?" diye seslendim.

Tuvalete gittiğini düşünerek mutfaktan çıktım. İşte o zaman fark ettim.

Bodrumun kapısı ardına kadar açıktı.

KIRK ALTI
POLLY



Sadie bodruma inmişti.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Tegan'ı görürse... Eh, ne yapacağından emin değildim. Yedi yaşında olabilirdi ama akıllı çocuktu. Neler döndüğünü anlaması işten bile olmazdı.

Bu durumu çözmem gerekiyordu.

Küt küt atan kalbimle kapıya yaklaştım. Bodrumun ışığı açıktı ve Sadie'nin yukarıdan üçüncü basamakta öylece durduğunu gördüm. Daha aşağı inmekten korkmuş gibi donakalmıştı.

"Merhaba?" diye seslendi Tegan. "Polly?"

Kahretsin.

"Sadie!" diye çıkıştım küçük kıza. "Sadie, oraya inmemeliydin!"

Sadie başını hızla çevirip bana baktı, iri mavi gözleri karanlıkta parlıyordu. Ağzı açıktı ama tek kelime etmiyordu.

"Kim var orada?" diye seslendi Tegan hastane yatağından. Sesi çatlamıştı. "Orada biri mi var? İmdat! Lütfen bana yardım edin!"

Hızlı karar verip parmaklarımı Sadie'nin sıska bileğine doladım ve onu bodrumun kapısına doğru çektim. İtiraz etme-

den peşimden gelirken en üst basamakta tökezledi. Bodrumdan çıktığımızda kapıyı arkamızdan kapadım. Sadie gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Orada ne işin vardı?" diye kızdım ona.

"Bir ses duydum," dedi korkmuş bir sesle. Ânında sert tonumdan pişman oldum. "Aşağıda bisküvi aradığını sandım, Oreo kalmadıysa incirli bisküvi de olur diyecektim."

Kalbim bir türlü yavaşlamıyordu. Ellerim tir tir titriyordu, bu yüzden onları gövdeme doladım. "Oraya inmemeliydin."

Sadie'nin çenesi titredi. "Özür dilerim."

"Aşağıdaki kadın," dedim, "o... o benim kuzenim. Çok hasta. Gerçekten ama gerçekten çok hasta. Ben de ona bakıyorum." Duraksadım. "Kimse oraya inmemeli çünkü hastalığı bulaşıcı." Tekrar duraksadım. "Anlıyor musun?"

"Ona sen mi bakıyorsun?" diye yavaşça sordu.

"Evet."

"Hemşire olduğun için mi?"

"Bildin." Hafifçe tebessüm ettim. "Tamamen iyileşecek ama senin ya da başkasının onun gibi hasta olmasını istemiyorum. Anlıyor musun?"

Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı.

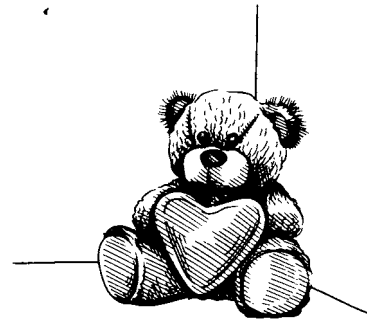
"Bu arada," diye ekledim, "bunu kimseye söyleme, tamam mı? Çünkü insanlar bilirse onu ziyaret etmek isterler, o zaman onlar da hastalanır. O yüzden aramızda kalmalı. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Sadie usulca. Ona inanıyordum. Sırrımı saklayacaktı.

"Aferin sana." Elimi narin omzuna koydum. "Şimdi eve götürmen için sana biraz Oreo vereceğim. Yine karnın acıkırsa buraya gel, ne istersen hazırlarım. Gerçekten acıkana kadar beklemek zorunda değilsin."

Fakat bir dahaki sefere yemeği önceden hazırlayacaktım, böylece Sadie evinde yiyebilecekti. Tegan aşağıdayken evde kimseyi ağırlama riskini göze alamazdım. Sadie'yi bile.

KIRK YEDİ
TEGAN



Can sıkıntısından patlamak üzereydim.

Burada yapacak pek bir şey yoktu. Polly'nin verdiği bulmaca kitaplarıyla oyalanıyor, çoğu eski tarihli dergileri karıştırıp duruyordum. Bir iki kitap okumayı denemiştim ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Doğrusu süpermarketteki işimi özlemeye başlamıştım.

Öğlen birinin bodruma indiğini duyduğumdan neredeyse emindim. Kim olduğunu bilmiyordum ama Polly'ye benzemiyordu. Ayak sesleri onunkinden farklıydı; daha hafif, daha tereddütlüydü. Nefes alışını duyabiliyormuşum gibi gelmişti, sonra da –bundan neredeyse emindim– küçücük bir burun çekme sesi duymuştum. Ama yardım istediğimde cevap gelmemişti.

Sonra bütün bunları hayal edip etmediğimi merak etmiştim.

Bu yüzden Polly öğleden sonra aşağı inip bana yataktan çıkma fırsatı sunduğunda kabul etmeye karar verdim.

Tekerlekli sandalyeyi yatağın yanına getirip tekerleklerini kilitlediği sırada ona, "Beni kendi başına kaldırabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Elbette," dedi gülerek.

Ona inanıyordum. Polly, ayakta durabilseydim olacağımdan birkaç santim daha uzundu ve zayıf olmasına rağmen sağlam yapılıydı. Bu odadaki tıbbi cihazları kullanışındaki bilgisine ve becerisine bakılırsa gerçek bir hemşire olduğundan şüphem yoktu. Meslek hayatı boyunca pek çok hastayı tekerlekli sandalyeye aldığından da emindim. Yine de birinin bacağıma dokunma ihtimali bile korkudan aklımın başımdan gitmesine yetiyordu.

Beni oturtmaya çalışmadan önce sandalyeyi sildi. Oturma yerinin üzerinde ince bir toz tabakası vardı ama işi bittiğinde metal kısımları tepedeki ışığı yansıtıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Değildim. Ama bunu yapmam gerekiyordu. Bu bodrumdan çıkma ihtimalim varsa önce yataktan çıkmam şarttı.

Polly son derece nazikti ve beni düşürmeyeceğine güvenmemi sağlayan, kendinden emin bir tavrı vardı. Bir gün hemşirelik okuluna gitme hayalimi gerçekleştirebilirsem tam da onun gibi becerikli bir hemşire olmak istediğimi düşünmeden edemedim. Son derece yavaş hareket ediyorduk ve bacaklarımı benim için hareket ettirdiğinde acı, dün gece kendi başıma denediğimdeki kadar dayanılmaz değildi. Fakat beni oturur pozisyona getirdiğinde yine başım dönmeye başladı ve geçmesi dün gecekinden bile uzun sürdü.

"İyi misin?" diye sordu Polly.

"Hı hı," demeyi başardım.

Bir dakika boyunca devam edebileceğini söylememi bekledikten sonra bacaklarımı yavaşça, ağır ağır yataktan indirdi. Her şey yolunda gidiyordu ama sol botum yere değdiği anda acıdan çığlık attım.

"Tegan." Doğrulup gözlerimin içine baktı. "Bacağın için gerçekten çok endişeleniyorum. Lütfen botunu çıkarmama izin verir misin?"

Haklıydı. Botun çıkması gerektiği konusunda haklı olduğundan emindim. Ama artık aradan o kadar zaman geçmişti

ki botun içinde ne olduğunu düşünmek bile içimi tarif edilmez bir korkuyla kaplıyordu. Botun, bir atel misali bütün bacağımı bir arada tuttuğu fikri kafama yerleşmişti. Çıkarırsa ayağım paramparça olacaktı.

"Hayır," dedim. "Kalsın."

Bana uzun uzun baktıysa da daha fazla üstelemedi.

Muhtemelen kendi dolabından aldığı bir kemer getirmişti. Kemeri belime, karnımın çıkıntısının hemen altına bağladı ve ondan tutarak beni tek bir kontrollü hamlede yataktan sandalyeye aldı. Dikkatli davranmasına rağmen hareket edince sol bacağıma saplanan acı gözlerimin yaşarmasına yetmişti. Ama başarmıştık işte. Sandalyedeydim.

"Şuna bak!" dedi Polly, sesi neşeliydi. "Yataktan çıktın!"

Aslında öyle aman aman bir başarı sayılmazdı ama şu an bana çok büyük bir şey yapmışız gibi geliyordu. Polly bacaklarımı ayaklıklara yerleştirdi, bu da başlı başına can yakıcı bir maceraydı ama sonra acı geçti. Sandalyede rahattım ve ilk kez odanın içinde hareket edebilecektim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu harika."

Gülümsedi. "Rica ederim!"

"Peki bunu nasıl kullanacağım?"

"Çok basit." Sandalyenin itme çemberine dokundu. "İleri gitmek için bunları öne doğru hareket ettiriyorsun, geri gitmek için geriye doğru. Sağa dönmek istersen sağ tekerleği çeviriyorsun... Mantığını anlamışsındır."

Deneme yaparak kendimi odanın bir ucundan diğerine doğru ittim. Karnımın büyüklüğü düşünülünce sandığımdan daha zordu. Ama Polly bana tezahürat yapıyordu.

"Bu harika bir egzersiz," dedi. "Bodrumda birkaç tur atmalısın."

"Evet." Parmaklarımı itme çemberinde gezdirdim. "Keşke... keşke bu odadan çıkabilseydim."

Ânında yüzü düştü. Bunu söylememeliydim. Aramızda bir yakınlık kuruluyordu, belki de bu, onunla kocasının şiddet eğilimi hakkında konuşabilmem için bir fırsattı. Ama duvarlarının bir kez daha yükseldiğini görebiliyordum.

"Ben seni biraz yalnız bırakayım," dedi. "Zaten yemek yapmaya başlamam lazım."

Basamakları çıkıp gözden kayboldu ama bu kötü bir şey değildi. Sonuçta o yanımdayken bu odayı gerçek anlamda keşfedemezdim. O buradayken buradan çıkma şansım yoktu.

Bodrumun kapısı kapanır kapanmaz odayı keşfe koyuldum. Neyse ki Polly zemini nispeten temiz tutmuştu. Bir iki mobilya dışında etrafta sandalyeyi rahatça sürebileceğim açık bir alan vardı.

Bazı bodrumların doğrudan dışarıya açılan kapıları olurdu. Bodrumdan çıkabilecek olsaydım Polly beni yalnız bırakmazdı ama belki de kapıdan haberi yoktu. Zayıf bir ihtimal olsa da tek umudum bu olabilirdi.

İçeride bir tur attıysam da gizli kapı filan göremedim. Eh, şaşırmamıştım. Pencerelere gelince, ayakta durabilseydim bile ulaşamayacağım kadar yüksekteydiler ki ayakta duramıyordum. Ama ayağa kalkabilirsem köşedeki kutulardan birkaçını üst üste koyup yukarı tırmanabilirdim...

Bunu düşünmek aptallıktı. Ayağa kalkamıyordum. Bütün işi Polly yapmasına rağmen yataktan sandalyeye zar zor geçebilmiştim. Oraya çıkabilsem bile karnımın sığacağından şüpheliydim.

Evet, bir numaralı önceliğim hayatta kalmaktı. Buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalı, Küçük Ton Balığı'nı kurtarmalıydım. Ama bencilce de olsa tıbbi yardım almadan geçen her gün ayak bileğime verdiğim zararı düşünüp endişeleniyordum. Kırıldıysa kemikler kesinlikle yanlış kaynıyordu. Parmaklarımı oynatıp oynatamadığımdan hâlâ tam emin değildim çünkü onları göremiyordum.

Ya bacağımda kalıcı hasar oluşursa? Ya bir şekilde kurtulmayı başarırsam ama doktorların hasarı onarması için artık çok geç olursa? Ya ömrümün geri kalanında koltuk değneği kullanmak zorunda kalırsam? Ya acı hiç geçmezse?

Tamam, hayatta daha kötü şeyler de vardı. Hem zaten şu anda bunu düşünemezdim. Bu odadan çıkmaya odaklanmalıydım. Bunu kızım için yapmalıydım.

Lütfen bizi kurtar, anneciğim! Sana güveniyorum!

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Tekerlekli sandalyeyi merdivenin dibine sürdüm. Ön tekerlekler nafile yere ilk basamağa çarpıp duruyordu. Tekerlekli sandalyeyle bir kat merdiven çıkamayacağım kesindi. Ama artık yatakta olmadığıma göre belki basamakları tırmanmanın bir yolunu bulabilirdim. Sandalyeden inebilirsem kollarımın gücüyle basamakları tek tek çıkabilirdim. Belki yukarı uzanıp tepedeki kapıyı da açabilirdim.

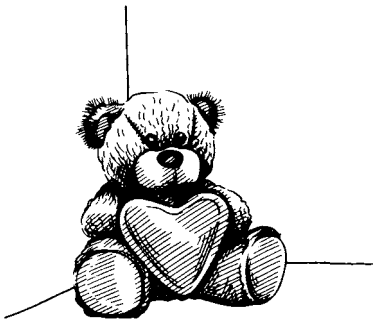
İtme çemberlerini kavrayıp ağırlığımı tarttım. Bunu yapabilir miydim?

Hayır. Hayır, yapamazdım. Dün gece olduğu gibi imkânsızdı.

Kendimi güvenle merdivene indiremezdim. Daha elverişli şartlar altında yapabilseydim bile basketbol topuna dönmüş karnımla bunu yapamazdım. Üzerimde çok fazla ağırlık vardı. Yere düşerdim, bu da bebeğe zarar verebilirdi, sonra Polly ne yapmaya çalıştığımı anlardı. O zaman da bir daha yataktan çıkmama izin vermezdi.

Buradan kendi başıma çıkamayacaksam geriye yapabileceğim tek bir şey kalıyordu.

Bir silah bulmalıydım.



KIRK SEKİZ
TEGAN

Bu bodrumda silah olarak kullanabileceğim bir şey olmalıydı.

Ne yazık ki burası eskiden Polly'nin annesi için hastane odası olarak kullanıldığından son derece temiz ve hijyenikti. Silah niyetine kullanabileceğim bir şey bulmak kolay olmayacaktı. Ama muhakkak *bir şey* olmalıydı.

Tekerlekli sandalyeyi hastane yatağına doğru sürdüm. Yatağın plastik yan panellerini yoklayarak yerinden sökebileceğim keskin kenarlı bir şey var mı diye baktım. Ama yatak sağlam yapılmıştı. Tehlikeli hiçbir yanı yoktu.

Polly komodinin üzerine benim için bir bardak su bırakmıştı. Bardağı kırarsam cam parçaları son derece keskin olurdu. Ama bardağı elime alır almaz plastik olduğunu fark ettim. Silah olamazdı.

Bu iş sandığımdan daha zordu.

Komodinin çekmecelerini karıştırdım. Burada işe yarar bir şey olmak zorundaydı. Bir ataç bile silaha dönüştürülebilirdi. Fakat koskoca komodinde silaha benzer tek şey birkaç kurşun kalemdi. Onların da uçları sinir bozucu biçimde küttü.

Kahretsin.

Yine de pes edemezdim. Ton Balığı için bunu yapmak zorundaydım. Onu buradan çıkarmalıydım. Çünkü içimden bir ses, bir şey yapmazsam ikimizin de burada öleceğini söylüyordu.

Sonraki durağım banyoydu ve şükürler olsun ki kapısı tekerlekli sandalyenin geçebileceği kadar genişti. Orada silah olarak kullanabileceğim *bir şey* mutlaka olmalıydı. Bir cımbız bile iş görürdü.

Ecza dolabı erişemeyeceğim kadar yüksekteydi. Sandalyenin kolçağına tutunarak uzanabildiğim kadar uzandığımda bile yetişemedim. Belki de iyi bir şeydi bu çünkü orada ağrı kesici bulursam fazla fazla içmeye kalkabilirdim. Duvara monte edilmiş birkaç raf da aynı şekilde erişemeyeceğim kadar yüksekteydi.

Oflayarak arkama yaslandım. Lavabonun altında küçük bir çekmece vardı. Bodrumun her yerine bakmıştım, dolayısıyla çekmece, buradan kurtulmamı sağlayabilecek bir şey bulmak için son şansımdı. Çekmeceyi açıp içinde neler olduğuna baktım.

Tam bir hayal kırıklığıydı. Kıllarının arasına birkaç tel beyaz saç dolanmış bir saç fırçası. Bir tarak. Daha beyaz bir gülümseme vadeden bir diş macunu. Diş ipi.

Giderek artan bir hüsranla elimi çekmecenin içine soktum ve parmaklarımın keskin bir şeye denk gelmesi umuduyla içini yokladım. Ama nafileydi. Sadece yedek diş fırçaları, daha fazla diş ipi ve bir de biraz yapış yapış olmuş bir kilitli torba buldum. Fakat torbayı çekip çıkardığımda kalbim duracak gibi oldu.

İçinde iki şırıngayla bir iğne vardı.

Bir kurşun kalemi bile silah olarak kullanmayı düşündüğüm hesaba katılırsa iğne Tanrı'nın lütfu gibi gelmişti. Beni buradan çıkaracaktı.

Torbanın ağzını açtım. Şırıngayı çıkarıp ambalajını soydum. Uzun süredir bu çekmecede olduğu belliydi ama hâlâ sağlam görünüyordu. Hem zaten ilaç vermek için kullanmayacaktım. İğneyi tutması yeterliydi.

Sonra iğneyi alıp plastik koruyucusunu çıkardım. Şırınganın ucuna çevrilerek takılan cinsten bir şeye benziyordu. Şırıngayı elime aldım, iğneyi takmaya hazırlanıyordum ki...

Yere düşürdüm.

Hayır.

Normal şartlarda o kadar da büyütülecek bir mesele sayılmazdı. Hatta bir hafta öncesine kadar hiç acele etmeden, yavaşça eğilip yerden alırdım. Ama şimdi yerde öylece duran iğne, bana kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. Ona ulaşmak için sanki koca bir maraton koşmam gerekecekti. Üstelik Polly'nin her an beni kontrol etmeye geleceğinden emindim. İğneyi zamanında nasıl alacaktım?

Yapabilirsin, anneciğim!

Denemek zorundaydım. Kızım için.

Sandalyemi iğnenin hemen yanına ittim. Karnımdaki basketbol topunun üzerinden uzanmamın imkânı yoktu ama belki yandan ulaşabilirdim. Aşağı doğru uzanabildiğim kadar uzandım; sırtıma kramp girdi, ardından ayak bileğime dayanılmaz bir acı saplandı. Ama hâlâ iğneye yetişemiyordum.

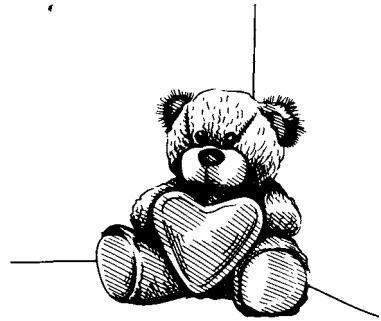
Kahretsin.

Daha fazla yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Ayaklıkta duran sağ ayağıma baktım. Ayaklığın üzerinde olmasaydı iğneye daha çok yaklaşabilirdim.

Derin bir nefes aldım. Sağ bacağımı ayaklıktan yavaşça kaldırdım, bunu yaparken diğer bacağıma müthiş bir acı yayıldıysa da aldırmadım. Sonra aşağı uzanıp ayaklığı kaldırdım. Artık birkaç santim daha uzanabiliyordum. Parmaklarım iğnenin etrafına kapandığında çektiğim bütün acıya değmişti.

Polly tekrar buraya geldiğinde hazır olacaktım.

KIRK DOKUZ
POLLY



Tegan aşağıda tekerlekli sandalyesiyle dolaşırken ona bir parti Ebe İksiri hazırladım.

Sabah Tegan'ın abisinin çıkagelmesi, Sadie'nin sırrımızı neredeyse öğrenmesi, üstüne bir de Tegan'ın az kalsın kendiyle beraber bütün evi yakacak olması beni bir hayli sarsmıştı, öyle ki hâlâ kendime gelememiştim. Bütün bunlar Tegan'ı burada sonsuza dek tutamayacağım gerçeğini yüzüme vurmuştu. Çok riskliydi. Bu yüzden işleri hızlandırmalı, bebeğin doğumunu öne çekmeliydim.

Önce biraz su kaynattım, sonra çayı demledim. Talimatlarda "son derece sert" olması gerektiği yazdığından çay poşetini seramik kupada tam on dakika beklettim. Çay koyu kahverengiye dönünce blendera döktüm. Ardından iki yemek kaşığı Hint yağı, iki yemek kaşığı badem ezmesi ve yarım bardak kayısı suyu ekledim. Sonra blenderı çalıştırdım.

Sıvının homojenleşip moka rengini almasını izledim. Kabul etmek gerekirse hiç iştah açıcı görünmüyordu. Tegan'a bunu içirmek bir hayli zor olacaktı.

Ama belki de sorun çıkarmadan içerdi. Yataktan çıkmasına yardım ettiğimden beri daha uyumlu davranıyordu. Bodrumda

ona daha fazla hareket alanı sağlamak riskli olsa da sürekli yatmaktan bir yerine pıhtı atacak diye korkuyordum. Yürümekle aynı şey olmasa bile hiç yoktan iyiydi.

Tekerlekli sandalye eskiden annemindi. Yürüyemeyecek kadar güçsüzleştiğinde almıştık ve onu her gün en az bir kez sandalyeye oturmaya teşvik ederdim. Tegan'ı kırık ayak bileğiyle kaldırırken gösterdiğim özeni annemi kaldırırken de gösterdiğimi hatırlıyordum. Annem son zamanlarında öylesine zayıflamıştı ki onu biraz sert kaldırsam kemiklerini kıracakmışım gibi gelirdi. Ama o bana her zaman güvenmişti.

Tegan'ın da bana aynı şekilde güvenmesi gerekiyordu. En azından yakın gelecekte buradan çıkamayacağını kabullenmiş gibiydi. Hank ise... Eh, onu buradan çıkarmak için aktif olarak bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Bu içecek işe yararsa Tegan'ın burada çok da fazla kalması gerekmeyecekti.

Karışımı yeniden kupaya doldurdum. İçine bir kaşık batırıp tadına baktım. Badem ezmesi gibiydi. Görüntüsü kadar kötü olmasa da keyif için içeceğim bir şey sayılmazdı.

"O ne?"

Yerimden sıçramamla az kalsın kupayı elimden düşürüyordum. Hank, iki kaşının arasındaki o derin çizgi yine ortaya çıkmış vaziyette mutfağın eşiğinde duruyordu. Son birkaç gündür yaşadıklarımızdan sonra o çizgiden asla kurtulamayacaktı.

"Tegan'a yaptım," dedim. "Mide bulantısını geçirsin diye."

"Ah," dedi Hank.

"Sen neden bu kadar erken geldin?"

"Sadece her şey yolunda mı diye bakmak istedim." Kaşlarını çattı. "O iyi mi?"

"İyi," diyerek ona güvence verdim. "Gayet iyi. Onu annemin tekerlekli sandalyesine oturttum, sorunsuzca hareket ediyor. Nasıl sevindi anlatamam."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı.

"Bana bebeğine iyi bir yuva verebileceğimizi düşündüğünü söyledi," dedim. "Seçeneklerini değerlendiriyor."

Hank bir şey demeden bana öylece baktı.

"Belki yarına kadar kararını vermiş olur," diye ekledim.

Yine sessiz kaldı. Yağ lekeli parmak uçlarıyla ensesini kaşıdı. "Ben gidip duş alacağım."

Bana inanmıyordu. Bu meselenin benim istediğim gibi sonuçlanacağını düşünmüyordu. Keşke eskiden olduğu gibi bana güvenseydi.

Hank yukarı çıkar çıkmaz Ebe İksiri'yle dolu kupayı alıp bodruma indim. Tegan'ı annemin tekerlekli sandalyesinde, kitaplığın yanında oturmuş kitapları incelerken buldum.

"Merhaba," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. "Merhaba."

"O kitapların hepsi annemindi."

Bir şey diyecekmiş gibi oldu ama sonra bakışları sağ elimde tuttuğum kupaya takıldı. "O ne?"

"Ah." Kupadaki karışımı hafifçe çalkaladım. "Ağrı için doğal bir çözüm. İnternette buldum. Ağrı kesicilerden daha iyi olur diye düşündüm."

"İçinde ne var?"

"Limon çayı," dedim. "Bir de kayısı suyu ve badem ezmesi." Hint yağından bahsetmedim. Onu duyarsa içmekten çekinir diye korktum.

Burnunu kırıştırdı. "Bunların ağrıyı azaltmaya ne faydası olacak ki?"

"Limonla kayısı birleşince sinir liflerini uyuşturuyor," dedim aklımdan uydurarak. "Badem ezmesi de sindirim sisteminde daha uzun kalmasını sağlıyor, böylece etkisi daha uzun sürüyor."

Kulağa doğru olabilirmiş gibi geliyordu, değil mi?

"Denesene," diye üsteledim.

Gözlerini kıstı. "Önce sen iç."

Ah, demek yemeklerine Benadryl karıştırdığımı anlamıştı. Neyse ki bu karışımda içmekten çekineceğim hiçbir şey yoktu. İtaatkâr biçimde bir yudum aldım ve sıvı yemek borumdan aşağı inerken boğazımın hareketini görmesine izin verdim.

"Tadı güzel!" dedim.

Tegan bana yan yan bakarak kupayı aldı. Zehirli olup olmadığından hâlâ emin değilmiş gibi kokladı. Ama sahiden çok acı çekiyor olmalıydı çünkü sonunda bir yudum içti. Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Yakında ailemiz tamamlanacaktı.

"Vay," dedi. "Badem ezmesinin tadını alabiliyorum."

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama en azından denemiş oluruz, öyle değil mi?"

"Sanırım." Bir an duraksadıktan sonra bir yudum daha aldı. "Aslında tadı o kadar kötü değilmiş."

"Sevindim," dedim. "Umarım işe yarar."

İşe yaramasını gerçekten çok istiyordum.

Bir yudum daha aldı. "Şunu bil ki eğer hastaneye gidersem bana ağrı kesici vermelerine izin vermeyeceğim. Haklısın, bebek için iyi değil."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. İlaç vermeden kırık kemiklerini yerine oturtamazlar."

"O zaman doğumdan sonra tedavi olurum."

Kaşlarımı çattım. "Bacaklarının düzgün iyileşmemesinden endişelendiğini sanıyordum."

"Endişeleniyordum zaten." Bir yudum daha aldı. İçeceğin neredeyse yarısını içmişti. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde yüzde seksen beş ihtimalle doğum başlayacaktı. "Ama haklısın. Kızım daha önemli. Bir daha yürüyemesem bile bu, sağlıklı bir bebeğimin olmasından daha önemli değil."

"Evet," dedim. "Aynı fikirde olmana sevindim."

"O zaman..." Bir yudum daha içti. "Ambulans çağırabilir misin?"

Ah, demek mesele buydu. Doktorların ona ağrı kesici vermesine izin vermeyeceğine dair ettiği büyük laflar koca bir yalandan ibaretti. Sırf onu hastaneye götüreyim diye böyle konuşuyordu.

"Tegan..."

"Lütfen, Polly." Mavi gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Hastaneye gitmem gerek. Sen de biliyorsun."

"Tegan..."

"Bildiğim bir kadın sığınma evi var." Gözleri yaşlarla doldu. Artık kupadan içmiyordu. "Hank'ten uzaklaşman gerekiyorsa sana yardım ederim."

Ona uzun uzun baktım.

"Ondan kaçmana yardım edebilirim, Polly," dedi. "Yeni bir hayata başlayabilirsin. O zaman bir daha sana zarar vermesinden korkmana gerek kalmaz. Güvende olursun. Söz veriyorum."

"Yukarı çıkmam lazım," diye mırıldandım.

"Polly, hayır!" Gözleri panikle doldu. "Bu böyle devam edemez. Sen de biliyorsun. Er ya da geç biri beni burada rehin tuttuğunu anlayacak."

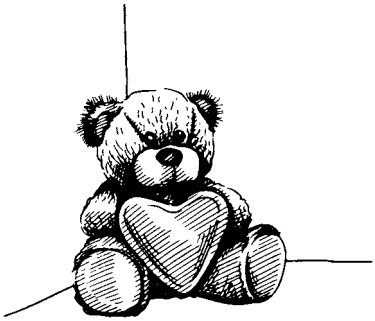
"Hiç sanmıyorum. Sabah abin seni arıyordu ama burada olduğunu anlamadı bile."

Bunu söylememem gerekirdi. Kendimce bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyordum ama bu sözler onu çileden çıkarmışa benziyordu. Ne olduğunu anlamadan içeceğini üzerime fırlattı. Kahverengi sıvı kazağımı lekelerken kupa yere düşüp paramparça oldu. Ardından şaşırtıcı bir güçle kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Kıpırdarsan," dedi, "bunu boynuna saplarım."

Başta ne demek istediğini anlamadım. Sonra gördüm.

Sağ elinde iğneli bir şırınga tutuyordu, iğneyi boynuma dayamıştı.



ELLİ
POLLY

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Annem ömrünün son döneminde, günü atlatabilmek için gitgide daha fazla ağrı kesiciye ihtiyaç duyar olmuştu. Sürekli daha fazla ilaç almak için eczaneye koşuyormuşum gibi gelirdi. Ama bazen haplar yetmezdi, bazen de hapları yutmakta zorlanırdı; bu yüzden en kötü zamanlar için enjekte edilebilir ağrı kesiciler de bulundururdum. Neyse ki hemşire olduğumdan anneme iğne yapmak benim adıma büyük bir mesele değildi. Şırıngalarla iğneleri de banyoda tutardım.

Sanırım onları atmamıştım.

"Tegan," demeyi başardım, "yapma. Korkunç bir hata yapıyorsun."

Sert bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Buradan çıkmaya çalıştığım için hata yaptığımı mı söylüyorsun? Hiç sanmıyorum."

Sağ elindeki şırıngaya baktım. Sağ bileğimi sımsıkı tutuyordu ama sol elim boştaydı. Ona vurmayı deneyebilir ya da şırıngayı kapmaya çalışabilirdim. Kavgaya tutuşursak kazanamayacağımı hayal etmek zordu. Şu anda her şey onun aleyhineydi.

Diğer yandan Tegan çaresizdi. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Şah damarıma iğne batırmasını istemiyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum elimden geldiğince sakin bir tavırla.

Dişlerini sıktı. "911'i arayıp onlara burada olduğumu söylemeni istiyorum. Ve bunu hemen şimdi yapmanı istiyorum."

Göstere göstere cebime vurdum. "Tegan, sana yardım ederdim ama cep telefonumu yukarıda bıraktım. Kimseyi arayamam."

"Sana inanmıyorum."

"Üzgünüm ama doğru söylüyorum."

Ceplerimi aramak için yanıp tutuşuyordu fakat bir eliyle şırıngayı, diğeriyle de kolumu tutarken bunu yapamazdı.

"O zaman bekleyeceğiz," dedi kararlı bir sesle. "Kocan eve geldiğinde ona 911'i aramasını yoksa iğneyi yiyeceğini söyleyeceğim."

"Bir iki saat daha eve gelmeyecek," diye yalan söyledim. "Bileğimi saatlerce tutabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Kesinlikle tutabilirim."

"Öyle mi?"

Çenesi titredi. Yapamayacağını biliyordu. Bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Telefonumu gerçekten de yukarıda bırakmam iyi olmuştu. Hank'in sesini duyamamış olması da büyük şanstı.

"Bileğimi bırak, Tegan," dedim olabildiğince sakin bir sesle. Neyse ki doğum sancısı çeken hamile kadınlarla konuşma konusunda son derece tecrübeliydim, bu yüzden birini yatıştırmak için ne söylemem gerektiğini gayet iyi biliyordum.

Bileğimi tutan eli biraz gevşese de başını iki yana salladı.

"Buradan çıkacaksın," dedim, "ama bana zarar vermeye kalkarsan bu ikimiz için de iyi olmaz. Doğru yolu bu değil."

"Bu *tek* yolu," dedi hıçkırarak.

Tegan'ın bileğimi tutan eli birazcık daha gevşedi ki ihtiyacım olan da buydu. Kolumu elinden kurtardığım gibi birkaç

adım geri çekilerek hâlâ sıkıca tuttuğu şırıngadan uzaklaştım. Yüzü düştü.

"Kendini yaralamadan önce o şırıngayı bırak," dedim.

Ama bırakmadı. Hatta daha sıkı kavradı, boğumları bembeyaz kesilmişti. "Hayır."

"Tegan," dedim sabırla, "şimdi gideceğim ve o sen şırıngayı bırakmadığın sürece geri gelmeyeceğim. Ben gelmezsem de buraya inen Hank olacak. Bunu istemezsin, değil mi?"

Şu anda en sevdiği insan olmayabilirdim ama kocamın adını duyduğunda yüzünde beliren dehşet inkâr edilemezdi. Ondan ödü kopuyordu, bu da biraz ironikti çünkü Hank onu hastaneye götürmek istiyordu. Ama Tegan bunu bilmiyordu.

Bana bakan gözleri nefretle parlıyordu. Bir süre öylece durup birbirimize baktık, sonra şırınga tıngırtıyla yere düştü.

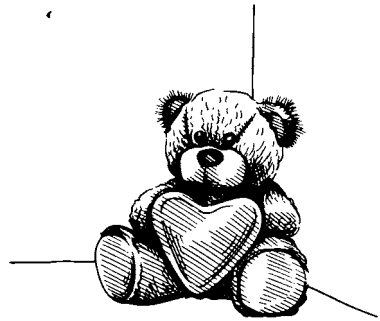
Bir saniye bile kaybetmeden eğilip yerden aldım. Sonra orada başka şırınga kalmadığından emin olmak için doğruca banyoya koştum ama yoktu. Bir yerlere saklamadığından emin olmak için bütün çekmeceleri hızlıca kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım.

Bu iş giderek can sıkıcı bir hâl alıyordu. Şu Ebe İksiri denen şeyin işe yaramasını ve yarına kadar doğum sancılarının başlamasını umdum. O zaman nihayet bu işten kurtulabilirdim.

"Bunu bir daha denemesen iyi olur," diye uyardım onu.

Yüzü kıpkırmızı kesilirken bakışlarını benden kaçırdı. Şu anda benden nefret ediyordu ama bunu dert edemezdim. Çok yakında bana tam da istediğim şeyi verecekti. Hiçbir şeyin bana engel olmasına izin veremezdim.

ELLİ BİR
POLLY



Hank duş aldıktan kısa süre sonra işe geri döndü ama gitmeden beni Tegan'ın üzerime fırlattığı içeceğe bulanmış hâlde gördü. Neyse ki meseleyi fazla büyütmeden kıyafetlerimi huzur içinde değiştirmeme izin verdi. Sonra tek kelime etmeden gitti.

Şimdi saat neredeyse yediydi ve akşam yemeği için eve dönmüştü. Yorgun görünüyordu. Sakalı yüzünün büyük kısmını kapasa da kan çanağına dönmüş gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Birkaç gün öncesine göre on yaş yaşlanmış gibiydi. Siyah beresini çıkarırken, "Merhaba, Polly," ya da "Günün nasıl geçti?" demedi. Ağzından çıkan ilk şey, "Tegan hâlâ burada mı?" oldu.

"Sana da merhaba," diye söylendim, ellerimi –eviyede yıkadığımdan hâlâ ıslaktılar– kot pantolonuma silerek. "İşte günün iyi geçti mi?"

Hank bana dik dik baktı.

"Tegan iyi," dedim. "Uyuyor, o yüzden onu rahatsız etme."

Bu doğru değildi. Hâlâ tekerlekli sandalyedeydi çünkü onu yeniden yatağa yatıracak kadar yaklaşmaya korkmuştum. Bodrumda hareket edebildiğini bilmek içimi huzursuz ediyordu fakat o kızın ısırma ya da tırmalama mesafesine girmeye değmezdi.

"Onu aldırmak için 911'i aradın mı?" diye sordu Hank.

"Neden arayayım? Dediğim gibi, o iyi."

"İyi filan değil," dedi Hank inatla. "Dün gece bacağının ne kadar şiş olduğunu gördüm. Sıradan bir burkulma olsa o kadar şişmez, öyle değil mi?"

"Küçük bir kapiller kırık olması mümkün."

Çenesi kasıldı. "Hastaneye gitmesi gerek, Polly."

"Saçmalama."

Cebinden telefonunu çıkardı. "911'i arıyorum. Hemen şimdi."

"Bunu neden yapıyorsun?" Göğsüm panikle doldu. "Hank, bana üç gün vereceğine söz vermiştin."

"O, eline çatal batırıp içeceğini üzerine boca etmeden önceydi. Gitmek istediği ortada. Onu burada tutman doğru değil. 911'i arıyorum."

Burada cep telefonları pek iyi çekmezdi ama 911'i aramaya yetecek kadar sinyal vardı. İlk rakamı tuşlamasını dehşet içinde izledim ve üç rakamın tamamını girmesine fırsat vermeden telefonu elinden kapıp var gücümle yere fırlattım.

Ekran paramparça olup karardı. Hank şaşkınlıkla telefonunun hâline baktı. Sabit hattımızdan da arayamazdı çünkü geçen gün o telefonu da parçalamıştım.

"Öyle olsun," dedi sertçe. "Onu hastaneye kendim götürürüm."

Kararlı adımlarla bodrumun kapısına yöneldi. Peşinden koştum, koşarken de halıya takılıp sendeledim. Parmaklarını kapısının koluna dolayıp kapıyı hızla açtı ama tam zamanında yetişip önüne atıldım ve kapıyı yeniden kapadım.

"Polly." Şimdi bana öfkeyle bakıyordu. "Çekil yolumdan."

Geçemesin diye bedenimi bodrumun kapısına siper ettim. Hank beni baştan ayağa süzdü, kenara çekip çekemeyeceğini hesaplıyordu. Bana asla zarar vermezdi. Mitch Hambly'yi odanın öbür ucuna fırlatırdı ama ben ne söylersem söyleyeyim ya

da ne yaparsam yapayım bana asla el kaldırmazdı. O, öyle bir adam değildi.

"Çekilmen lazım," dedi. "Sen istesen de istemesen de onu hastaneye götüreceğim."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çekilmiyorum."

"Onu hastaneye götüreceğim," diye tekrarladı dişlerini sıkarak. "Boşuna zorlaştırma, Polly."

"Onu hiçbir yere götürmeyeceksin. İyileşmeye başladı bile."

"Benimle dalga geçiyor *olmalısın*."

"Hapse gireceğiz, biliyorsun değil mi?" diye hatırlattım ona. "Kaçışımız yok. Bunu mu istiyorsun?"

"O kızın ihtiyacı olan tıbbi yardımı almasını istiyorum."

Bir an orada öylece durup birbirimize baktık. Hank, beni kolay kolay geri adım atacak biri olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Bir şeyi yeterince çok istersem mutlaka alırdım.

Eninde sonunda.

"Bütün gece orada duramazsın," dedi.

Haklıydı. Bütün vaktimi bodrumun kapısını bekleyerek geçiremezdim. Bir noktada yemek yemem, uyumam ve tuvaleti kullanmam gerekecekti. Ya da o iş yerine gidip oradaki telefonu kullanarak yardım çağıracaktı. Tegan buraya ilk geldiğinde hapse girme tehdidi Hank'i kontrol altında tutmaya yetmişti ama artık yetmiyordu. Ben yanında yokken bile doğru olanı yapacağından emin olmalıydım. Meselenin ne kadar ciddi olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Onu hastaneye götürürsen," dedim alçak sesle, "kendimi öldürürüm."

Bu sözler dilimden dökülür dökülmez bunun boş bir tehdit olmadığını fark ettim. Söylediğimde ciddiydim. Bir çocuğumuzun olmasını öyle çok istiyordum ki böylesine yaklaşmışken bu fırsatı elimden alırsa yaşamaya devam edemezdim. Hem ne de olsa bir kez denemiştim.

Her şey yenidoğan ünitesinde nöbet tuttuğum gece başlamıştı. Kısırlıkla boğuştuğum ve evlat edinme konusunda hiçbir umut ışığı olmadığı zamanlardı. Başka bir deyişle bulunabileceğim en acı verici yer orasıydı. Ama üstesinden gelebileceğime inanmıştım. Nöbetin büyük kısmında da gayet iyiydim. Sonuçta profesyoneldim.

Ertesi sabah nöbetim bittiğinde, sallanan sandalyede oturmuş, yenidoğanlardan birini kucağımda sallıyordum. Sonra... onu geri vermedim. Diğer hemşirelerden birinin omzumu sarsıp eve gitme vaktimin geldiğini söylediğini hatırlıyordum. Ama ben o minicik, şirin yüze bakmaya devam etmiştim. Onu bırakmak istememiştim; ne kibarca söylediklerinde ne de talepler sertleştiğinde. Güvenlik görevlisi geldiğinde bile yerimden kıpırdamamıştım.

Sorumlum Hank'i aramıştı. Hank apar topar hastaneye gelip yanıma oturmuş ve beni bebeği geri vermeye ikna etmeye çalışmıştı. Neyse ki bebeğin anne babası ne yaptığımı hiç öğrenmemişti. Öğrenselerdi hakkımda suç duyurusunda bulunulabilirdi. Hastane meseleyi sessizce halletmeyi kabul etmişti. İstifamı vermiş ve o gece banyoya girip ecza dolabındaki bütün ilaçları içmiştim.

Hank'in adımı haykırdığını, çaresizce beni uyandırmaya çalıştığını hatırlıyordum. Onu hiç öyle kadar korkmuş hâlde görmemiştim. Ambulans çağırmış olmalıydı çünkü kendime geldiğimde hastane yatağındaydım, kolumda serum vardı ve hâlâ hayatta olduğum için hüsrana uğramıştım. Ardından zorunlu olarak psikiyatri servisinde yatmıştım ve bu da evlat edinme ya da koruyucu aile olma şansımı tamamen ortadan kaldırmıştı.

Hank'in beni canıma kıymaktan kurtarmasına sevindiğim zamanlar olmuştu. Şimdi de seviniyordum; anne olma ihtimalim o kadar gerçekti ki artık başka bir şey düşünemez olmuştum. Ama Hank bu ihtimali elimden alırsa ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hem bu kez doğru yapacaktım.

Hank'in gözleri kocaman açıldı ve bir adım geri çekildi. Hapse girmek onu endişelendirse de bu sözlerimden daha çok endişelenmişti. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Yemin ederim yaparım."

"Polly..."

"Onu hastaneye götürürsen," dedim, "geri döndüğünde beni ölü bulursun."

Dudakları aralansa da tek kelime edemedi.

"Üstelik geçen seferki gibi elime yüzüme bulaştırmam," diye ekledim. "Dersimi aldım."

O hapları içmemin ardından beni sarsarak uyandırmaya çalışırken yüzünde gördüğüm dehşet dolu ifadeyi hatırladım. Hank'i hiç o günkü kadar korkmuş görmemiştim. Bunun yeniden yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapardı.

En azından ben buna güveniyordum.

"O zaman benimle geliyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Sağ kaşımı kaldırdım. "Beni bağlayıp zorla mı götüreceksin?"

Beni onunla birlikte acile gitmeye zorlayamazdı, bunu o da biliyordu. Bana ihanet ederse o dönene kadar yapacağımı yapacak ve bu kez beni kurtarmasının imkânsız kılacaktım.

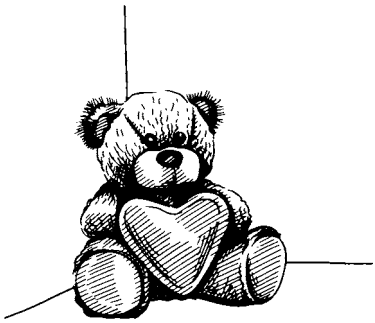
"Lütfen böyle yapma, Polly," dedi güçlükle konuşarak. "Seni... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Çenemi kaldırdım. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışarak yüzümü inceledi. Her ne gördüyse bir adım geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. "Bunu sonra konuşacağız."

"İstediğin kadar konuşabiliriz," diye yanıtladım.

Bariz olanı eklemedim: *Ama fikrimi değiştirmeyeceğim.*



ELLİ İKİ
TEGAN

Üst katta Hank'in botları âdeta silah sesi gibi yankılanıyordu.

Polly'yi yardım çağırmaya ikna etme ihtimalim vardıysa bile kocası eve döndüğünden artık yok olmuştu. Hank buna asla izin vermezdi.

Polly'nin verdiği içecek midemde çalkalanıyordu. Başta gönlünü hoş edersem belki bana acır da gitmeme izin verir diye düşünmüştüm. Belki ona Hank'in dediklerini yapmak zorunda olmadığını, ondan korkması gerekmediğini gösterebilirdim. Yapması gereken tek şey telefonu alıp 911'i aramaktı. Hank'in ruhu bile duymazdı.

Ama Dennis'in beni aramak için buraya geldiğini söylediğinde kendimi kaybetmiştim. Abim çıldırmış olmalıydı; öldüğümü ya da daha kötüsünü düşünüyordu ve bu ikisi ona yalan söylemişti. Bunu öğrendikten sonra buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Saldırıya geçmem gerekiyordu.

Ama o da işe yaramamıştı.

İçecekte ne olduğunu bilmiyordum fakat şu anda kendimi berbat hissediyordum. İçinde bir tür ilaç olabilir miydi? Polly tadına bakmıştı, dolayısıyla bu pek olası gelmiyordu ama belki de gerçekten içmemiş, içiyormuş gibi yapmıştı. Mideme kramp-

lar girip duruyor, bulantılarım dinmek bilmiyordu. Neyse ki tekerlekli sandalyedeydim, böylece banyoya gidip klozete eğilerek öğle yemeğimden kalanları çıkarabiliyordum.

Polly bana her ne içirdiyse çoğunu tuvalete boşaltmıştım. Kalanını da üzerine boca etmiştim.

Tepemden gelen yüksek bir ses düşüncelerimi böldü. Sesi hemen tanıdım; bodrumun kapısı açılırken menteşeleri gıcırdamıştı. Bir saniye sonra kapı tekrar kapandı. Hank'in sesini duyabiliyordum, tavanda yankılanan alçak bir kükreme gibiydi.

Polly, çekil yolumdan.

Yukarıda neler olduğunu hemen anladım. Hank aşağı inmek istiyor ama Polly ona izin vermiyordu. Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat Polly onu geri tutuyordu, belki de fiziksel olarak. Beni korumak için onun öfkesini üzerine çekerek kendi güvenliğini tehlikeye atıyordu.

Onun benim tarafımda olduğundan şüphe ettiğim olduysa bile artık öyle bir şüphe kalkmıştı. Polly kusursuz değildi fakat elinden geleni yapıyordu. Hank'in benim için tasarladığı kader her neyse beni ondan koruyan tek şey Polly olabilirdi.

Kulak kabartıp ne konuştuklarını duymaya çalıştım. Kelimeleri anlamak zordu ama Hank'in sesi öfkeli geliyordu. Nefesimi tutup kapının yeniden açılmasını, o dev adamın iri, korkutucu botları ve gözlerinde tehditkâr bir bakışla bodruma inmesini bekledim.

Ama öyle olmadı. Kapı kapalı kaldı.

Hank'in benim için ne planladığını bilmiyordum. Eninde sonunda Simon'ın yaptığı gibi bana tecavüz etmeyi mi planlıyordu? Yoksa insafına kalmış hâlde burada tutsak olduğumu bilmek ona yetiyor muydu? Bundan zevk mi alıyordu?

Bunu öğrenmeden buradan çıkmak istiyordum.

Bodrumun kapısı yeniden açıldığında saat dokuzu geçmişti. Daha hafif ayak seslerinden gelenin Polly olduğunu anlayıp rahat bir nefes aldım. Ona bir daha saldırmayacaktım. Bu evde

benim tarafımda olan tek kişi Polly'ydi ve bana yardım etmesinin sorun olmadığını ona göstermem gerekiyordu. Hank'in öfkesinden korktuğuna emindim ama tereddüdünün bir kısmı da buradan çıkarsam kocasıyla birlikte beni kaçırdıklarını ihbar edeceğimi, böylece ikisinin de hapse gireceğini bilmesinden kaynaklanıyordu. İçinden çıkılması imkânsız bir durumdu.

"Seni tekrar yatağa yatırayım," dedi usulca. "Eminim yorulmuşsundur."

Haklıydı. Yataktan kalktığıma ne kadar sevinmiş olsam da şimdi yeniden yatağa dönmek için can atıyordum. Yorgundum, sırtım ağrıyordu, ayak bileğim en küçük harekette acıdan kavruluyordu. Ayrıca bacaklarım bütün gün aşağı sarkmaktan iki koca beton blokuna dönmüştü.

Daha önce beni sandalyeye almak için yaptıklarımızı bu kez tersinden tekrarladık. Ayak bileğim ilk seferki kadar acıdı ama şimdi daha da kötüydü çünkü yatağa girer girmez bütün gövdem korkunç bir sancıyla kasıldı. Acı, koltuk altlarımdan soğuk terler boşanmasına yetecek kadar şiddetliydi.

"İyi misin?" diye sordu Polly.

Nefes nefese, "Evet," dedim ama iyi olup olmadığımdan emin değildim. Bu bir yalancı sancı değildi. Gerçek sancıydı.

Yoksa doğum mu başlıyordu?

Tanrım, buradan çıkmam gerekiyordu. Bu bodrumda doğum yapmayacaktım.

"Lütfen gitmeme izin ver," dedim belki yüzüncü kez.

"İyi olacaksın," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "Eminim kocan da bebeğini düşünmenden mutlu olacaktır."

Yalanlardan bıkmıştım artık. Polly'ye gerçeği söylemediğim sürece buradan çıkamayacaktım. "Evli değilim, tamam mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, benim... benim bir erkek arkadaşım bile yok." Alnımda biriken ter damlalarını sildim. "Sadece bebeğim ve ben varız. Bu işte yalnızım."

"Babası biliyor mu?"

"Ben..." O aşağılık herifin bana ne yaptığını Polly'ye kesinlikle anlatmak istemiyordum. "Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Tek gecelik bir şeydi. Adamın adını bile bilmiyorum."

"Ah..."

"O yüzden anlaman gerek..." Yüzüme düşen terli bir saç tutamını kenara ittim. "Senin de kocanın da başını belaya sokmayacağım. Sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Bela mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet." Başımla onayladım. "Gitmeme izin veremezsin çünkü verirsen polise ikinizin de ne yaptığını anlatırım, onlar da sizi tutuklar. Bu yüzden beni salmıyorsun."

Polly bir şey demeden uzun örgüsünün ucuyla oynadı. Haklı olduğumun farkındaydı.

"Ama kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim. Hem... hem peşinize düşecek bir erkek arkadaşım ya da kocam da yok. Annemle babam öldü. Kimsenin umurunda değilim."

"Peki ya abin?"

Kahretsin, Dennis neden buraya gelmek zorundaydı ki? "O kadar yakın değiliz. Sadece beni ziyarete gelmek istemediği için suçluluk duyuyor. Birbirimizi yıllardır görmedik."

Kafasının içinde çarklar dönüyordu. Bana inanmasını umut ederek endişeyle bekledim. Söylediklerim tamamen yalan sayılmazdı. Dennis beni önemsiyordu ama başka kimse önemsemiyordu. Bebeğimin babasının önemsemediği kesindi. Hatta zorlu geçen son birkaç ayda yüzümü güldürebilen tek kişi Jackson bile. Simon ile Jackson, ardımda hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmama muhtemelen çok sevinmişlerdi.

"Gitmeme izin ver," diye yalvardım Polly'ye, "her şeyi unutalım. Kimseye tek kelime etmem."

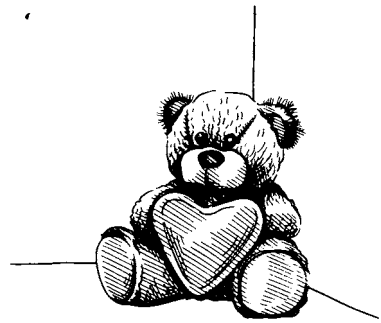
Yukarıdan gelen bir gümbürtüyle yerinden sıçradı. Yatağımdan uzaklaştı. "Yukarı çıkmam gerek."

Keskin bir nefes aldım. "Ama... bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi. "Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Ben başka bir şey diyemeden Polly arkasını dönüp merdiveni çıktı. Duyduğum son şey bodrum kapısının çarparak kapanması oldu.

ELLİ ÜÇ
POLLY



Hank bütün gece benimle tek kelime konuşmadı.

Olanlardan dolayı kızgındı. Tegan'ı hastaneye götürmeye kalkarsa kendimi öldüreceğimi söylediğim için kızgındı. Tam olarak ne planladığımı bilmiyordu ama bunun parçası olmak istemediği kesindi. Ne yazık ki evlilik böyle işlemiyordu.

Mutfaktaki işimi bitirip yukarı çıktığımda çoktan yatağa girmişti. Üzerimi çıkarıp yanına uzandım. Birlikte yatağa girdiğimiz her gece yaptığı gibi eğilip beni öpmesini bekledim. Ama öpmedi. Öylece tavanı izliyordu.

"Hank?" dedim.

Cevap vermedi.

"Hank," dedim tekrar. "İyi misin?"

Dönüp bana bakmadı bile. "Kadının tekini bodrumumuzda esir tutuyoruz. *Sence* iyi miyim?"

Yanaklarım ısındı. "Sana bunun için endişelenmemeni söyledim. Eninde sonunda onu bırakacağız. Her şey yoluna girecek."

"Nasıl girecek?" Dirseğinden destek alarak doğruldu. "Anlatsana."

"Dedim ya, ona yardım ediyorum. Bunun için bana minnettar."

"Bana yalan söyleme, Polly." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Eline çatal batırdı. O içeceği –kim bilir içinde ne vardı– kafana çaldı. Minnettar filan değil."

"Sen sadece bana güven. Her şey yoluna girecek."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Bu kez kaşlarının arasındaki çizgi alnına kadar uzadı. "Düşünüp duruyorum ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, hapse girmemizle sonuçlanmayacak bir yol bulamıyorum. Tabii eğer..."

"Hank?"

Ay ışığında gözleri nemli görünüyordu. "Tabii onu öldürmezsek." Sesi çatladı. "Polly, ben onu öldürmek istemiyorum."

"Hank..."

"Aklından geçen bu, değil mi?" Artık sesi titriyordu. "Başından beri düşündüğün buydu. Bebeği alacaksın, sonra da ondan kurtulacaksın." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Çok aptalım."

"Yanlış anladın, Hank."

"Bence hiç de yanlış anlamadım."

"Şey..." Olduğum yerde kıpırdanınca yatak ağırlığımın altında gıcırdadı. "Diyelim ki onu öldürdük..."

"Polly!"

"Varsayım olarak..."

"Hayır. *Hayır*." Kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Varsayım olarak bile olmaz. Böyle bir seçenek yok, Polly. Ciddiyim."

"Yapayalnız, Hank," dedim. "Kendisi söyledi. Çocuğun babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Çantasındaki mataradan viski içiyordu. Sence anne olmaya uygun mu?"

"Buna biz karar veremeyiz."

"Ortadan kaybolması kimsenin umurunda olmaz." Şey, belki abisinin olurdu. Tegan onunla neredeyse hiç görüşmediklerini söylediğinde pek inanmamıştım çünkü adamın hâli ortadaydı. Ama eninde sonunda o da hayatına devam ederdi. "Kayıplara karışması kimsenin umurunda olmaz."

"*Benim* olur."

Sinirden çığlık atacaktım. Tegan defalarca anne olmak istemediğini, hamile kalmayı planlamadığını söylemişti. Ortalıktan yok olsa kimsenin onu özlemeyeceğini söylediğinde sanki bize... şey için... izin veriyormuş gibi gelmişti. Hem ondan kurtulmak çok kolay olurdu. Bebek içinden çıktıktan sonra kuş kadar hafif kalacağından emindim.

Hank'in en büyük engelim olacağını hiç düşünmemiştim. Bunun istediğimiz her şeye kavuşmak için büyük bir fırsat olduğunu anlamıyor muydu?

"Bu konuda bana güvenmek zorundasın," dedim. "Lütfen bir kez olsun bana güvenir misin?"

Gölgelerin arasındaki yüzüne baktım. Eskiden bana güvenirdi. O Olay yaşanmadan önce mesleğimin zirvesindeydim. Hank, karısının hastanede hemşire olmasıyla gurur duyar, önüne gelen herkese bundan övünerek bahsederdi. Parmağı ufacık kesilse bile bana gelirdi. *Ne yapmalıyım, Hemşire Polly?*

Artık bana aynı gözle bakmıyordu. O günden beri duygusal açıdan kırılgan olduğumu düşünüyordu. Bir daha bana güvenip güvenmeyeceğinden emin değildim.

"Onu götürürsen," dedim, "yaparım. Kendimi öldürürüm. Yemin ederim."

"Evet," dedi sertçe. "Söylemiştin."

İkimiz de karanlıkta sessizce yatıp tavanı izledik.

"Polly," dedi alçak sesle, "o kadına zarar veremezsin."

"Vermeyeceğim."

Başını çevirip bana baktı. "Ciddiyim. Ona parmağını bile sürmeni istemiyorum."

Kocamın kaşlarının arasındaki derin çizgi artık bir kratere dönüşmüştü. Gerçekten çok kızgındı ve bu konuşmayı bitirmenin tek yolu ona duymak istediğini söylemekti.

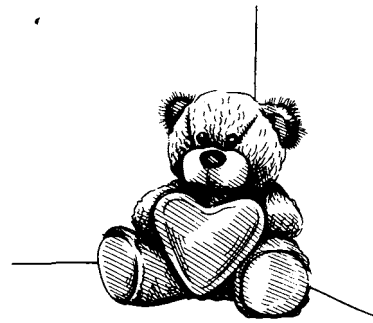
"Anladım, Hank," dedim. "Ona zarar vermeyeceğim."

İçini rahatlatıp gece uyumasına yardımı olacaksa ona bu güvenceyi verirdim. Ama nihayetinde bunu onun için yapıyordum. *Bizim* için. O da biliyordu ve asla arkamdan iş çevirmezdi. Bu hayatta benden başka kimsesi yoktu ve bana asla ihanet etmezdi. Asla. Beni kaybetmekten delicesine korkuyordu.

Bu meselenin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. İş o raddeye geldiğinde cesetten kurtulmama yardım edeceğinden de emindim.

Çok yakında ailemiz tamamlanacaktı. Tıpkı annemin söylediği gibi.

ELLİ DÖRT
POLLY



Hank'le konuştuklarımız aklımdan çıkmıyordu.

Bir saat boyunca dönüp durduktan sonra nihayet uykuya daldı ama ben hâlâ uyanıktım. Hank'in beni ihbar etmesinden endişelenmiyordum –bunu asla yapmazdı– ama bu işin ters gidebileceği bütün ihtimaller kafamın içinde dönüp duruyordu. En büyük sorun da gitgide daha net bir hâl alıyordu:

Tegan kurtulabilirdi.

Onu o tekerlekli sandalyeye oturtmak hataydı, bunu şimdi anlıyordum. Biraz egzersiz yapar, bu da kan dolaşımına iyi gelir sanmıştım ama şırıngayla üzerime saldırdığında sandığımdan daha dişli olduğunu fark ettim. Ne olur ne olmaz diye onu bir daha tekerlekli sandalyeye oturtmayacaktım fakat bu yetmeyebilirdi. Ayak bileği kırık ve hamileliğinin son demlerinde olsa da aynı zamanda çok gençti, bir sağlam bacağı ve çalışan iki kolu vardı. Üstelik çaresizdi. Yeterince korkarsa o basamakları sekerek çıkacak cesareti toplayıp kaçabilirdi.

Bodrumun kapısında kilit olsaydı içim daha rahat ederdi. Maalesef yoktu ve Hank de şu an oraya kilit takamazdı. İstesem bile yapmazdı. O kapı kilitsiz kaldığı sürece Tegan her an kaçabilirdi. Hatta şu anda bile ön kapıdan sıvışıyor olabilirdi.

Bu düşünce yatakta doğrulup oturmama yetti.

Hank uykusunda inleyip diğer tarafına döndü. Kâbus görüp görmediğinden emin değildim ama hâlâ uyuyordu. Tegan'ın göz göre göre kaçabileceği düşüncesi onu benim kadar rahatsız etmiyordu. Oysa bir anda ailemizi kaybedebilirdik.

Tabii bunu engellemek için bir şey yapmazsam.

Kocamı uyandırmamak için elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak yataktan çıktım. Tam terliklerimi giyecektim ki son anda yalınayak gitmeye karar verdim. Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Elbette bastığım neredeyse her basamak yüksek sesle gıcırdadı. Evimiz fi tarihinden kalmaydı ama biz burayı bu hâliyle seviyorduk. Hem günün birinde, vakti ve biraz daha parası olduğunda, Hank söz verdiği gibi bütün evi elden geçirecekti. Fakat bebeğimizin eli kulağındayken yakın gelecekte buna pek vakti olacağını sanmıyordum.

Neyse ki evin birinci katı sessizdi. Ben de gürültü çıkarmadan bodrumun kapısına yaklaştım. Hâlâ kapalıydı. Tegan'ın kaçtığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Henüz dünyam altüst olmamıştı.

Güvendeydim. Şimdilik.

Oturma odasında, Hank'in alet çantasını koyduğu dolaba doğru yürürken çıplak ayaklarımın altında zemin buz gibiydi. Kocam aletlere bayılırdı ve çantası neredeyse benim kadar ağırdı ama onu dolaptan çekip çıkarmayı başardım. Yere bırakıp açtım ve içindekileri inceledim, özellikle aradığım bir şey vardı.

Bir çekiç.

Alet çantasındaki en büyük şey o olduğundan bulmam uzun sürmedi. Sıradan bir çekiçti ama normal bir çekiçten daha büyük olduğuna yemin edebilirdim. Hank'in kendi elleriyle yaptığı bu dolaba çivi çakarken iri parmaklarının çekicin sapını sımsıkı kavrayışını hâlâ hatırlıyordum.

Çekici elime alıp ağırlığını tarttım. Evet, işimi gayet güzel görürdü.

İçeri süzülebileceğim kadar araladığım bodrum kapısının menteşeleri hafifçe gıcırdadı. Nefesimi tutup aşağıda Tegan'ın kıpırdanıp kıpırdanmadığını dinledim. Ama hiçbir ses yoktu. Sadece nefes alıp verişini duyabiliyordum, o da belli belirsiz.

Bodrum zifiri karanlık olduğundan tırabzana tutunarak aşağı indim. Işığı açmaya cesaret edemedim; akşam yemeğine az miktarda Benadryl karıştırmıştım ama yemeğe neredeyse hiç dokunmadığı için uyanmayacağından emin değildim. Basamakları inerken elimden geldiğince sessiz olmaya çalıştım, sağ topuğuma küçük bir kıymık saplandığından emin olsam bile sesimi çıkarmadım.

Sonra en alt basamağa vardım.

Tegan mışıl mışıl uyuyordu. Benadryl'i almamış olsa bile derin nefesleri odayı dolduruyordu. Ay ışığı içeriye belli belirsiz girse de karnının çıkıntısını ve yüzünün kusursuz hatlarını seçmeme yetiyordu. Oda orta karar bir sıcaklıkta olmasına rağmen alnı boncuk boncuk terlemişti.

Bakışlarım bacaklarına kaydı. Sol ayağındaki botu hâlâ duruyordu. Ayak bileği büyük ihtimalle paramparça olmuştu. Sol bacağının üzerine basamıyordu, o kadarı kesindi. Ama sağ bacağı hamilelik yüzünden şişmiş olsa da gayet iyi durumdaydı. Merdivene kadar sürünmeyi başarırsa tırabzandan destek alarak basamakları tırmandığını hayal edebiliyordum. Bebek doğduktan sonraki zaman özellikle sıkıntılı olacaktı çünkü hareketlerini kısıtlayan dev ağırlık artık ortadan kalkacaktı.

İşte o zaman başımız büyük belaya girecekti.

Ama diğer bacağı da kullanım dışı kalırsa... Eh, o zaman biz onu bırakmaya hazır olana kadar buradan çıkamazdı.

Tam olarak bacağını kırmayacaktım. O kadar da psikopat değildim. Hem zaten çekicin bacağı taşıyan iki kemiği –kaval ve baldır kemiğini– parçalayacak kadar güçlü olduğunu san-

mıyordum. En fazla çatlatır ya da ezerdim, bu da onu kızdırıp buradan gitmek için daha aceleci davranmasına neden olurdu. Hayır, bu konuda stratejik davranmalıydım.

Nitekim uzun uzun düşünmüş, yapılacak en doğru şeyin sağ diz kapağını kırmak olduğuna karar vermiştim.

Diz kapağı hassas bir kemikti ve çekiç onu kolayca parçalayabilirdi; mafyaların bununla nam salması boşuna değildi. Diz kapağı kırıldı mı sağ bacağını hareket ettirmekte zorlanacaktı. Üzerine basması neredeyse imkânsız olacaktı, hele ki sol bacağı da işe yaramaz durumdayken.

İki bacağı da kırık olursa Tegan tamamen bizim merhametimize kalırdı.

Bunu yapmak zorundaydım. Kabul ediyorum, zalimceydi ama başka seçeneğim yoktu. Tegan ya bize hayalini kurduğumuz her şeyi verecekti ya da ailemi mahvedip beni hapse gönderecekti. Kendimi korumamın tek yolu buydu. Tegan'ın acı çekmek zorunda kalmasına üzülüyordum ama zaten acı içindeydi. Biraz daha çekse ne olurdu ki?

Aslında bu, amacın aracı haklı çıkardığı bir durumdu. Tegan, hakkında öğrendiğim şeyler düşünülürse o küçük kıza berbat bir anne olacaktı. Ya bir dahaki sefere alkollü araç kullanırken ikisinin de ölümüne sebep olursa?

Çekici başımın üzerine kaldırdım ve indirdiğimde doğruca sağ diz kapağına isabet edecek şekilde konumlandım. Darbe şüphesiz onu uyandırırdı ama o zamana kadar iş işten geçmiş, diz kapağı parçalanmış olacaktı. Ellerim titremeye başlayınca derin bir nefes aldım. Sonra üçten geriye saymaya başladım.

Üç...

İki...

Bir...

Tegan yatakta kıpırdanıp alçak bir inilti koyverdi. Örtülerin arasında huzursuzca debelenip bir an için yüzünü buruşturdu. Hâlihazırda genç görünüyordu ama ay ışığında daha da gençti.

Sanki hâlâ ergenlik çağındaydı. Çocuktu. Kirpikleri titredi, sonra usulca iç çekti.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

Çekici tutan parmaklarımı gevşetirken kollarım da iki yanıma düştü. Yapmak üzere olduğum şeye inanamıyordum. Az kalsın başka bir insanın bacağını çekiçle parçalayacaktım. Hem de bilerek! Tegan'dan önce bu yatakta yatan annem görse benden utanırdı. Tanrı aşkına, ben bir *hemşireydim!* İnsanların iyileşmesine yardım etmem gerekirken ben...

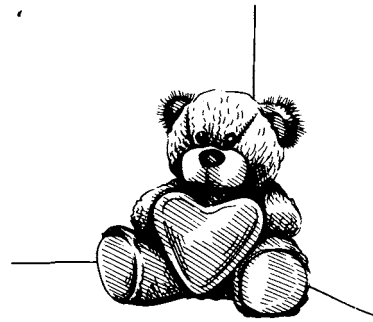
Göğsüm daralırken yataktan uzaklaştım. Belki de Hank haklıydı, belki de çizmeyi fazla aşmıştık. Ama bu işin içinden çıkmanın başka yolu yoktu. Tegan'a zarar vermek istemesem de başka ne yapabilirdim ki? Tegan hayattayken bebeğini alabileceğimiz bir dünya yoktu.

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. Tegan'ın diz kapağını kıramayabilirdim ama yakın gelecekte zor kararlar vermem gerekecekti. Bu kızın hayalini kurduğum her şeye kavuşmama engel olmasına izin vermeyecektim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAZADAN DÖRT GÜN SONRA

ELLİ BEŞ
TEGAN



Kendimi iyi hissetmiyordum.

Sabah uyandığımda aklımdan geçen ilk düşünce bu oldu. Kendimi iyi hissetmiyordum. Büyük bir terslik vardı.

Başım bir tuhaftı. Sanki bir akvaryumun içindeydim de dünyaya metrelerce suyun ardından bakıyordum. Dahası titrememi durduramıyordum. Bütün bedenim zangır zangır titriyordu. Arabamı ağaca çarptığımdan beri iyi hissetmiyordum zaten ama bu seferki çok başkaydı. Öte yandan sol bacağımdaki ağrı azalmışa benziyordu.

Elimi karnıma koyup Küçük Ton Balığı'nı hissetmeye çalıştım. Başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra minicik tekmeler hissettim. Gerçi çok zayıftı. Bir iki hafta önce attığı futbolcu tekmeleri değildi bunlar. Beni etkisi altına alan şey her neyse bebeğimi de etkilediği kesindi.

Benim neyim vardı?

Başımı yana çevirip de Simon Lamar'ın yatağın yanında durduğunu görünce dehşet içinde yerimden sıçradım. Onun burada ne işi vardı? Takım elbise giymişti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, alaycı bir tavırla sırıtıyordu. Elinde deri bir

evrak çantası vardı, başıma dikilip çantayı açtı ve içinden bir tomar kâğıt çıkardı.

Fırsatın varken teklifimi kabul etmeliydin. Şimdi yine *mahvoldun.*

Sonra cebinden bir çakmak çıkardı –Jackson'ın bana hediye ettiği çakmaktı– ve elindeki kâğıtları aleve tuttu. Kâğıtlar ânında tutuşup duman içinde kaldı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama daha sesimi çıkaramadan Simon yok oldu. Yerinde şimdi yalnızca koyu bir gölge vardı.

Tanrım, halüsinasyon görüyordum.

Rahat edebilmek için yatakta kıpırdanmaya çalıştım ama titremem bir türlü geçmediğinden bunu yapmak zordu. Aynı anda hem üşüyor hem yanıyordum. Çok tuhaf bir histi. Bir şeyler içmek istiyordum ama ağzıma bir yudum koyarsam kusacakmışım gibi geliyordu.

Olduğum yerde kıpırdanırken sol ayak bileğimdeki acının eskisi kadar şiddetli olmadığını fark ettim. Sonra o bacağımda *hiçbir şey* hissetmediğim kafama dank etti.

Bu hayra alamet olamazdı.

Sol ayağıma baktım, bot hâlâ ayağımdaydı çünkü Polly'nin çıkarmasına izin vermemiştim. Şimdi keşke izin verseydim diyordum. Sol ayağımın parmaklarını oynatmaya çalıştım. Hareket ediyorlar mıydı? Sanmıyordum.

Ciddi bir terslik vardı.

"Polly!" diye bağırmaya çalıştım ama sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Örtüleri çeneme kadar çektim fakat bu sefer de sıcak bastı, tekrar üzerimden attım. Bir türlü rahat edemiyordum. Vücut ısım allak bullaktı. İçten içe ciddi biçimde hastalandığımın farkında olsam da beynimdeki sis perdesini yeterince paniğe kapılacak kadar aralayamıyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bodrumun kapısı gıcırdayarak açıldı ve Polly'nin gür sesi merdivende yankılandı. "Günaydın!"

Zihnimdeki bulanıklığın arasında dün geceki konuşmamızı hatırladım. Beni hastaneye götürmesi için onunla son bir pazarlık yapmaya çalışmıştım. O da beni götüreceğini söylemişti. Sözünde durmasını umdum.

"Tegan?" Yatağımın ayak ucunda durup bana baktı. "İyi misin?"

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Ben de başımı iki yana salladım.

Yatağın yan tarafına gelip buz gibi elini alnıma koydu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ateşten yanıyorsun."

"Ö-öyle mi?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

Bakışlarını yatağın üzerinde boylu boyunca gezdirip örtünün altından çıkan botuma gelince durdu. Güçsüzce itiraz etmeye çalışsam da doğruca oraya gitti. Siyah, kürk astarlı botumu iki kenarından tuttu. *Sertçe* çekmesiyle bot ayağımdan çıktı.

Acıyacağını sanmıştım. Acımaması en korkutucusuydu.

Sol baldırımın ne kadar şiş ve kızarmış olduğunu hemen fark ettim. Sonra Polly çorabımı çıkardı ve nefesim kesildi. Ayağım inanılmaz şişmiş, koyu kırmızıya dönmüştü, neredeyse mordu. Korkunç bir açıyla sağa doğru bükülmüştü ve yan tarafında açık bir yara vardı. Yatağın öbür ucundan bile yaradan yoğun kıvamlı, sarı bir sıvının sızdığını görebiliyordum.

"Enfeksiyon kapmış," dedi Polly, sesi dümdüzdü.

Hadi canım.

"Hastane," demeyi başardım. "Söz... vermiştin."

Dudaklarını birbirine bastırarak ayağıma baktı. "Antibiyotiğe ihtiyacın var."

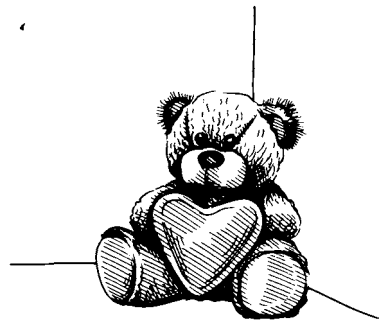
Doğru. Vardı. Hastaneye gidip antibiyotik almam gerekiyordu. "Hastane." Diyebildiğim tek şey buydu.

Bir an sessiz kaldı. "Peki. Hastane."

Ah, Tanrı'ya şükür.

Polly bir süre daha ayağıma baktı, sonra tek kelime etmeden yukarı çıktı. 911'i aramaya gittiğini umdum. Çünkü diğer türlü buradan sağ çıkamayacaktım. Bebeğim de çıkamayacaktı.

ELLİ ALTI
POLLY



Hepsi Tegan'ın suçuydu.

O lanet botu en başta çıkarmama izin verseydi yarayı temizleyip dezenfekte edebilirdim. O zaman enfeksiyon kapmazdı. Ama hayır, tıpkı bir *çocuk* gibi inatla bakmama izin vermemişti. Bu kız bir de anne olacak kadar sorumluluk sahibi olduğunu mu iddia ediyordu? Şaka gibiydi. Bebek onun elinde bir hafta bile yaşamazdı.

Ne var ki bu durum beni ikileme düşürmüştü. Tegan hastaydı. Dün gece onu ter içinde bulduğumda anlamalıydım ama o anda pek de sağlıklı düşünebildiğim söylenemezdi. Dahası ayağında aktif bir enfeksiyon vardı. Ayrıca kırıkla birlikte hareketsiz kalması yüzünden o bacağında kan pıhtısı oluşmuş olmasından da endişeleniyordum. Bir şey yapmazsam öleceğinden hiç şüphem yoktu. O ölürse bebeğimiz de ölürdü. Bebeği kurtarmak için sezaryen gibi bir şey yapmayı deneyebilirdim ama bu son çareydi.

Ona ilaç bulmalıydım. *Hem de hemen.*

Kahvaltıda Hank benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Her zamanki gibi ona pastırmalı yumurta yapmıştım, o da tek kelime etmeden yiyordu. Arada bir başını kaldırıp yüzünde

okunması imkânsız bir ifadeyle bana bakıyordu. Tabağını neredeyse bitirdiğinde, "Tegan'a kahvaltı götürmeyecek misin?" diye sordu.

"Ben ona kahvaltısını çoktan verdim," dedim.

Elinin tersiyle ağzını silecekti ki durdu ve peçetesini alıp onunla sildi. En azından sakalına yemek bulaştırmamakta iyiydi. İnsanlar Hank'i görünce onun kaba saba bir dev olduğunu sanırdı ama aslında hiç de öyle değildi. "İyi mi?"

Ona Tegan'ın enfeksiyon kaptığını söyleyemezdim. Söylersem hastaneye gitmesi gerektiğinde diretirdi. Tegan'ı zorla alıkoymaktan yıllarca hapis yatabileceğimiz ihtimali artık *umurunda* bile değil gibiydi. Şu dakika polisi aramıyorsa tek sebebi onu canıma kıymakla tehdit etmiş olmamdı.

"İyi," dedim. "Keyfi yerinde."

Bana inanmamış gibi homurdansa da esasen durumun ciddiyetini bilmiyordu. Tegan'ın bodrumumuzda kalmak istemediğini biliyordu ama hasta olduğundan habersizdi. Fakat ben her şeyi düzeltecektim. Bebeğimin ölmesine izin vermeyecektim.

Hank sandalyesini yere sürterek ayağa kalktı. Gürültülü adımlarla oturma odasına gidip askılıktan montunu aldı. Ben de yapmam gerekeni yapmadan önce gerçekten gittiğinden emin olmak için onu kapıya kadar geçirdim.

"İşte günün güzel geçsin," dedim. "Akşama görüşürüz."

Sözlerim üzerine başını kaldırdı. Sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi uzun uzun yüzüme baktı.

"Seni seviyorum, Polly," dedi.

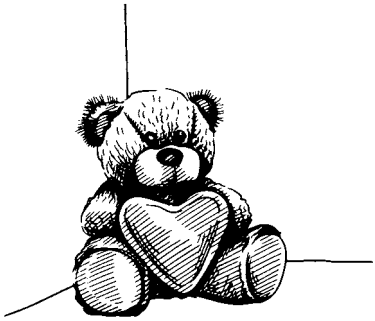
Bunu neden söylediğini bilmiyordum. Sabahtan beri bana öfkeli gibiydi. Birdenbire içimi huzursuzluk kaplasa da bu hissi bastırdım. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı yaladım. "Biliyorsun, bütün bunları senin için yapıyorum. Bizim için."

"Biliyorum," dedi usulca.

Sonra tek kelime daha etmeden evden çıktı. Belki de nihayet anlamıştı. Yine de ona tam olarak güvenmiyordum.

Pencereye gidip pikabına binerek uzaklaşmasını izledim. Pikap gözden kaybolana kadar orada durup izlemeye devam ettim. Gittiğinden emin olmam gerekiyordu. Çünkü birazdan yapacaklarıma tanık olmamalıydı.





ELLİ YEDİ
POLLY

Üst katta ikinci bir yatak odamız vardı. Bir zamanlar oranın eninde sonunda ilk çocuğumuzun bebek odası olacağını hayal etmiştik, hatta Hank daha fazla çocuğumuz olursa eve ek oda yaptırmaktan bile bahsetmişti ama işler hiç de düşündüğümüz gibi gitmemişti. Bu yüzden de orası çalışma odası olmuştu.

Gerçi ne Hank'in ne de benim çalışma odasına ihtiyacımız vardı. Hank oto tamircisiydi. Bense... eh, şu sıralar hiçbir şey değildim. Ama hemşireyken de çalışma odasına pek ihtiyacım olmamıştı. Yine de tamirhane için Hank'in hesap işleriyle ilgilenirken masayı kullanıyordum. Ya da vergi belgelerini ve önemli kâğıtları saklamak için.

Şu anda aradığım şey de buydu.

Çalışma odamızdaki masaya oturup üst çekmecedeki kâğıtları karıştırdım. Bu çekmeceyi uzun zamandır kullanmamıştım, bu yüzden aradığımı bulmam fazla sürmedi. Bir kâğıdı çıkarıp önüme koydum. Sonra telefonumdan bir numara çevirdim.

"Walgreens Eczanesi," diye cevap verdi tok sesli bir kadın.

"Merhaba." Önümdeki kâğıdı avucumun içine aldım. "Ben Dr. Chloe Passaro. Bir hastam için reçete yazdırmak istiyordum."

"Elbette. Hastanın adı nedir?"

"Polly Thompson." Kendi doğum tarihimi de söyledim.

"Peki," dedi eczacı, "ne sipariş etmek istersiniz?"

"Sefaleksin," dedim. "Günde iki kez beş yüz miligram. On dört tablet verilsin. Tekrarı yok."

"Hepsi bu kadar mı?"

Duraksadım. Diğer endişem bacağında kan pıhtısı olma ihtimaliydi ama ultrasonla teşhis etmeden ona tedavi dozunda kan sulandırıcı vermek istemiyordum. Yine de en azından koruyucu doz almalıydı. "Hazır enoksaparin iğneniz var mı?" diye sordum.

"Evet, var, Doktor Hanım."

Onu bir ay idare edecek kadar sipariş verdim. O zamana kadar bu iş öyle ya da böyle bitecekti.

"Tamamdır, Doktor Hanım," dedi eczacı. "NPI numaranızı alabilir miyim?"

Dr. Passaro adına reçete yazdırırken kullandığım bütün kimlik numaralarını içeren kâğıda baktım. Elbette eskiden kendimi hep, "Dr. Passaro'yla çalışan hemşire Polly," diye tanıtırdım. Ama bu durumda öyle söylemek işimi görmezdi.

Eczacı, Dr. Passaro'nun bilgilerini aldı. Tahminimce öğleden sonra reçetemin hazır olduğunu bildiren bir telefon alacaktım. Ama antibiyotik benim için olmayacaktı. Tegan için olacaktı. Deri enfeksiyonu olan hamile bir hasta için hangi antibiyotiğin en güvenlisi olduğuna bakmış ve onu yazdırmıştım. Rahatsızlığının boyutuna bakarak enfeksiyonun kanına karışmış olabileceğinden korkuyordum, yani hastane ortamında olsaydık kesinlikle damar yoluyla antibiyotik alması gerekirdi. Ama elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Yıllardır birlikte çalışmadığım bir doktorun kimliğine bürünmek riskli bir işti. Ama diğer yandan aslında o kadar da riskli sayılmazdı. Narkotik bir ilaç ya da şüphe uyandıracak herhangi bir şey yazdırmıyordum. Tek yaptığım, bir haftalık

antibiyotik ve düşük doz kan sulandırıcı istemekti. Dr. Passaro'nun ruhu bile duymayacaktı.

Antibiyotik meselesini aradan çıkardıktan sonra Tegan'a bakmak için sessizce bodruma indim. Kahvaltıda ona bir şeyler yedirmeye çalışmıştım ama o kadar kendinde değildi ki boğulmasından korkmuştum. Yine de biraz su içirebilmiştim.

Şu anda derin uykudaydı. Her nefes alışında kirpikleri hafifçe titriyordu ve ateşten yanakları pembeleşmişti. Ecza dolabında derece vardı fakat ateşini ölçmeye korkuyordum. Yüksek olduğunu dokunarak bile anlayabiliyordum.

"Tegan." Onu hafifçe dürttüm. "Tegan?"

Mırıldansa da gözlerini açmadı.

Sol ayak bileğinin üstünü açtım. İlk gördüğümde tepkimi ondan saklamaya çalışmıştım ama korkunç görünüyordu. Derisi kıpkırmızı ve pasparlaktı, parmaklarımı ayağının üstüne bastırdığımda nabız alamadım. Kazadan kalan yara da berbat görünüyordu. İçinden epey irin sızıyordu ve enfeksiyonun ne kadar derine indiğinden emin değildim; belki kemiğe kadar ulaşmıştı. Onu hastaneye götürsem ayağını kaybetme ihtimali epey yüksekti.

Banyo lavabosunun altındaki ilk yardım çantasını alıp açık yarayı elimden geldiğince temizledim. Üzerine ılık su döktüm ve bunun için artık çok geç olduğunu bilsem de Betadine'le mümkün olduğunca dezenfekte etmeye çalıştım. İşim bitince ayağını nazikçe gazlı bezle sardım.

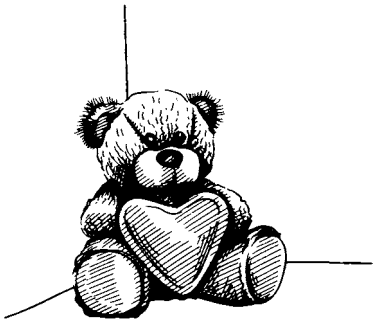
En rahatsız edici olanı, bu süreçte neredeyse hiç kımıldamamış olmasıydı.

Dudağımı çiğneyerek bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım. Sonunda yatağın etrafından dolanıp komodine gittim ve alt çekmecesini karıştırdım. Bir stetoskop çıkarıp uçlarını kulaklarıma taktım. Stetoskopun diyaframını Tegan'ın şişkin karnına yerleştirdim ve gözlerimi yumup dinledim.

Kalp atışı vardı. Zayıftı ama duyuyordum.

Bebek iyiydi.

Fakat bu durum uzun sürmeyecekti. O antibiyotiği hemen almam ve çok geç olmadan bebeği Tegan'ın karnından çıkarmam gerekiyordu.



ELLİ SEKİZ
TEGAN

Sabahtan beri uyuklayıp duruyordum.

Bir ara Polly'nin gelip sol ayak bileğime bir şeyler yaptığının belli belirsiz farkındaydım. Uyanmama yetecek kadar canımı yaksa da öylece yatıp ne yapıyorsa yapmasına izin vermiştim. Onunla konuşacak gücüm yoktu. Mücadele etmekten yorulmuştum. Daha sonra bana yiyecek bir şeyler getirmişti ama iştahım yoktu. Beni birkaç yudum su içmeye ikna etmişti ki midemde tutmayı başarabildiğim tek şey de o oldu.

Ambulans çağırdığını umdum. Burada ölmeme izin vermeyeceğine inanmak zorundaydım.

Ama artık bundan emin değilim.

Bodrumun kapısının açıldığını ve ağır adımların basamakları inmeye başladığını duyunca gözlerim nihayet aralandı. Sabahtan beri kendimde değildim fakat bu ses dikkatimi çeken ilk şey oldu. Bu ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum.

Hank.

Hayır, şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz...

Gözlerimi yumup uyuyormuş gibi yaptım. Yarı iyiyken bile onunla baş etmek yeterince zordu. Şu anda yanıma yaklaşmasını istemiyordum.

Ama benim ne istediğimin bir önemi yoktu. Geliyordu. Basamakları indikçe ayak sesleri yükseliyordu.

"Bayan Werner?"

Şimdi yatağın ayak ucundaydı. Aman Tanrım, benden ne istiyordu? Ciddi şekilde hasta olduğumu göremiyor muydu? Ama belki de başından beri bu ânı bekliyordu. Belki de kaderim buydu. Simon Lamar benden faydalanmıştı, şimdi de bu dev gibi adam bana göz dikmişti. Bense ona karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Beni uyuşturmasına bile gerek yoktu.

Yatağın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Koca elini koluma koyup beni sarstı. "Bayan Werner! Beni duyuyor musun?"

Cevap vermedim.

Bir süre tepemde öylece dikildi. Ne kadar hasta olduğumu anlayınca gideceğini umdum. Ama bir kolunu dizlerimin altına, diğerini de sırtımın altına geçirince aklım çıktı. Sonra beni havaya kaldırdı.

"Dur!" dedim nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

Uyanık olduğumu görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bir an göz göze geldik. "İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim." Ağzım zımpara kâğıdından yapılmış gibiydi ve sırf bu kelimeleri söylemek bile başımı zonklatıyordu. "Lütfen beni hemen indir."

Kaşlarını çattı. "Hastaneye gitmen lazım. Hemen gitmeliyiz. O geri dönmeden önce."

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Ama onunla mücadele edemeyecek kadar güçsüzdüm. Beni nereye götürdüğünü bilmesem de merdivenden yukarı taşımasına izin verdim çünkü bu bodrum hariç her yere vardım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye mırıldandım.

"Hastaneye," diye sabırla cevap verdi.

"Yalan söylemeyi bırak," dedim hırıltılı bir sesle. "Lütfen söyle..."

Hank kollarında benimle kapıyı açmakta biraz zorlandı. Dışarısı soğuktu ama bu, ateş gibi yanan tenime iyi gelmişti. Beni buraya getiren kamyonet garaj yolunda duruyordu ve yolcu koltuğunun kapısı açıktı. Fakat anlaşılan bu yolculuğu yalnız yapmayacaktık. Kamyonetin yanında başka bir adam daha vardı ve kim olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Anladığımdaysa bedenimi şiddetli bir ürperti sardı.

Simon Lamar'dı.

Kamyonetin yanında beni bekliyordu.

"*Onun* burada ne işi var?" diye bağırdım.

Simon ile Hank iş birliği yapıyordu, bana zarar vermek için bir olmuşlardı. Hank'e güvenmememe rağmen bunu hiç beklemiyordum. O karlı gecede Hank'e rastlamamın tesadüf olduğunu sanmıştım ama değildi. Bana yaptıklarını kimseye anlatamayayım diye Simon onu beni bulup bir yere kapaması için göndermişti.

Hank'in kollarında çırpındım ama beni sımsıkı tutuyordu. Beni zapt etmek için neredeyse hiç çaba harcaması gerekmiyordu. "Lütfen bunu yapma!" diye yalvardım. "O korkunç bir adam. Bana zarar vermek istiyor."

"Kim?" diye sordu.

"Simon!"

"Simon da kim?"

Sesi sahiden şaşkındı. Suç ortağını göstermek üzere kamyonete doğru baktım ama orada kimsenin olmadığını gördüm. Simon sırra kadem basmıştı. Gördüğüm tek şey kapısı açık, kaportası ezik kamyonetti. Simon, sanki en başından beri orada değilmiş gibi bir anda yok olmuştu.

Aniden başım döndü. Aman Tanrım, onu *hayal* mi etmiştim? Öyle olmalıydı.

Gerçekten hastaydım.

Hank beni kamyonetine kadar taşıdı. Yolcu koltuğuna yerleşmeme yardım ederken şaşırtıcı derecede nazikti. Üzerime

eğilip emniyet kemerimi bağladı, sonra yanımdaki koltuğa geçip motoru çalıştırdı. Son bir kez camdan dışarı bakıp Simon'a dair bir iz aradım ama artık tek gördüğüm, gözlerimin önünde dans eden beneklerdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

"Roosevelt Memorial Hastanesi'ne."

"Hayır, oraya götürmüyorsun."

"Yemin ederim götürüyorum."

"Polly nerede?"

Buna cevap vermedi. Tanrı bilir beni nereye götürürken gözlerini yoldan ayırmıyordu. Hastaneye gittiğini söylüyordu ama bunu neden yapsındı ki? Onu ihbar edeceğimi ve hapse gireceğini bile bile beni neden hastaneye götürsündü?

Elimi karnıma koydum. Küçük Ton Balığı hiç hareket etmiyordu. Daha bu sabah bebeğimin kıpırdadığını hissedebiliyordum. Ama şimdi hiçbir hareket yoktu. Artık kulağımda sesini de duymuyordum. Çok geç kalmış olabilirdik.

"Bebeğimde bir terslik var," dedim. Ateşin puslu sersemliği içinde bile paniğim gittikçe büyüyordu. "Hastaneye gitmem gerek."

"Ben de seni hastaneye götürüyorum zaten," dedi Hank yine, her ne kadar yalan söylediği ortada olsa da. Yalan olmak zorundaydı. "Birazdan orada oluruz."

Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Simon'ın kamyonetin yanında durduğunu hayal etmiş olmam mümkündü ama bu adam beni dört gün boyunca bodrumunda esir tuttuktan sonra şimdi hastaneye götürüyor olamazdı. Bana canının istediğini yapabileceği bir yere götürüyordu ve Polly artık onu durduramayacaktı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen bunu yapma..."

Bu kez beni duymazdan geldi. Bedenim titremelerle sarsılırken tek yapabildiğim onu izlemekti.

Ön camdan dışarı bakarak nereye gittiğimizi anlamaya çalıştım. Tuhaf olansa ormanın daha derinlerine gidiyor gibi görünmüyorduk. Aksine, etrafımızda bir sürü arabanın olduğu kalabalık bir yola çıkmıştık.

Sürücülerden birinin dikkatini çekebilir miydim? Rehin tutulduğumu anlatabilir miydim?

Hank kırmızı ışıkta yavaşlayıp durdu. Hemen yan cama vurup yanımızdaki aracın dikkatini çekmeye çalıştım. Sürücü, duyamadığım bir müziğe başını sallayarak eşlik eden orta yaşlı bir adamdı. "Yardım edin!" diye haykırdım hırıltılı bir sesle. "Lütfen bana yardım edin!"

Yolcu tarafındaki camı indirmek için düğmeye bastığımda Hank'in gözleri telaşla irileşti. "Tegan!" Yanındaki kapıda yer alan düğmelerden birine basarak camı tekrar kapadı. "Sakinleş yoksa kaza yapacağız. Neredeyse geldik."

Yeniden cama vurmaya başladım ama kamyonet çoktan hareket etmişti, kalabalık yoldan ayrılıyorduk. Yardım isteme fırsatını kaçırmış mıydım? Bir dahaki duruşunda bir şekilde kaçabilir miyim diye merak ettim. Kırık ayak bileğimle bu pek mümkün görünmüyordu ama denemek zorundaydım. Kalan gücümü son kırıntısına kadar toplamaya çalıştım fakat pek bir şey kalmamıştı. Derin bir nefes aldım ve bir anlığına her şey kararardı.

Görüşüm tekrar netleştiğinde uzakta bir hastanenin belirdiğini gördüm.

Ön camdan karşımızdaki büyük binaya baktım, bunun bir serap olmadığına kendimi tam anlamıyla inandıramıyordum. Gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum; bunu yaptığımda hastanenin ortadan kaybolacağından, kendimi Hank'in işimi bitireceği ücra bir zindanın önünde bulacağımdan emindim.

Ama hayır. Gerçekti. Hank gerçekten de beni hastaneye getirmişti ve şimdi de girişe yanaşıyordu.

Kamyoneti durdurdu, sonra bir an orada öylece oturup derin nefesler aldı. "Tegan," dedi usulca, "Polly'nin iyi biri olduğunu bilmelisin. Yaptıklarını sırf şey yüzünden yaptı... Eh, onu haklı çıkaracak bir bahanem yok. Ama bir gün hastaneye yolun düşseydi ve hemşiren karım olsaydı onun ne kadar harika biri olduğunu anlardın. Harika bir hemşireydi, harika bir eş. Ondan iyisi yoktur, gerçekten. Demek istediğim, o senin tanıdığın gibi biri değil." Ön camdan dışarı bakarken gözleri buğulandı. "Sadece... Son birkaç yıl bizim için çok zor geçti. Ama yardım aldığından emin olacağım. Söz veriyorum."

Zihnim bulanıktı ve sözlerini kavramakta zorlanıyordum. Ne demek istiyordu? Beni bodrumda esir tutan kişinin *Polly* olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

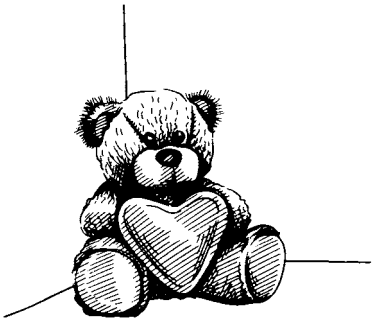
Bu mümkün müydü?

Hastaneye gitmen gerek. Hemen gitmemiz lazım. O geri dönmeden önce.

"Her neyse, demek istediğim..." Gür sakalının altında çenesi titredi. "Lütfen onun hayatını mahvetme. Lütfen."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Neyse ki Hank cevap vermemi beklemedi. Kamyonetten inip hastanenin girişindeki bir adama el etti. Bir an sonra beni sedyeye yatırmışlardı ve biri yüzüme oksijen maskesi tutuyordu. Uzunca bir süre hatırladığım son şey bu oldu.



ELLİ DOKUZ
POLLY

Öğleden sonra elimde içinde on dört sefaleksin tableti ile otuz enoksaparin iğnesi bulunan beyaz kese kâğıdıyla eczaneden eve döndüğümde kendimi çok daha umutlu hissediyordum. İşe yarayacaklarından umutluydum. Yaramazlarsa damar yoluyla antibiyotik alması gerekebilirdi ki bu başımızı çok daha fazla ağrıtırdı. Böyle bir şey olursa ne yapacağımdan emin değildim ama onu o zaman düşünürdüm.

Eve girerken ön kapının kilitli olmadığını fark ettim. Oysa kilitlediğimden emindim. Kilitlediğimi hatırlıyordum. Tegan'ın bodrumda olduğunu bile bile ön kapıyı açık bırakacak değildim. Böyle bir dikkatsizlik yapmazdım.

O hâlde kapı neden kilitli değildi?

Aklıma gelen tek şey Hank'in eve erken dönmüş olmasıydı. Ama bunu neden yapsındı?

Midem hafifçe çalkalanırken eve girdim. Etrafa bakındım ama kimseyi görmedim. Ev sessizdi. "Hank?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Kalp atışlarım hızlandı. Uzun adımlarla bodrumun kapısına yöneldim. Kapının açık olduğunu görünce ağzım açık kaldı.

Hayır. *Hayır.*

Basamakları koşarak indim. "Tegan?" diye seslendim. Ama tabii ki cevap gelmedi. Çünkü artık hastane yatağında değildi.

Gitmişti.

"Tegan!" diye çığlık attım.

Tam olarak açıklayamadığım bir sebeple hastane yatağına koşup altlarında onu bulabilecekmişim gibi örtüleri kaldırdım. Bulamadım. Bodrumda değildi. Artık burada değildi.

Kalbim canımı yakacak kadar sert çarparken basamakları koşarak geri çıktım. Ben yokken polisler gelmiş olmalıydı. Onu kurtarmışlardı ve şimdi de beni tutuklamak için bekliyorlardı. Böyle olmuş olmalıydı. Başka açıklaması yoktu. Ne de olsa Tegan kendi başına gidecek hâlde değildi.

Bodrumdan koşarak çıktım, dışarı fırlayıp Bronco'ma atlamaya hazırlanıyordum. Tamirhaneye gidip Hank'e olanları anlatmalıydım. Bu durumda ne yapılacağını bilirdi. Hank böyle biriydi işte. Her zaman yapılması gereken en doğru şeyi bilirdi.

Ne var ki oturma odasına vardığımda Hank oradaydı. Üzerinde kışlık montu vardı, saçları da beresinden ötürü dağılmıştı. İçeri yeni girmiş olmalıydı.

"Hank," dedim nefes nefese. "Ben... az önce bodrumdaydım. Tegan... Tegan gitmiş."

Benim gibi onun da paniklemesini bekliyordum. Neticede polis sadece beni değil, ikimizi birden tutuklardı. Ama o kıpırdamadan öylece durmaya devam etti. "Biliyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Biliyor musun?"

"Onu hastaneye götürdüm."

Sözleri yumruk yemekten farksızdı. Kulaklarıma inanamayarak ona baktım. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Hastaydı. Hastaneye gitmesi gerekiyordu."

"Ama..." Ellerimi ovuşturdum. "Ona antibiyotik getirdim. İyileşecekti."

"Hastaneye gitmesi gerekiyordu," diye tekrarladı kararlı bir tavırla.

Hank'e ilk randevumuzda âşık olmuştum. İri yarı bir adamdı ama içe dokunan bir utangaçlığı vardı, aynı zamanda komik, düşünceli ve inanılmaz yakışıklıydı. Üstelik daha önce hiçbir erkek bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Sanki bugüne kadar karşılaştığı en harika insan benmişim gibi. Daha o ilk randevuda, annem söylemeden önce bile, onun bir gün evleneceğim adam olduğunu biliyordum. Bunu ona hiç söylememiştim ama tatlı siparişi verdiğimiz sırada çoktan hayalimde hayatımızı planlamaya başlamıştım: Şirin mi şirin küçük bir evimiz, ikimize de benzeyen iki çocuğumuz olacaktı, belki bir de köpeğimiz. Daha o zaman bile onu seviyordum.

Tanışmamızın üzerinden geçen on iki yılda ondan ilk kez bugün nefret ettim.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdım. "Ne *yaptığının* farkında mısın?"

Hank başını iki yana salladı. "Mecburdum, Polly."

"Polise her şeyi anlatacak!" diye haykırdım. "İkimiz de hapse gireceğiz."

"Mecburdum. Üzgünüm."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bana nasıl böyle bakabiliyordu? Nasıl *umurunda* bile olmazdı? "O bizim bebeğimizdi. Tek şansımızdı. Anne olmak için tek şansımdı ve sen... sen bu şansı *mahvettin!* Hayatımızı mahvettin!"

Annem bir gün ailemizin tamamlanacağını söylemişti. Ama *yanılmıştı.* Keşke bana Hank'in ne kadar iyi bir adam olduğunu söylemek yerine kaçıp aklı başında birini bulmamı söyleseydi.

Hank kollarını bana dolamaya çalıştı ama onu ittim. Geçmişte beni hep teselli edebilmişti fakat bu kez olmazdı. Eskiden bu işte birlikte olduğumuzu hissederdim ama artık öyle hissetmiyordum. Birlikte mutlu olma şansımız vardı ancak o bunu mahvetmişti. *Her şeyi* mahvetmişti.

"Polly," dedi.

"Yapma," diyerek ondan uzaklaştım. "Benden uzak dur."

"Bak, Dr. Salinsky'yi arayacağım..."

"*Benim deli doktoruna ihtiyacım yok!*"

Hank donakaldı. Ona sesimi yükseltmeme alışkın değildi. Far görmüş tavşan gibi olduğu yerde kalakalmıştı. "Polly, lütfen bunu konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı?" dedim alaycı bir tavırla gülerek. "Sen bana ihanet etmeye karar vermeden *önce* konuşmadık ama. Ben sadece... Artık seninle konuşmak istemiyorum. Konuşacak bir şey kalmadı."

Bu sözlerin ardından aceleyle yatak odasına çıktım. Kapıyı arkamdan çarpıp üstüne bir de kilitledim. Merdivende Hank'in ağır adımlarını duydum, ardından yatak odasının kapısını tıklattı. "Polly?"

Yatağa çöktüm, ellerim titriyordu. "Git buradan!"

"Yapma böyle. Aç kapıyı. Sakın aptalca bir şey yapayım deme."

En çıldırtıcı olan da sesinin bu kadar sakin çıkmasıydı. Kocam tam da böyle biriydi işte. Hiçbir şey için canını fazla sıkmazdı. Çocuk sahibi olamamamız bile pek umurunda olmamıştı. Tegan'ı bu kadar kolay hastaneye götürmesine, bebek sahibi olabilmek için son şansımızdan bu kadar kolay vazgeçmesine şaşmamalıydı.

"Yalnız kalmak istiyorum!"

"Polly..."

"Git buradan dedim!"

Ama adımlarının uzaklaştığını duymadım. Gölgesi hâlâ kapının altından görünüyordu. "Polly, senin için gerçekten endişeleniyorum. Lütfen beni içeri alır mısın?"

Kendimi öldüreceğimden korkuyordu ama onu Tegan'ı hastaneye götürmeden *önce* düşünecekti. Kendini iyi olduğumdan emin olmak zorundaymış gibi hissediyordu fakat aslında ölmem onun için daha iyi olurdu. İtiraf etmek istemese bile bunu o da biliyordu. Kısırlık tedavilerimiz boyunca bütün doktorlar

Hank'in sperm sayısının kusursuz olduğunu söylemişti. Sorun *bendeydi.*

Tabii artık çok geçti. Yaptıklarım ikimizin de sonunu getirmişti. Tegan kendine gelip olanları anlatır anlatmaz polisler kapımıza dayanacaktı.

"İyiyim." Sesimin normal çıkması için çabaladım. "Gerçekten. Sadece şu anda konuşmak istemiyorum. Tamam mı?" Hank bir şey söylemeyince, "Yemin ederim iyiyim. Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye ekledim.

"Kapıyı açman gerek, Polly."

"Sana iyiyim dedim."

"Açmazsan 911'i ararım. Yeni telefon aldım."

Bunu kesinlikle yapardı. Kendim için tehlike oluşturduğumu düşünürse ambulans çağırır, belki de beni zorla götürmelerini sağlardı. O zaman da yapmam gereken şeyi yapamazdım.

Sonunda yatak odasının kapısının kilidini açıp kapıyı araladım. Hank orada duruyordu, montu hâlâ üzerindeydi, ellerini ovuşturuyordu.

"Gördün mü?" dedim. "Sana iyi olduğumu söyledim."

Beni tepeden tırnağa gözden geçirdi. Bana tam olarak inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Tegan'ı hastaneye götürürsem senin..."

Elimi salladım. "Abartıyordum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Gerçekten, Hank." Sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "İyiyim. İşe geri dönebilirsin."

"Hayır," dedi. "Seni yalnız bırakmayacağım."

Neden bu kadar inat ediyordu? Dükkânı bir gün bile kapalı tutacak durumda değildik, bunu o da biliyordu.

Geri adım atmayıp yatak odasına girmesini engelledim. "İçeri giremezsin."

"Peki," dedi. "Aşağıda olacağım. 911'i aramayacağım ama Dr. Salinsky'yi arayacağım. Bir de... belki bir avukatı."

"Tamam. Ne istiyorsan yap."

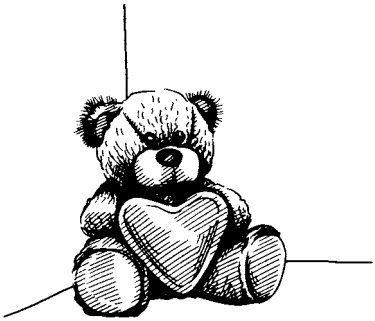
Kaşlarını çatarak kapı eşiğinde oyalandı. "Seni seviyorum, Polly."

Bu doğru muydu? Eskiden beni severdi. Ben aklımı kaybetmeden önce. O zamandan beri bana aynı şekilde bakmıyordu. Bugüne dek karşılaştığı en harika insanmışım gibi bakmadığı kesindi. Artık alışkanlıktan birlikteydik. Ailemizi tamamlamak benim görevimdi ama ben her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

"Ben de seni seviyorum," dedim çünkü bunu duymadan gitmeyecekti.

Hank bana güvenmeye karar verdi. Koridorda uzaklaşan ayak sesleri nihayetinde kayboldu. Şimdilik beni yalnız bırakmaya korkuyordu ama burada sonsuza kadar kalamazdı. Eninde sonunda evden çıkacaktı. Ben de o ânı bekliyordum.

Ona bu işi düzelteceğime söz vermiştim. Sözümü tutacaktım.



ALTMIŞ
TEGAN

"Ölebilirdiniz."

Ortopedi cerrahı Dr. Tewari fazlasıyla dobra bir kadındı. Son birkaç dakikadır buruş buruş yeşil formasıyla yatağımın başında durmuş, şimdiye kadar neler yaptığını ve bundan sonra neler yapılması gerektiğini anlatıyor, çoğunlukla da ödümü koparıyordu. Ama kahverengi gözlerinde ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum."

Küçük Ton Balığı'nın içeride iyi olduğundan emin olmak için karnıma bağlanan monitörü nazikçe düzelttim. Doğumhanenin dışında biri kızımın kalp atışlarını izliyordu ve yatağımın yanındaki ekranda dakikada yüz yirmi kez attığını görebiliyordum. Bana damar yoluyla sıvı verildikten sonra hem Ton Balığı hem de ben çok daha iyi hissetmiştik. Şu anda diğer kolumdan da antibiyotik veriliyordu. Ağrılarımı biraz olsun hafifletmek için düşük doz morfin de vermişlerdi. Kendimi iğne yastığına dönmüş gibi hissetsem de buraya geldiğimden beri bana gösterdikleri muazzam özen için inanılmaz minnettardım.

İyi olacağız galiba, anneciğim.

"Ayağınızdaki yarayı temizledik," diye açıkladı Dr. Tewari. "Fena hâlde enfekte olmuştu, ayrıca trimalleolar kırığınız var..."

Ayak bileğimdeki kırığı anlatıp duruyordu ama kesin olarak bilmediğim, sormaya da çok korktuğum şey ayağımı kaybedeceğimi düşünüp düşünmediğiydi. Sabah korkunç görünüyordu, şimdi kalın bir gazlı bez tabakasıyla sarılı olsa da eminim hâlâ en az o kadar kötüydü ve hâlâ çoğunlukla hissizdi. Daha da kötüsü, hastane odamın dışında birinin "ayağını kaybedebilir" minvalinde bir şey söylediğini *duymuştum*. Yani boş yere kuruntu yapmıyordum.

Keşke söyleseydi ama cevabı duymaya da çok korkuyordum. Her neyse, şu anda kızıma odaklanmalıydım. O iyi olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ayrıca," dedi Dr. Tewari alçak bir sesle, "polis sizinle konuşmak istiyor."

Bu cümle zihnimdeki pusu dağıttı. Başımı kaldırıp doktora baktım. "Öyle mi?"

Polisler, Polly'yle Hank'in beni rehin tuttuğunu öğrenmiş olmalıydı. O ikisinin bana yaptıklarını polislere anlatmak için sabırsızlanıyordum. Dürüst olmak gerekirse bunları düşünmek bile midemi bulandırıyordu. En baştan beni hastaneye götürmüş olsalardı asla bu kadar hastalanmazdım. Ayağımı kaybedersem suçlusu onlardı. Ton Balığı'na bir şey olursa suçlusu onlardı.

"Evet," dedi doktor. "Memur, siz kaza geçirmeden önce arabanızla oynandığını söyledi."

Ne?

Şu an hissettiğimden daha kötü hissedemem sanıyordum ama yanılmıştım. Biri *arabamla oynayıp* kaza yapmama sebep olmuştu, öyle mi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kim böyle bir şey yapardı?

Elbette bu aptalca bir soruydu. Böyle bir şeyi kimin yapacağını çok iyi biliyordum. Polise gitmemi istemeyen bir adam. O kazada ölmeme sevinecek bir adam. Bebeğimin ölmesine de.

"Onlara şu anda konuşacak durumda olmadığınızı söyledim," dedi Dr. Tewari. "Şimdilik onları gönderdim ama ne zaman hazır olursanız onlarla konuşabilirsiniz."

Kesinlikle polisle konuşmam gerekiyordu. Araba meselesini hallettikten sonra onlara beni dört gece boyunca evlerinin bodrumunda rehin tutan çifti de anlatacaktım. Hank bana karısının psikolojik sorunlarından bahsettiğinde onun için üzülmüş olsam da bunun hiçbir önemi yoktu. O kadın beni ve bebeğimi neredeyse öldürüyordu. Sonsuza kadar parmaklıklar ardında tutulmalıydı. Kocası da buna göz yumduğu için onunla birlikte içeri atılmalıydı.

"Ama sizi görmek isteyen bir aile üyeniz var," dedi Dr. Tewari. "Kendinizi iyi hissediyorsanız tabii. Abiniz olduğunu söylüyor."

Hastaneye geldiğimden beri tanıdık tek bir yüz görmemiştim ve Dennis'in dışarıda beni beklediğini düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Lütfen içeri gönderin."

Abim başını içeri uzatıp açık kapıyı hafifçe tıklattığında neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım. "Teggie?"

"Dennis!" Artık gerçekten ağlıyordum. Son birkaç gün korkunç geçmişti. Kelimelerle anlatamayacağım kadar korkunçtu. "Geldin!"

"Elbette geldim." Berbat görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, kum rengi sakalı uzamıştı. Ne zaman kaygılansa yaptığı gibi tırnaklarını dibine kadar yemişti. "Arabanı bulduklarından beri hem seni aramak hem de polislerin başının etini yemek için her gün buraya geliyordum."

"Evet." Gözlerimdeki yaşları sildim. "Zor birkaç gün oldu."

Yatağımın yanındaki sandalyeye çöktü. "*Neredeydin?*"

"Ben..."

Ona bütün hikâyeyi anlatmak istiyordum ama yapamazdım. Fazla korkunç, fazla aşağılayıcıydı. *Bir çift beni bodrumlarındaki hastane yatağında tuttu ve gitmeme izin vermedi.* Simon

Lamar'ın bana yaşattığı travmadan sonra bile gözlerimi kapadığımda gördüğüm şey o bodrumdu. Kâbuslarıma gireceğini bildiğimden uyumaya korkuyordum.

Bunu polise saklayacaktım.

"Teggie?" Elimi tuttu. Bütün vücudum buz gibi olmalıydı çünkü onun eli çok daha sıcaktı. "İyi misin?"

Sadece başımı iki yana sallayabildim.

"Hazır olduğunda konuşuruz." Elimi sıktı. "Ayrıca bekleme odasında Jackson Bruckner diye biri var, seninle konuşmak istiyor. Arkadaşın olduğunu söyledi."

Bunu duyunca şaşırdım. "Jackson burada mı?"

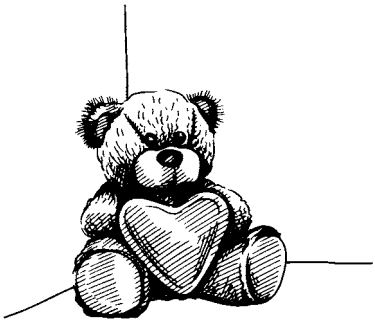
Dennis başıyla onayladı. "Ben geldiktən hemen sonra geldi. O... erkek arkadaşın mı?"

Jackson'ın gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmeden önce onunla ilgili kurduğum son derece uygunsuz hayaller aklıma gelince utandım. "Pek sayılmaz. Simon Lamar'la imzalayacağım sözleşme konusunda bana yardım ediyordu. Onu görmek istemiyorum."

Birden kendimi tamamen bitkin hissettim. Dennis, Simon'ın bana tecavüz ettiğini bilmiyordu. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi. Duygusal olarak tükenmiştim, fiziksel olarak hâlâ berbat hâldeydim. Belki birkaç gün sonra ona o kadar paraya neden hayır dediğimi anlatabilirdim. O zamana kadar hâlâ hastanede olacağımdan emindim.

Aman Tanrım, hastane masraflarının altından nasıl kalkacaktım? Peki ya doğumun? Hayatımın geri kalanının?

Karnımın gerilmesine neden olan ani bir sancıyla gözlerim yaşardı. O an ilk kez keşke yalan söyleseydim ve Simon bana yaptığı şeyi hiç yapmamış gibi davransaydım diye düşündüm.



ALTMIŞ BİR

POLLY

Ben eczanedeyken Hank ecza dolabını boşaltmıştı.

Her şey gitmişti. Bütün ilaç şişeleri ortadan kaybolmuş, bilmediğim bir yere saklanmıştı. Hatta bacaklarımı tıraş etmek için kullandığım jileti ve tamamen kendi hâline bırakmadan önce sakalını düzeltmek için kullandığı makası bile saklamıştı.

Belli ki intihar tehdidimi ciddiye almıştı.

Fakat şu anda asıl tehlike benim kendi canıma kıymam değildi. Bir kadını kaçırmıştık. Hâlâ hayattaysa –ki bu kesin değildi– henüz anlatmadıysa bile ona yaptıklarımızı polise mutlaka anlatacaktı. Bu yüzden ikimiz de büyük ihtimalle hapse girecektik.

Tabii ben buna engel olacak bir şey yapmazsam.

Hank söylediği gibi evden çıkmıyordu. Üstelik bununla da kalmıyor, her saat başı yukarı gelip yatak odasının kapısını tıklatıyordu. Hemen cevap vermezsem adımı sesleniyordu. O noktada cevap vermek zorunda kalıyordum çünkü aksi takdirde kapıyı kırardı.

Fırsat ayağıma akşamüstü, Hank odun kırmak için arka bahçeye çıktığında geldi.

Bunu yapacağını biliyordum'. Fırtına sırasında odunlarımızın çoğunu tüketmiştik ve tasarruf için akşamları kalorifer yerine şömineyi kullanıyorduk. Hank akşam yemeğine aşağı ineceğimi varsayıyor, şömineyi hazır etmek istiyordu.

Beni yemeğe çağırmaya geldiğinde burada olmayacağımı bilmiyordu.

Aklımdaki şeyi gerçekleştirmek için çok kısa bir zaman aralığım vardı. Eskiden Roosevelt Memorial'da çalıştığımdan vardiya değişiminin saat yedide olduğunu biliyordum. Vardiya değişimi, gündüz vardiyasındaki hemşirelerin bütün hasta bilgilerini akşam vardiyasına gelen hemşirelere devrettiği zaman oluyordu. O sırada yaklaşık otuz dakikalık bir kargaşa yaşanırdı. Hemşireler koyu bir sohbete dalar, ilaç dağıtılmazdı. Her şeyin olabileceği kısacık bir aralıktı.

O aralık benim fırsatım olacaktı.

Yatak odasındaki şifonyerin alt çekmecesini karıştırdım, formalarımı orada tutuyordum. Eskiden onları her gün işe giderken giyerdim ama şimdi benimle alay edercesine çekmecenin dibinde, düzgünce katlanmış hâlde duruyorlardı. Aralarından alelade, çiçek desenli bir takım seçip üzerime geçirdim. Örgümü kendi etrafına dolayarak topuz yaptım. Sonra yatak odasındaki aynada yansımama baktım.

İşe gittiğim günlerdeki hâlimin aynısıydım. Her şey çığırından çıkmadan önceki.

Hank aşağı indiğimi fark etmesin diye basamakları olabildiğince sessiz inip mutfağa geçtim. Neyse ki arka bahçede odun kırmakla meşguldü. Arka pencereden onu görebiliyordum, soğuğa rağmen üzerinde yalnızca gömlek vardı çünkü odun kırarken hep ter dökerdi. Arka bahçede odun kıran iri, güçlü kocamın görüntüsü bana kendi yüzüm kadar tanıdıktı, evlendiğimizden beri bunu her kış yapmıştı. Şöminemizin odunsuz kalmadığından hep emin olurdu. Asla üşümediğimizden.

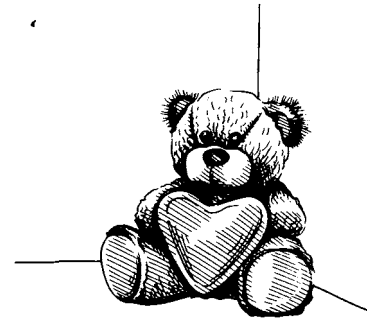
Pencereden uzaklaştım. Gitme vakti gelmişti.

Birden aklıma bugün Sadie'ye öğle yemeği götürmediğim geldi. Çıkarken ona bırakmak üzere hızlıca bir sandviç hazırlamaya koyulacaktım ki pencereden Mitch'in kamyonetinin evlerinin önünde olduğunu gördüm. O evdeyken oraya gidemezdim.

Mutfak tezgâhının başında birkaç saniye daha oyalandım. Hank banyomuzu boşaltmıştı ama ahmaklık ederek mutfaktaki bıçakları kaldırmamıştı. Bakışlarım bıçak standında duran mutfak makasına takıldı. Makası elime alıp ağırlığını tarttım. Sonra forma altımın cebine koydum.

Umarım Sadie bensiz iyi olurdu. Çünkü bundan sonra eve bir daha dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum.

ALTMIŞ İKİ
TEGAN



Dennis, kafeterya kapanmadan önce yiyecek bir şeyler almak için müsaade istedi. Gitmesini istemesem de çok yorgundum. O yemek alırken biraz kestirebilirdim.

Gözlerim kapanmaya başlamıştı ki hastane odamın kapısı aralandı. Birden bütün uykum dağıldı.

"Merhaba?" diye seslendim. Acaba hemşire ağrı kesici getirmeye mi gelmişti? Gerçi hâlâ hamile olduğumdan daha fazla ağrı kesici alamazdım.

Zaten gelen de hemşire değildi. *Jackson*'dı.

Son üç gündür aynı kıyafetlerle uyuyormuş gibi görünen abimin aksine Jackson'ın üzerinde ütülü beyaz bir gömlekle kravat vardı, gün sonu olmasına rağmen siyah saçları da nispeten düzgündü. Yalnızca kalın camlı gözlüğünün ardındaki gözleri hafifçe kanlanmış görünüyordu. Bakışları şişkin karnımdan gazlı bezle sarılı ayağıma ve bileğime kadar üzerimde gezindi; tepkisini saklamaya çalıştığı belliydi ama gözleri yine de hafifçe irileşti. Korkunç göründüğümden emindim.

"Nasılsın?" diye sordu gerginlikle.

Bu soru sinirlerimi bozdu. Hemşirenin onu içeri aldığına inanamıyordum. "Gördüğün gibi harikayım."

En azından utanma nezaketini gösterdi. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece iyi olmana sevindim."

Sevinmiş miydi? *Memur, kazadan önce arabanızla oynandığını söyledi.* Kimin arabamla oynamak için sebebi olabilirdi? Elbette Simon'ın. Ama bunu asla kendi yapmazdı. Başkasına yaptırırdı. Hamile bıraktığı kızı *idare etmek* için son birkaç aydır evine gönderip durduğu maşasına.

"Dinle." Yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. "Konuşmamız gerek."

Yatağıma rahatsız edici derecede yakındı. Onu içeriye sahiden hemşire mi almıştı? Abim dışında ziyaretçi istemediğimi açıkça belirtmiştim. Yine de son zamanlarda Jackson'ı epey yakından tanımıştım. Simon hakkında söylediklerime inanmaması büyük bir alçaklık olsa da birine zarar verebileceğini gerçekten hayal edemiyordum.

Memur, kazadan önce arabanızla oynandığını söyledi.

"Konuşamayacak kadar yorgunum," dedim. "Ben... Gitmeni tercih ederim."

"Fazla vaktini almayacağım," diye söz verdi.

"Jackson..."

"Hayır, şunu söylememe izin ver." Bakışlarını gözlerime dikti. "Geçen gün Simon ve sana yaptıklarıyla ilgili söylediklerin beni gerçekten çok şaşırttı. Benim işim Simon'ı korumak, biliyorsun değil mi?"

"Hımm..."

"Saçma sapan tepki verdim." Açık kahverengi kaşlarını çattı. "Kadınların başlarına gelenleri dürüstçe anlatma cesareti göstermesine dair hikâyeleri hep duyardım. Senin yaptığın da buydu ama ben olabilecek en kötü tepkiyi verdim. Daha da kötüsü, Simon'ı kolladım. Davranışımdan çok utanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Yemin ederim." Gözlerini benden ayırmadı. Göz bebekleri mi büyümüştü yoksa bana mı öyle geliyordu? Gözleri birden

her zamankinden daha koyu göründü. "Ucu buraya vardığı için çok üzgünüm, Tegan. Gerçekten. Bunu hiç hak etmeyen biri varsa o da sensin."

Jackson şimdi beni iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Nedenini bilmiyordum ama bir terslik varmış gibi geliyordu. Özründe bir tuhaflık vardı. Yani bana söylediklerinden sonra üzgün olduğuna inanmak zordu. Keşke Dennis elini biraz çabuk tutsaydı da hemen dönseydi.

Odamın dışında görebildiğim kimse yoktu. Hemşireyi çağırmak için kırmızı çağrı düğmesine bastım. Son çağırdığımda neredeyse ânında gelmişti. Ama şimdi dışarıda kimse yokmuş gibi görünüyordu.

"Hemşireyi mi çağırdın?" diye sordu Jackson. Kahretsin, o hareketi gördüğünü fark etmemiştim. "Şu anda vardiya devri yapıyorlar. Bir süre kimsenin geleceğini sanmam." Duraksadı. "Sadece sen ve ben varız."

Midem bulanmaya başladı. "Ah..."

"Ama ben sana yardım edebilirim." Gözlerindeki parıltı sırtımdan aşağı buz gibi bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. "Söyle bana, Tegan. Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şeye," dedim hızlıca. "İyiyim."

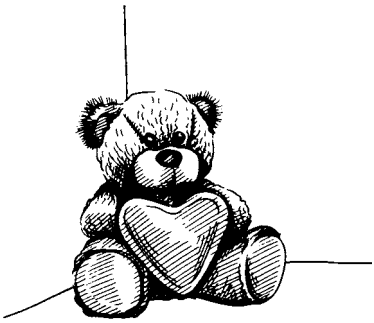
"Ama hemşireyi çağırmak için düğmeye bastın."

"Yanlışlıkla oldu."

Jackson bir anlığına sözlerimi düşündü. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için kapıya baktı. Yalnızdık. "Dinle, Tegan..."

Yatakta kıpırdandım. "Jackson... Ben... Gerçekten çok yorgunum..."

"Eminim yorgunsundur." Bana biraz daha yaklaştı. O kadar yakındı ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Simon'ın parfümünden çok farklı, nane aromalı bir kokuydu. "Ama bilmen gereken bir şey var..."



ALTMIŞ ÜÇ
POLLY

O Olay'ın yaşandığı günden beri Roosevelt Memorial Hastanesi'ne adım atmamıştım.

Çok aşağılayıcıydı. Hâlbuki o kadar kötü bir şey bile yapmamıştım. O yeni doğmuş bebeğe zarar verecek değildim. Onunla hiçbir yere *gidemeyeceğimi* biliyordum. Sadece onu kucağımda *tutuyordum. Eninde sonunda* geri verecektim. Yalnızca biraz daha uzun tutmak istemiştim.

Güvenlik eşliğinde dışarı çıkarılmama gerek yoktu.

Bugün hastaneye girerken montumu arabada bırakmıştım çünkü herkesin formamı görmesini istiyordum. Eski kimlik kartımı da takmıştım. Son iş günümde taktığım karta el koymuşlardı ama kaybettiğimi sanıp güvenliğe yenisini bastırdığım zamandan kalma fazladan bir kartım vardı. İlaç odalarına girmemi sağlamazdı ama zaten bunun için kullanmayacaktım. Sadece görüntü içindi.

Meğer ona da pek ihtiyacım yokmuş. Yanından geçerken güvenlik görevlisi başını doğru düzgün kaldırmadı bile. Hâlâ ziyaret saatiydi. Yine de ne olur ne olmaz diye yüzümü gizlemek için girişteki bankodan bir cerrahi maske aldım.

Asansörlere doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Doğumhanenin hâlâ üçüncü katta olduğundan emin olmak için duvar-

daki yönlendirme tabelasına baktım, sonra sabırla asansörün gelmesini bekledim. Yanımda benim yaşlarımda bir adam vardı; bir elinde pelüş fil, diğerindeyse bir kutu çikolata tutuyordu. Eşyalarına baktığımı fark edip gülümsedi.

"Karım az önce ilk çocuğumuzu doğurdu," dedi gururla. "Bebeğin buna sevinmek için fazla küçük olduğunu biliyorum ama... Eh, çikolatalar karımın hoşuna gider."

Gülümsemeye çalışırken dudaklarım lastiktenmiş gibi hissettim. "Eminim gider."

Hamile kalabilseydim Hank'in bana ne getireceğini merak ettim. Onu market raflarının arasında dolaşıp hoşuma gidecek bir atıştırmalık seçmeye çalışırken hayal ettim. Sonra da bir oyuncakçıya uğrardı. Ne alırsa alsın, o hayvanın başında mutlaka bir beyzbol şapkası olurdu.

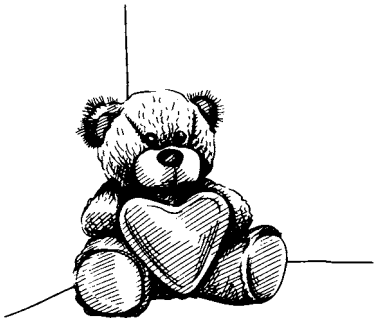
Bu hayal artık asla gerçekleşmeyecekti.

Asansör kapıları kayarak açıldı. Yanımdaki adam centilmence davranıp önce benim geçmeme izin verdi. Gözlerimde yaşlarla üçüncü katın düğmesine bastım ve asansör ağır ağır yükselmeye başladı. Elimi forma cebime soktum; parmaklarım, Tegan'ın ona yaptıklarımızı kimseye anlatmamasını sağlayacak makasın sapını güven verici biçimde kavradı.

Çok yakında her şey bitecekti. Bebek sahibi olan insanlara gülümseyip onlar adına mutluymuşum gibi yapmak zorunda kalmayacaktım. Hank'in, benim yüzümden sıkışıp kaldığı hayattan memnunmuş gibi davranmasını izlemek zorunda kalmayacaktım. Hak ettiği temiz başlangıcı yapabilecekti.

Hank, yatak odasının boş olduğunu ve Bronco'mun garaj yolunda olmadığını fark ettiğinde deliye dönecekti. Beni bulmak için evin altını üstüne getirecekti. Sonra kamyonetine atlayıp beni bulmaya çalışarak kasabada dolaşacaktı. Eninde sonunda buraya gelmeyi akıl edecekti.

Ama o zamana kadar iş işten geçmiş olacaktı.



ALTMIŞ DÖRT
TEGAN

"Teggie? İyi misin?"

Jackson'ın bana söylemek ya da yapmak üzere olduğu her neyse, Dennis'in hastane odamın kapısında belirmesiyle yarıda kesildi. Jackson başını abimden tarafa çevirip ona ters ters baktı.

"Tegan'la konuşuyorduk," dedi sinirli bir sesle.

"Aslında konuşmamız bitmişti." Dennis'e, Jackson'ı bir an önce odamdan çıkarmasını söyleyen bir bakış attım. "Hem gerçekten çok yorgunum."

Jackson'ın sinekkaydı tıraşlı çenesi seğirdi. "Tegan..."

"Uzun bir gün geçirdi, Jackson." Dennis, Jackson'a kötü kötü baktı. "Gitme vaktin geldi, dostum. Mesele neyse yarın konuşursunuz."

Bir an Jackson'ın gitmeyi reddedeceğinden ve bu yüzden abimle dalaşacaklarından korktum. En azından Dennis'in beni savunmak için gelmiş olması içimi rahatlatmıştı; başıma gelen onca şeyden sonra yanımda birinin olduğunu bilmek güzeldi. Ama sonra Jackson sandalyeden kalktı ve bana son kez uzun uzun baktı. "Yarın konuşmamız gerek, Tegan," dedi. "İlk iş."

Tek bildiğim, bir daha onunla aynı odada yalnız kalmadığımdan emin olacağımdı.

Sonunda Jackson arkasına dönüp koridora doğru ağır ağır yürüdü. O gittiğinde bedenimdeki gerginliğin çözülmesini bekliyordum ama nedense içimdeki huzursuzluk bir türlü geçmiyordu, sanki ufukta hâlâ tehlike vardı. Elimi karnıma koyunca Küçük Ton Balığı içimi rahatlatan bir tekme attı.

"Tanrım," dedi Dennis, Jackson'ın boşalttığı sandalyeye yeniden otururken. "*Onun* derdi ne?"

Lafı ağzımdan almıştı. Ama tuhaf olan, ikisinin sanki birbirini önceden tanıyormuş gibi konuşmasıydı. Hatta Dennis, Jackson'a adıyla hitap etmişti. Bu gerçekten garipti çünkü birbirlerini nasıl tanıyabilirlerdi ki? Dennis'e Jackson'dan hiç bahsetmemiştim, daha önce de onu tanımıyormuş gibi davranmıştı.

"O avukat bozuntusu geri gelirse," diye ekledi, "onu görmek istemediğini söyleyeceğim."

Başımla onaylasam da birden bundan o kadar da emin olamadım. Jackson tepemde dikilirken gitmesini istemiştim. Ama bana söylemek istediği bir şey vardı. Gözlerindeki ifade de... tehditkâr değildi. Orada başka bir şey görmüştüm.

Korkuydu.

"İyi misin?" diye sordu Dennis, belki milyonuncu kez.

Yatakta kıpırdanarak rahat etmeye çalıştım ama kırık ayak bileğim ve kocaman karnımla bu neredeyse imkânsızdı. "Ne korkunç bir ağrı bu."

"Bilmez miyim?" Kaşlarını çattı. "Trafik kazası geçirdiğimde bacağımı üç yerinden kırmıştım. Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum." Kaza haberini aldığımda Dennis için çok endişelenmiştim. Ailemden geriye bir tek o kalmıştı ve onu kaybetme düşüncesi beni kahretmişti. Son birkaç günde ona çok daha kötüsünü yaşattığım için kendimden nefret ediyordum. "Üstelik koşullar da benzerdi, değil mi? Buzlu bir yol?"

Başıyla onaylarken bakışları bir anlığına dalgınlaştı. "Doğru. Bir gece önce kar fırtınası çıkmıştı ama o beraber olduğun

çocuk –Brian'dı, değil mi?– senden ayrılmıştı ve telefonda o kadar çok ağlıyordun ki yanına gelmek zorunda kalmıştım."

Brian'ın benden ayrıldığını hatırlıyordum ama Dennis'ten yanıma gelmesini istememiştim, o gelmekte ısrar etmişti. Fakat şimdi sesinde hafif bir sertlik vardı, sanki onu kar fırtınasında araba kullanmaya zorlamama kızmış gibiydi.

O kaza yüzünden beni suçlamıyordu, öyle değil mi? Evet, kaza onun profesyonel kayakçılık kariyerini bitirmişti ama kayak eğitmeni olarak sürdürdüğü hayattan memnun görünüyordu. Kariyerinde hep daha fazla başarı elde etmeye takıntılı olan babamız gibi değildi. Babam başarısız olunca bu onu öldürmüştü. Dennis farklıydı. Elindekiyle yetinmeyi bilirdi ve beni her şeyden çok önemserdi.

"Hastane masrafını karşılayacak bir yolum olsaydı hiç fena olmazdı," dedim.

"Sigortan var ya."

Damarıma ilaç damlatan seruma baktım. "Sigortam berbat."

"Lamar'dan alacağın para ne oldu?"

Her şeye rağmen içimde bir öfke kabardı. Dennis'e Simon'ın bana ne yaptığını anlatmamıştım ama o parayı kabul etmeyeceğimi açıkça söylemiştim. "Söyledim ya, o parayı alamam."

"Evet ama şartlar değişti." Kırık ayak bileğime imalı bir bakış attı. "Bence tekrar düşünmelisin."

Haksız sayılmazdı. Kazadan önce bile durumum yeterince kötüyken şimdi çok daha berbattı. Kırık ayak bileğim ve enfeksiyon yüzünden kim bilir ne kadar süre çalışamayacaktım. Her zamankinden daha derin bir çukura düşüyordum. Simon o sözleşmeyi yırtmış olsa da tekrar ona gidersem imzalamam için yenisini hazırlamaya dünden razı olacağını biliyordum.

Ama böyle bir şey yapmayacaktım. Asla. O adamdan sus payı almayacaktım. Bana korkunç bir şey yapmıştı ve ben susup aynı şeyi başka kızlara yapmasına izin vermeyecektim.

"Hayır," dedim, kararlılığımla kendimi bile şaşırtarak. "O adamın parasını almayacağım. Asla."

Dennis benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti, omuzları çöktü. Bebek doğduktan sonra eline bakmak zorunda kalacağım kişi o olacağı için suçluluk duyuyordum fakat abim yanımda olurdu. Hep olmuştu.

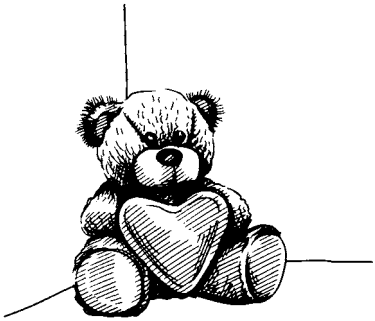
"Neyse," dedi, "şimdi bunları düşünme. Yeterince şey yaşadın ve bitkin görünüyorsun."

Haklıydı. Son günlerde çok fazla şey yaşamıştım ve Jackson'a sırf ondan kurtulmak için yorgun olduğum yalanını söylemiş olsam da göz kapaklarım birden kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ağrım artık daha kontrol altındayken günler sonra ilk kez düzgün bir uyku çekebilirdim.

"Biraz kestir," dedi Dennis. "Artık güvendesin. Endişelenecek hiçbir şey kalmadı."

"Belki kestiririm," diye mırıldandım. "Sadece biraz... sadece..."

Daha cümlemi tamamlayamadan gözlerim kapandı.



ALTMIŞ BEŞ
POLLY

Çikolatalı ve oyuncak filli adam, asansörden önce benim inmem için kenara çekildi. Ama o doğum servisine doğru giderken ben geride kaldım. Midem bulanıyordu, kusacak gibi hissediyordum.

Cesaretim kırılıyordu.

Ama kırılamazdı. Tegan polislere beni ve Hank'i söylerse her şey biterdi. Tek yol buydu. Kendimi kurtaramasam da Hank'i kurtarabilirdim.

Doğumhaneye doğru yürümek üzereydim ki takım elbiseli, kalın gözlüklü, uzun ve sıska bir adam yanımdan geçerken omzuma çarptı. Telefonundaki bir şeye dalmıştı, bana çarpınca şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Affedersiniz," diye mırıldandı ama sonra bakışlarını tekrar ekrana indirdi.

Kendi telefonum cebimde titredi. Çıkarıp baktım. Şaşırtıcı olmayan bir biçimde Hank'ten mesaj gelmişti; belli ki odun kırmayı bitirmiş, gittiğimi fark etmişti:

Neredesin?

Bir saniye sonra bir yenisi geldi:

Yatak odasında değilsin. Nereye gittin?

Sonra:

Lütfen hemen eve dön!!!

Ona cevap yazmak istiyordum. Birazdan yapacağım şey için üzgün olsam da onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylemek istiyordum.

Ama bir şey yazarsam paniğe kapılırdı. Bu yüzden telefonu cebime geri koydum.

Hoşça kal, Hank.

Harekete geçme vakti gelmişti.

Elim cebimde, makası sımsıkı tutuyordum. Üzerimde formam, göğsümde kimlik kartım varken kimsenin beni durdurmayacağını biliyordum. Doğumhaneye rahatça girdim ve tam da beklediğim gibi hemşireler bir araya toplanmış, sabah vardiyasından akşam vardiyasına görev devrediyorlardı. Kimse beni sorgulamadı çünkü buraya aitmiş gibi görünüyordum. Manzaraya karışmıştım. Görünmezdim.

Kapıların üzerinde isimler yazmıyordu fakat hemşire bankosunda, her odada kimin yattığını gösteren bir liste tuttuklarını biliyordum. Olabildiğince sıradan davranarak hemşire bankosuna süzüldüm ve bilgisayarlardan birinin klavyesinin üzerinde duran listeyi buldum.

Werner. 308 numaralı oda.

Cebimdeki makası öyle sıkı tutuyordum ki parmak uçlarım karıncalanmaya başlamıştı. Koridorda hızlı, kararlı adımlarla yürüdüm. 301, 302, 303...

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Bende bir başka insana zarar verecek cesaret var mıydı? Kızın diz kapağını bile kıra-

mamıştım, bu ise ondan katbekat beterdi. Ama kocamı beladan uzak tutmanın tek yolu buydu.

304, 305, 306...

Telefonum çaldı. Hank arıyordu. Telefonu cebimden çıkarıp aramayı reddettim. Sonra sessize aldım.

307, 308...

İşte buradaydım.

Onu hemen gördüm. Tegan. Hastane yatağında yatıyordu, sarı saçları yüzünün etrafına cansızca yayılmıştı. Karnı belirgin biçimde şişkindi, sol ayak bileği kalın, beyaz bir gazlı bez tabakasıyla sarılmıştı. Gözleri kapalıydı, mışıl mışıl uyuyordu, bu da işimi fazlasıyla kolaylaştıracaktı.

Ama sonra odada yalnız olmadığını fark ettim. Yatağının başında bir adam duruyordu. Tegan'ı aramak için evime gelen adam olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Abisi olduğunu söyleyen adamdı.

Ama Tegan'ı yalnızca ziyaret etmiyordu. Bu odada başka bir şey oluyordu.

Adamın elinde şırınga vardı. Onu Tegan'ın serumuna enjekte etmeye çalışıyordu ama eli ayağına dolaşmıştı. Yıllardır hemşirelik yapmamış olsam da rastgele bir aile üyesinin hastanın damar yoluna kafasına göre bir şey enjekte etmesine izin verilecek kadar kuralların değiştiğinden ciddi şekilde şüpheliydim. Bu adamın niyeti iyi değildi.

Kapı eşiğinde donakaldım. Tegan'ın abisi ona zarar vermeye çalışıyordu. Buraya onun beni ve Hank'i polise ihbar etmesini engellemek için gelmiştim ama bu adam işi benim yerime hallediyordu. Tek yapmam gereken sessizce geri çekilmekti, o zaman bu kâbus bitecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum birden.

Adam başını hızla bana çevirdi. Beni görünce gözleri irileşti. Sıvı sızdırmaya başlayan serumu elinden bıraktı. Şırıngayı cebine attı. "Kusura bakmayın," dedi. "Ziyaret saati bitti mi?"

Cebimdeki makası bırakıp ellerimi belime koydum. "Sana ne yaptığını sordum."

Tegan'ın abisi ağzını açtı. Ben onu evime geldiği zamandan tanısam da üzerimde forma ve yüzümde cerrahi maske olduğundan o beni çıkaramamıştı. Beni katta çalışan bir hemşire sanıyor olmalıydı. Orada durup az önce yapmaya çalıştığı şeye nasıl bir kılıf uyduracağını görmeyi bekledim. Ama bunun yerine beni şaşırtarak koşmaya başladı, odadan çıkma telaşıyla neredeyse beni yere düşürecekti.

Tegan şamataya uyandı. Bir saniyeliğine göz göze geldik. "Sen!" diye haykırdı.

Şu anda onunla ilgilenecek vaktim yoktu. Arkama dönüp bir hayli avantajlı başlamış olan adamın peşine düştüm. "Durdurun onu!" diye bağırdım.

Spor ayakkabılarım linolyum zemini döverken bütün personel dönüp bana baktı. Birkaçı hareketlenmeye başladı ama en önde ben vardım. O adamı durdurmak bana düşüyordu. Onu durdurmak zorundaydım. Aklımdaki tek şey buydu.

Onu yakalayacak kadar hızlı değildim ama parmaklarımı kayak montunun yakasına geçirmeyi başardım. Bu onu durdurmadıysa da tökezleyip dengesini kaybetmesine neden oldu ve kendini toparlaması bir saniye sürdü. Daha önce gördüğüm yabancı –kalın camlı gözlüğü olan adam– asansörün yanında bekliyordu ve kovalamacayı görünce koşarak yanımıza geldi. Hiç tereddüt etmeden Tegan'ın abisini yakalayıp duvara yapıştırdı, dirseğini boynuna dayayarak onu orada tuttu. Bu adam göründüğünden daha güçlüydü.

Tegan'ın abisi nefes almaya çalışarak adamın kolunun altında debelenirken gözlüklü yabancı omzunun üzerinden bana baktı. "Ne yaptı?" diye sordu sertçe.

"Serumuna bir şey enjekte etmeye çalışıyordu," dedim nefes nefese.

Gözlüklü yabancı şaşırmadı bile. Adamın kulağına eğilip öfkeyle konuştuğunu duydum. "*Biliyordum!* Bunu senin yaptığını biliyordum, aşağılık herif!"

Bir güvenlik görevlisi gelince durumu hızla açıkladım. Hemşire gibi göründüğüm için söylediğim her şeyi büyük ciddiyetle dinledi. Sanki bugün şahit olduğu en çılgınca şey bu değilmiş gibi başıyla onayladı. Buna neredeyse inanacaktım.

Sonra görevli, adamın cebinden enjektörü çıkardı. İçinde ne olduğunu merak ettim. İyi bir şey olmadığı kesindi.

Olanları anlatmayı bitirdiğimde güvenlik görevlisi, "Teşekkür ederim, Polly," dedi.

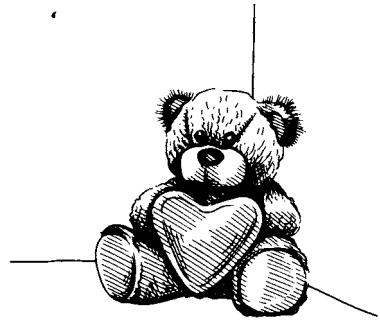
Adımı bilmesine şok olarak dudaklarımı araladım. Sonra hatırladım. Hâlâ kimlik kartımı takıyordum. Tek diyebildiğim, "Ah," oldu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Burada hemşire olarak çalışmadığımı anlamaları an meselesiydi. Hem birileri iki yıl önce yaptığım şeyi hatırlarsa bu benim için hiç iyi olmazdı. Tegan'ın abisiyle birlikte ben de hapse girebilirdim. Bu yüzden güvenlik görevlisi başını çevirdiği anda olabildiğince sessizce sıvıştım.

Buraya kocamı hapse göndermesini engellemek için Tegan Werner'ı öldürmeye gelmiştim. Ama gerçek şu ki bunu asla yapamazdım. İçimde yoktu.

Onun yerine hayatını kurtarmıştım.

ALTMIŞ ALTI
TEGAN



Jackson durumu bana beş kez açıklamak zorunda kaldıysa da hâlâ aklım almıyordu.

"Çok üzgünüm, Tegan," deyip duruyordu. "Şu anda ihtiyacın olan son şeyin bu olduğunu biliyorum."

Polislerin odama girmesine izin vermiştim. Daha doğrusu *bir* polis memurunun. Dedektif Maxwell adında biriydi ve başından beri kazamı araştıran da oydu. Meğer aynı zamanda Simon Lamar'ı da soruşturuyormuş.

"Kazadan önceki gece Lamar'ın fren hortumunuzda küçük bir kesik açması için tuttuğu adamı bulduk," dedi Dedektif Maxwell. "Kar fırtınasında lastiklerin tutmayacağını biliyordu. Abinizin arabayla onun yanına gitmenizi önermesinin sebebi de buydu."

"Ama Dennis neden..." Kelimeleri söylemekte zorlanıyordum. Abim yıllardır bütün dünyamdı. Böyle bir şeyi bana neden yapsındı?

"Abinizle Lamar iş ortağıydı," diye açıkladı Maxwell. "Lamar, abinizle birlikte bir sürü yeni kayak merkezi finanse ediyordu. Bu onun için çok büyük bir anlaşmaydı. Lamar da

polise gitmeniz hâlinde anlaşmanın olmayacağını ona açıkça söylemişti."

Aslında Simon Lamar'la, abimi çalıştığı tesiste ziyaret ettiğim sırada bir barda tanışmıştım. O akşam Dennis'le yaptığı bir toplantıdan yeni çıkmış olmalıydı.

Abimi hep kayak eğitmeni olarak sürdürdüğü kariyerinden memnun, rahat bir adam olarak düşünmüştüm ama belli ki babamla tahmin ettiğimden daha fazla ortak yanı vardı. Kovaladığı anlaşmanın parmaklarının arasından kaymaya başladığını fark edince işlerin yoluna girmesi için ne gerekiyorsa yapmaya razı olmuştu.

Sandığımın aksine Dennis, profesyonel olma şansını kaybetmesini kabullenememişti. Onu saf dışı bırakan araba kazası yüzünden beni suçladığını hiç fark etmemiştim. Yıllardır içinde biriktirdiği kırgınlığı düşünmek canımı yakıyordu.

Jackson elini omzuma koydu. "Sana bunu anlatmaya çalışıyordum ama sonra o şerefsiz geri geldi. Sen hastanedeyken bir şey yapacak kadar cesur olabileceğine ihtimal vermemiştim, yoksa seni asla yalnız bırakmazdım." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Hiç gitmemeliydim. Çok özür dilerim, Tegan."

"Senin suçun değildi," dedim ki bu doğruydu. Onu ben göndermiştim.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedi. "Simon'ın sana ne yaptığını anlattığında verdiğim tepki yüzünden çok utanıyor ve çok pişmanlık duyuyorum. Ben... Sana o lafları söylediğime inanamıyorum. Dairenden çıktıktan sonra Simon'ın para verdiğini bildiğim başka bir kadınla iletişime geçtim ve hikâyenin aynı olduğunu öğrendim. Ona da ilaç vermiş ama kadın susması için teklif ettiği parayı almış." Yüzünü buruşturdu. "Sen kaza geçirmeden hemen önce seni aradığımda, sana yardım etmek istediğimi ve Simon hakkında bildiklerimi anlatmak üzere polise gideceğimi söylemeye çalışıyordum. Sen

polise gittiğinde yanında durmak, onun bir daha asla böyle bir şey yapamayacağından emin olmak istiyordum."

"Eh," dedi Dedektif Maxwell, "bunu kesinlikle bir daha yapamayacak. Lamar gözaltında ve yaptıklarının cezasını çekmesi için ne gerekiyorsa yapacağız."

Dedektife baktım. "O şırınganın içinde ne vardı?"

"Morfin olduğunu düşünüyoruz." Maxwell duraksadı. "Zaten morfin alıyordunuz, bu yüzden ölümcül doz, bir hemşire hatası olarak görülebilirdi."

Ölümcül doz mu? Jackson da en az benim kadar afallamış görünüyordu. Kendi abimin bana böyle bir şey yapmaya kalkıştığına inanamıyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ben hâlâ buradayım, anneciğim. Ben varım!

Hâlâ kızım vardı. Tek tesellim onun bütün bunları sağ salim atlatmış olmasıydı.

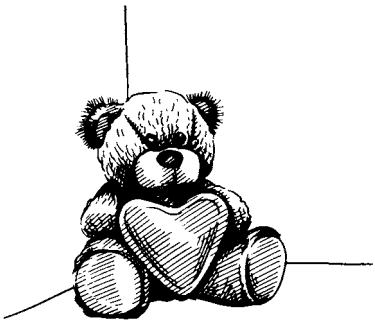
"Onu durduran hemşirenin kim olduğunu anlamaya çalışıyoruz," dedi Dedektif Maxwell. "Kapınızdaymış, abinizin size morfin vermesini engellemiş. Ama maske takıyormuş ve diğer personel onu tanımamış."

Ansızın uyandığım ânı hatırladım. Odamın kapısında duran kadını ve maskenin üzerinden bana bakan yeşil gözlerini.

Polly.

Polly bu gece buraya gelmişti. Neden geldiğini bilmiyordum ama Dennis'in beni ve bebeğimi öldürmesini engellemişti. Bana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum fakat o ve Hank olmasaydı şu anda ölmüş olurdum. Beni ikinci kez kurtarmışlardı. Şu anda burada olmamın tek sebebi oydu. Ona borçluydum.

Ama bunun yeterli olduğundan hâlâ emin değildim.



ALTMIŞ YEDİ
POLLY

Hastaneden çıktığımda gördüğüm ilk şey tanıdık yeşil pikap oldu.

Hank.

Beni görünce kamyoneti olduğu yerde bırakıp şoför koltuğundan dışarı fırladı. Burası park alanı olmadığından otuz saniye içinde birilerinin gelip ona bunu söyleyeceğini biliyordum ama onun umurunda bile değildi.

"Polly!" diye haykırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hâli hâl değildi. Beresi yamulmuştu, montunun fermuarı açıktı ve altındaki yağ lekeli gömleği görünüyordu. Yanıma ulaştığında kaçacağımdan korkar gibi beni omuzlarımdan tuttu.

"Her şey yolunda," dedim. "Söz veriyorum."

"Ama..." Gözleri hastane girişinin çevresinde gezindi. "Burada neden bu kadar çok polis arabası var?"

"Endişelenme. Benim için gelmediler."

Yüzümü inceledi, bana inanıp inanmaması gerektiğinden emin değildi.

"Söz veriyorum," dedim. "Buradan serbestçe gidebilirim. Ama arabam otoparkta."

"Araban bu gece burada kalsın," dedi. "Eve benim kamyonetimle dönüyoruz."

Beni gözünün önünden ayırmak istememesine kızamazdım. Doğrusunu söylemek gerekirse montum olmadan arabama kadar yürümeye pek hevesli değildim. Bu yüzden uslu uslu kamyonetinin yolcu koltuğuna bindim.

Hank motoru çalıştırdı, ben de ısınmak için ellerimi birbirine sürttüm. Mutfak makası hafifçe bacağıma batıyordu ve o ahmakça planımı gerçekten uyguladığım başka bir gerçekliği düşünerek ürperdim. O gerçeklikte şu anda kocamla sıcak bir kamyonette eve dönmek yerine ya ölmüş ya da hapse gidiyor olurdum. Bu gerçeklikte yaşadığım için mutluydum.

"Sanırım haklısın," dedim. "Dr. Salinsky'den bir randevu daha almalıyım."

Hank bana baktı. Hiçbir şey söylemedi ama elini dizime koyup sıktı.

"Seni seviyorum, Hank," dedim.

"Ben de seni seviyorum, Polly." Tok sesi çatladı. "Her şeyden çok."

Sonra başımı geniş göğsüne yasladım, o da kolunu omuzlarıma dolayıp beni sımsıkı sardı. Sanki umurunda olan tek şey tam burada, kamyonette, yanındaki koltuktaymış gibi. Vücudunun her gözeneğinden bana duyduğu sevgi yayılıyordu.

Bir gün ailen tamamlanacak.

Hayatımın onlarca yılını deli gibi istediğim çocuğa odaklanarak geçirmiştim. Oysa Hank benim ailemdi ve bana bir düzine çocuktan alabileceğimden daha fazla sevgi vermişti. Ne kadar şanslı olduğumu anlamam için neredeyse her şeyi kaybetmem gerekmişti.

Annemin ölümünden bir yıl sonra, sözlerindeki bilgeliği nihayet görüyordum. Benim yanımda Hank vardı, onun yanında da ben vardım ve ailemiz tamdı. Şimdi birlikte eve gidip yalnızca ikimizin olduğu güzel, sakin bir gece geçirecektik.

"Hadi eve gidelim," dedim kocama.

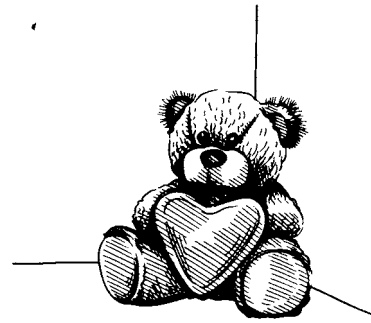
Başıyla onayladı ve kamyoneti vitese taktı.

Ne var ki kaderimizde sakin bir gece yoktu. Çünkü Hank bizi eve götürdüğünde, daha garaj yolumuza bile varmadan polis lambalarının yanıp söndüğünü gördüm.

Tegan onlara yaptıklarımızı anlatmıştı. Her şey bitmişti.

Hank'le beni hapse götürmeye gelmişlerdi.

ALTMIŞ SEKİZ
POLLY



"Neler oluyor?" diye sordu Hank.

Polis lambalarının bizim evimizin çevresinde olmadığını anlamam bir saniyemi aldı. Polisler, Mitch Hambly'nin evini sarmıştı. Hem de bir sürü polis vardı.

Olamaz. Sadie.

Mitch ona zarar verdiyse yemin ederim o mutfak makasını kullanırdım.

Hank beni durduramadan kamyonetten indim. Üzerimde mont yoktu, ayağımdaysa sadece spor ayakkabılarım vardı. Kara basarak ilerlememin üzerinden bir saniye geçmeden ayaklarım ıslanıp buz kesti. Ama sarı polis şeridiyle çevrili diğer eve varana kadar durmadım.

"Affedersiniz, hanımefendi," dedi genç bir polis, şeride yaklaştığımda. "Geri çekilmenizi rica edeceğim."

"Ama onlar benim komşum!" diye haykırdım. Kendi evimizi işaret ettim. "Hemen şurada oturuyorum."

"Üzgünüm. Eve gitmenizi tavsiye ederim."

"Ama... küçük kız... o iyi mi?"

Polis beni dinlemiyordu. Telsizine konuşuyordu.

Bir saniye sonra Hank yanıma geldi. Önümüzdeki manzaraya bakarken beni dirseğimden tuttu. "Polly, bu polisin işi. Burada olmamalıyız."

"Ama Sadie?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Onun iyi olduğundan emin olmadan hiçbir yere gitmem."

Hank beni kolayca omzuna atıp eve götürebilirdi. Ama bunun yerine kalın montunu çıkarıp omuzlarıma örttü. "Donmadan önce şunu giy."

"Sen üşümeyecek misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sobadan farkım olmadığını biliyorsun." Ne var ki bunu söylerken dişleri takırdıyordu.

"Üzerime çok büyük geldi," diye homurdandıysam da sıcak montu etrafıma sıkıca sardım. Yağ ve talaş kokuyordu. Hank kokuyordu.

Neler olduğunu görmek için boynumu uzattım. Polis yine telsizine konuşuyordu. Söylediklerinin yalnızca bir kısmını duyabildim. *Kırk altı yaşında erkek... künt kafa travması...*

Tam da o sırada evin önündeki kara baktım ve kızıl damlalar gördüm.

"Hank!" Kocamın gömleğinin kolunu çekiştirdim. "Bak! Karda kan var."

Hank işaret ettiğim yere bakınca yüzü bembeyaz kesildi. Sanki bir konuda karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonunda sarı şeride yaklaşıp yüksek sesle boğazını temizledi. Ben de hemen arkasından gittim.

"Affedersiniz," dedi genç polise. "Eşimle ben yan evde oturuyoruz. Arka bahçemizde neler olduğunu bilmeye hakkımız var. Güvende olup olmadığımızı öğrenmem gerek."

Polis bir anlığına kocamın bir doksanı aşan cüssesini süzdü. Sonunda, "Endişelenecek bir şey yok, efendim," dedi. "Görünüşe göre komşunuz sarhoşmuş, verandanın basamaklarından düşüp bilincini kaybetmiş. Sonra da yüzüstü karın içinde kalarak boğulmuş."

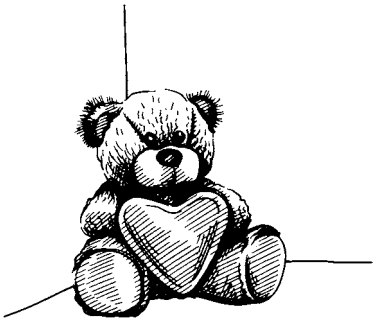
Mitch *ölmüş* müydü? İçimden bir ses hep alkol bağımlılığının onun sonu olacağını söylerdi. Ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. "Peki küçük kızı?" diye sordum. "O iyi mi?"

"İyi," diye güvence verdi polis. "Ona kalacak bir yer bulacağız."

"Ama başka ailesi yok..."

"Endişelenmeyin, hanımefendi. Durum kontrolümüz altında."

Hank kolunu omuzlarıma doladı. Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını dinlerken ne olursa olsun o küçük kızın bu olayı sorunsuz atlatacağından emin olacağıma kendi kendime yemin ettim.



ALTMIŞ DOKUZ

TEGAN

Tia Marie Werner.

İki kilo beş yüz gramdı.

Ve kesinlikle kusursuzdu.

Yeni doğmuş kızımı kucağıma almış, imkânsız denecek kadar minik yüzüne bakıyordum. Kısa süreliğine yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalmıştı ama artık günlerini doğum servisinde, benim odamda geçirmesine izin veriliyordu. Ben de zamanımın çoğunu ona bakıp ne kadar şanslı olduğumu düşünerek geçiriyordum.

Ne de olsa onu kaybetmeye fena hâlde yaklaşmıştım. Hem de iki kez.

Bir insan nasıl bu kadar küçük olabilirdi? Ayağının tamamı benim tek bir ayak parmağım kadardı. Burnu küçücük bir düğme gibiydi. Göz kapakları kâğıt inceliğinde, neredeyse saydamdı. Her nefes alışında küçük bir mucize gerçekleşiyormuş gibi hissediyordum.

"Başardın, Küçük Ton Balığı," dedim. Ona Ton Balığı demeyi bırakıp Tia demeye başlamam zor olacaktı. "Doğdun. Hayatın boyunca yapacağın en zor şey buydu. Bundan sonrası kolay."

Tia masmavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sözüme pek inanamamış gibiydi ama sorun değildi çünkü zaten yalan söylemiştim.

Tia doğduğundan beri kafamın içinde benimle konuştuğunu duymuyordum. O bebek sesi tamamen kaybolmuştu. Ama minik yüzüne baktığımda ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Göbek bağı kesilmiş olsa bile aramızda hâlâ sonsuza kadar taşıyacağımız bir bağ vardı.

Ne de olsa o bodrumda yanımda bir tek o vardı.

Hank ile Polly'nin bodrumunda geçirdiğim günleri düşünüp durmamak zordu. Polise, başıma aldığım darbe yüzünden hiçbir şey hatırlamadığımı söylemiş olsam bile. Hayatımın geri kalanı boyunca içimde taşıyacağım bir şeyi hatırlamıyormuş gibi yapmak çok tuhaftı. Dedektif Maxwell bana şahsi cep telefonu numarasını vermişti; günde belki on kez telefonu elime alıp onu aramayı, yaşadıklarımı bir bir anlatmayı düşünüyordum. Ama hiç aramamıştım. Hâlâ kimseye onların adını vermemiş, bana yaptıklarını itiraf etmemiştim.

Hastane odamın kapısı tıklatıldı. Kapının arkasında o tanıdık sesi duymadan önce bile kimin geldiğini biliyordum. "Tegan?"

"İçeri gel," diye seslendim.

Kısa bir duraksamanın ardından kapı açıldı ve hastaneye yattığımdan beri her gün olduğu gibi Jackson eşikte belirdi. Üzerinde yine buruşuk bir gömlek vardı, gözlüğünün ardındaki gözleri yorgun görünüyordu. Ama gülümsüyordu.

Sepsis nedeniyle hastaneye yatırıldığımdan bu yana hastaneden hiç çıkmamıştım ve beni ziyarete gelen tek kişi Jackson'dı. Anne babam yoktu, çocuğumun babası hapisteydi, abim de öyle; ikisi de yargılanmayı bekliyordu. Yani sadece ben ve Tia vardık. Ama Jackson her akşam gelirdi.

"Tegan," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Tia koca bir biberonu bitirdi."

Kızımı emzirmeyi istemiştim ama kanımda onca ilaç dolaşırken emzirmemek daha güvenliydi. Yine de buna odaklanmamaya çalışıyordum. Önemli olan onun sağlıklı ve mutlu olmasıydı.

"Sana bir şey getirdim." Arkasında sakladığı pembe oyuncak ayıyı çıkardı ve havaya kaldırıp bana gösterdi. "Tia'nın ilk oyuncak ayısı!"

Güldüm çünkü o oyuncak ayı neredeyse kızım kadardı. Jackson her gün bizim için yeni bir sürprizle geliyordu. Simon'ın yaptıklarını ilk anlattığımda bana inanmadığı için kendini affettirmeye çalışıyordu. Bir zamanlar onun bana zarar verebileceğini nasıl düşünmüştüm bilmiyordum.

"Ayrıca," dedi yatağımın yanındaki sandalyeye otururken, "eve döneceğin zaman için bazı hazırlıklar yapıyorum."

"Hazırlıklar mı?"

Başıyla onayladı. "Artık bir bebeğin var, sen de hâlâ iyileşme dönemindesin, dolayısıyla çok yardıma ihtiyacın olacak. Bu yüzden her gün evine gelecek bir fizyoterapist ayarladım, ayrıca görüşeceğim dadıların ve yardımcıların listesini de çıkardım."

Yüzüm kızardı ve Tia'yı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Bunları karşılayamam."

"Karşılayabilirsin," dedi kararlı bir sesle. "Simon'la konuştum, şimdiden geçerli olmak üzere sana çocuk nafakası ödeyeceğine dair belgeleri imzaladı."

Ağzım açık kaldı. "Bunu ona nasıl yaptırdın?"

Dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. "İkna kabiliyetim yüksektir. Daha doğrusu davasını daha da kötü hâle getirecek başka bir sürü bilgiye erişimim var. Bu hâliyle bile yeterince kötü durumda."

Simon Lamar'la ilgili başka hiçbir şey bilmek istemiyordum. Bana yaptığı şey yeterince kötüydü. Bu yüzden ondan her zaman nefret edecektim ama şunu da kabul etmeliydim ki

o olmasaydı bu minicik mucizeyi kollarımın arasında tutuyor olamazdım. En hafif tabirle karmaşık bir durumdu.

Jackson pembe oyuncak ayıyı alıp odanın öbür ucundaki şifonyerin üzerine koydu. Şifonyerin üzeri de tıpkı odanın geri kalanı gibi hayatım boyunca yanına oturduğum hemen herkesin gönderdiği çiçeklerle doluydu. Jackson bir an için şifonyerin başında durup üzerindeki bir şeye gülümsedi. "Hey," dedi. "Zaten bir oyuncak ayın varmış."

"Öyle mi?"

Kucağında kırmızı kalp tutan kahverengi bir oyuncak ayıyı havaya kaldırdı. Ayının bileğine küçük bir kart iliştirilmişti. Kartı açıp okudu: "Sevgili Tegan, sana ve kızına sonsuz mutluluklar dilerim. Sevgiler, Polly."

Donakaldım, yüreğim ağzıma geldi. *Polly.*

Bana hediye göndermişti.

"Sevimli ayıymış." Jackson başını kaldırıp bana gülümsedi. "Polly kim?"

Ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Bu ona her şeyi anlatmak için kusursuz bir fırsattı. O kötü kadının beni dört gece boyunca bodrumunda rehin tuttuğunu anlatabilirdim. Beni ve bebeğimi neredeyse canımızdan ettiğini anlatabilirdim. Hasta olduğunu, sonsuza kadar parmaklıklar ardına kapatılması gerektiğini anlatabilirdim.

Ama nedense bunların hiçbirini söyleyemedim.

Arabam kara saplandığında Hank beni dışarı çıkarmıştı. Bunu yapmasaydı donarak ölürdüm. Polly, Dennis'in kanıma morfin enjekte etmesini engellemeseydi kalbim dururdu.

Hank ve Polly olmasaydı Tia'yla ben şu anda burada olmazdık. Bunun için sessiz kalmaya değerdi.

Bunun için her şeye değerdi.

Kızımın yüzüne baktım. *Sen ne düşünüyorsun, Tia? Sence ne yapmalıyım?* Yine cevap vermedi. Kocaman, güven dolu gözlerle bana öylece bakıyordu. O kadınla kocası olmasaydı ku-

cağıma almaya asla fırsat bulamayacağım, tamamen kusursuz bir bebekti.

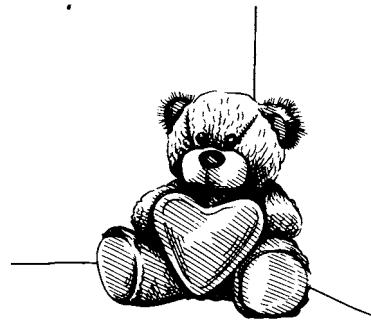
"Tegan?" dedi Jackson.

"Polly'nin kim olduğunu bilmiyorum," dedim sonunda. "Bu ismi hiç duymadım."

SON SÖZ

TEGAN

BİR YIL SONRA



Üç odalı evimin oturma odasına bakınırken içimi derin bir tatmin duygusu kapladı. Uzun zaman sonra ilk kez kendime ait diyebileceğim bir yerim vardı.

Bu evin kesinlikle elden geçmesi gerekmişti. Simon'dan biraz para almıştım ama öyle servet sayılmazdı. Neyse ki Jackson üniversiteden sonra Habitat for Humanity'de gönüllü çalışmıştı ve evi elden geçirmeme yardım edeceği için heyecanlıydı. Son bir yılı bunun üzerinde çalışarak geçirmiştik ama yeni evimle gurur duyuyordum.

Merdivenden inen ayak sesleri duydum. Jackson ikinci kattan geliyordu; orada oyun odası olmasını umduğum yerle uğraşıyordu. Saçları darmadağın olmuştu, elinin tersiyle alnındaki kiri sildi. "Ölçüleri aldım, bugün halıyı almaya gidebilirim," dedi.

"Oyun odası için halı almak zorunda değilsin," dedim. "Burada yaşamıyorsun."

"Burada geçirdiğim vakti düşününce kiraya yardımcı olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Haksız sayılmazdı. Jackson evimde o kadar çok vakit geçirmişti ki birkaç gece misafir odasında kalmasına izin vermiştim.

Ne de olsa Tia hâlâ yatağımın yanındaki beşiğinde uyuyordu. Onu yanımdan ayırmaya içim el vermiyordu.

Oturma odasının öbür köşesinden bir feryat yükseldi, Tia yüzüstü halıya kapaklanmıştı. Son zamanlarda yürümeyi öğreniyordu ama ayakta kaldığından daha sık düşüyordu.

Onu anlayabiliyordum. Bir yıl önce kırılan ve enfekte olan ayak bileğim yüzünden ben de yürümekte epey zorlanmıştım. Hatta uzunca bir süre yürüyememiştim. Sancılı bir süreçti; tekerlekli sandalyeden diz yürüteci ve koltuk değneklerine, sonra bastona geçiş yapmıştım ama artık hiçbirine ihtiyaç duymuyordum. Yine de Jackson fark edilmediğine yemin etse bile hâlâ topallıyordum ve kötü havalarda ayak bileğim sızlıyordu.

"Bir şey yok, Tia!" diyerek hıçkıran kızımın yanına koştum. "Annen yanında."

"Anne!" Küçük ellerini bana uzattı. "Anne!"

İlk kelimesi bu olmuştu ve hâlâ en sevdiği kelimeydi.

Onu yerden kaldırıp kucağıma aldım ve yumuşacık sarı buklelerini yüzünden çektim. Bana sımsıkı sarıldı, öyle ki kalbinin göğsüme doğru hızla attığını hissedebiliyordum. Bazen onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşününce aklımı oynatacak gibi oluyordum. Onun da beni kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce.

Bana yaptıkları şey yüzünden Hank ve Polly Thompson'ı suçlamayı bırakmayı öğrenmiştim artık. Arabamın freniyle oynayıp beni neredeyse öldüren kazaya sebep olan kişi Simon Lamar'dı. Hank ve Polly hayatımı kurtarmıştı. İki kez.

Bu yüzden hayır, polise onların ne yaptığını hiç anlatmamıştım. Yapamamıştım işte. Ama Polly'nin yardım aldığını umuyordum. Nedense Hank yanında olduğu müddetçe sonunda iyi olacağını düşünüyordum.

Abime gelince, ona karşı o kadar da ılımlı değildim. Şu anda cinayete teşebbüs suçundan federal hapishanedeydi, on ila on beş yıl hapis yatacaktı. Bana mektup yazıp onu affet-

mem için yalvarmıştı. Arızalı frenin beni öldüreceğine asla inanmadığını iddia etmişti. Sadece bir araba kazasında yaralanırsam bazı şeyleri daha net göreceğimi, hastane faturalarının da beni Simon'ın teklifini yeniden düşünmeye ikna edebileceğini sanmıştı. Bu yüzden matarasını istemişti; arabada bulunmasının, sarhoşken araba kullanıyormuşum gibi görünmesini sağlayacağını biliyordu. Beni itibarsızlaştıracaktı. Ayrıca yıllar önce kendi geçirdiği trafik kazasından beni sorumlu tuttuktan sonra bunun ilahi adaletin tecellisi olacağını düşündüğünden de şüpheleniyordum.

Gelgelelim kaza meselesi için onu affetsem bile o morfin şişesiyle ne yapmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Gözlerimdeki ifadeyi görmüş, Simon'ın parasını asla almayacağımı anlamıştı. Seçeneği kalmamıştı ve sırf Simon'la yaptığı anlaşmayı garanti altına almak için beni öldürmeye niyetlenmişti. Bunu nasıl affedebilirdim?

Bana bunu nasıl yapabildiğini hâlâ aklım almıyordu. Dennis'i dünyadaki herkesten çok severdim. Onun da beni aynı şekilde sevdiğini sanırdım. Bu, insanın asla atlatamayacağı türden bir ihanetti.

"Oyun odası bitince içine ne koymak istersin?" diye sordu Jackson.

"Şey," dedim, "el sanatları için küçük bir masamız olmalı. Oyuncak mutfak da koyabiliriz. Ve kocaman bir oyuncak ev. Bir de top havuzu koymaya ne dersin?"

Güldü. "Top havuzu mu?"

"Neden olmasın?" Tia'yı kucağımda hafifçe hoplattım. "Ne dersin, Tia? Rengârenk toplarla dolu bir havuzda oynamak ister misin?"

Şu sıralar ne bulursa ağzına götürme evresinin tam ortasında olan Tia, elini salyalı ağzına sokmakla yetindi.

"Bence rengârenk toplarla dolu bir havuzu *yalamak* istiyor," dedi Jackson gülerek.

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum." Kızımın alnına bir öpücük kondurdum. Onu kucağıma aldığımda, aşağı yukarı her altmış saniyede bir öpmeden duramıyordum. "Ne de olsa bir babası olmayacak."

Gerçek babasıyla tanışmasını istediğimden değildi. Simon Lamar bana ilaç verip tecavüz etmişti ve ortaya çıktığı üzere aynı şeyi başka birçok kadına daha yapmıştı. Ceza olarak hayatının geri kalanının büyük bölümünü hapiste geçirecekti.

Tia babasının kim olduğunu asla bilmemeliydi.

"Bir gün babası olabilir," dedi Jackson.

"Hımm. Bu, bir noktada randevuya çıkmamı gerektirir." Bekâr annelik, kazadan sonraki rehabilitasyon sürecim ve yaşadığım şeylerin yarattığı travmayla başa çıkmak için gittiğim terapi randevuları arasında biriyle çıkmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Üstelik hâlâ hemşirelik okulu için para biriktirmeye çalışıyordum, planım Tia anaokuluna başladığında gitmekti. Polly'nin hemşire olarak ne kadar becerikli olduğunu görmek, bu bölümü okumaktaki kararlılığımı daha da pekiştirmişti. Bana ilham vermişti.

Jackson tek kaşını kaldırdı. "Randevuya çıkman pek olası değil mi yani?.."

Göz göze geldik. Son bir yılın en güzel yanı, Jackson'ın sık sık ziyarete gelmesiydi. Uzunca bir süre Jackson'ın bana karşı herhangi bir hamlede bulunmayacak kadar saygılı davranmasına minnettar olmuştum çünkü yaşadığım onca şeyden sonra bir ilişkiye başlamayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Nitekim ikimizin kesin olarak "arkadaşlık sınırı"nda durduğumuzu varsaymıştım. Ama şimdi gözlerinin içine bakarken bundan artık o kadar da emin değildim.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Sanırım hiç gündeme gelmedi."

"Şey..." Saç diplerini kaşımasıyla saçları hafifçe dikildi. "Gelse rahatsız olur musun?"

En az beş saniye birbirimize baktık. Bir an için midemde kelebekler uçuştu ve bu hissi yaşamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Ne harika bir his olduğunu unutmuşum.

"Hayır," dedim. "Hiç rahatsız olmam." Tek kaşımı kaldırdım. "Akşam yemeğe kalacak mısın, Jackson? Çin yemeği söyleyeceğim."

Bana sırıtarak baktı. "Hiç kaçırır mıyım?"

Acelem yoktu ama belki de aşk hayatım tamamen bitmemişti. Belki akşam, yemekten sonra kanepeye oturup birlikte film izleyerek geceyi biraz daha uzatmayı teklif ederdi. Sonrasında onu kapıya kadar geçirdiğimde eğilip beni öperdi. Ben de onu öperdim.

Jackson iyi bir adamdı. Böyle adamların var olup olmadığından emin değildim ama varsa da Jackson onlardan biriydi. Beni çok önemsiyordu ve günün birinde küçük kızıma harika bir baba olurdu. Ayrıca bir daha ona herhangi bir şey anlatırsam hiç sorgulamadan inanacağını biliyordum.

Bu yüzden kazadan sonraki dört gece yaşananları ona *asla* anlatmayacaktım.

POLLY

Uyku saatine bayılıyordum.

Artık bir rutinimiz vardı. Üçümüz ailece akşam yemeğimizi yedikten sonra Sadie duşa giriyordu. Eskiden küvette banyo yapardı ama sekiz yaşına girdikten sonra duş almak istediğine karar vermişti. Giderek daha bağımsız oluyordu.

Duşu bitince ona aldığımız açık pembe bornozuna sarınırdı, ben de saçlarını tarayıp birbirinin aynı iki örgü yapardım. Sonra elimi tutardı ve birlikte bir zamanlar çalışma odam olarak işlev gören, şimdilerdeyse onun yatak odası olan odaya giderdik. Orada uyumadan önce ona kitap okumamı beklerdi.

Şu anda Roald Dahl'ın *Matilda* kitabını okuyorduk. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Sadie'ye ben bölüm okuyordum; salı, perşembe ve cumartesi günleriyse Hank okuyordu. Pazarları da sırayla okuyorduk.

Bu gece hava soğuktu ve Sadie yatağındaki kuş tüyü yorganın altına girip çenesine kadar çekti. Ona kitap okunmasına bayılıyordu. Artık kendi de gayet iyi okuyabilmesine rağmen en sevdiği şeylerden biriydi bu. Bu yönüyle bana biraz Matilda'yı hatırlatıyordu.

"Şimdiye kadar en çok bu kitabı sevdim," dedi.

Ucu kıvrılmış sayfayı açarken gülümsedim. "*Charlie'nin Çikolata Fabrikası*'ndan bile mi çok?"

Sorumu uzun uzadıya düşündü. İnanılmaz nazik bir kızdı. Hep iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ama artık bizimle yaşadığından onun esasında ne kadar harika olduğunu öğrenmiştim. "Bence evet."

Sadie'yi alabildiğimiz için şanslıydık. Babası öldükten sonra onu yanına alabilecek bir akrabası olmadığından ve biyolojik annesinin de aşırı dozdan öldüğü ortaya çıktığından koruyucu aile sistemine girmişti. Evlat edinme sürecimiz suya düştükten ve O Olay yaşandıktan sonra kendime acıma çukurunda debelenip durmuştum ama Sadie'ye yardım edeceksem kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum. Kızla zaten bir ilişkimizin olması sürece yardımcı olmuştu ama hiç de hızlı ilerlememişti. Yine de Dr. Salinsky'den ruh sağlığımın son derece iyi olduğunu belirten bir rapor almıştım ve sonunda Sadie'ye koruyucu aile olmamız onaylanmıştı. O günden beri burada yaşıyordu.

Kitaptan üç bölüm okumuştum ki Sadie'nin gözleri kapanmaya başladı. Genellikle üçüncü bölüm bitmeden uyuyakalırdı ama yine de her gece yaptığı gibi, "Bir bölüm daha okur musun, Polly?" diye sordu.

Bana Polly diyordu ama onu resmen evlat edindikten sonra anne demesini umuyordum. Aslında hiç annesi olmamıştı, ben

ona bunu vermek istiyordum. Ayrıca onun kızım olmasını öyle çok istiyordum ki yüreğim sızlıyordu. Bir babası olmuştu, bu yüzden Hank'e baba deyip demeyeceğini bilmiyordum ama imkânsız da değildi. Babasından hiç bahsetmiyordu ve kocama resmen tapıyordu.

Ailemiz daha önce de tamdı. Fakat Sadie'yle birlikte mutluluğumuz dolup taşmıştı. Onun için her şeyi yapardım. Hank de ben de yapardık.

"Okumanız bitti mi?" diye sordu Hank kapının eşiğinden.

Başımla onaylamaya başlamıştım ki Sadie, "Bir bölüm daha," diye yalvardı.

Kolunu dürttüm. "Bir sonraki sayfayı bitirmeden uyuyakalacaksın."

"Uyumayacağım!"

"Kesinlikle uyuyacaksın, küçük hanım."

Ben tekrar itiraz edemeden Hank söze girdi. "Bırak ben okuyayım, Polly."

Hank hiçbir zaman çok okuyan biri olmamıştı, bu yüzden geceleri Sadie'ye kitap okumaktan bu kadar keyif alması beni şaşırtıyordu. Gerçi babalıkla ilgili her şeye balıklama dalmıştı. Sadie'yi sürekli sırtında taşıyordu, bu kış onunla onlarca kartopu savaşına tutuşmuştu ve birlikte hayatımda gördüğüm en etkileyici kardan adamı yapmışlardı (neredeyse Hank kadar uzundu). Ayrıca havalar ısınır ısınmaz arka bahçeye onun için bir oyun evi yapacağını söylüyordu.

Bir de bana, evin dışında bir iş bulmayı denemek istersem ona göz kulak olmaktan mutluluk duyacağını söylüyordu. Bu, son zamanlarda gitgide daha fazla düşündüğüm bir fikirdi ama önce Sadie'nin tamamen yerleşmesini istiyordum. Hem Hank'in dükkânı da bu aralar iyi gidiyordu, o yüzden ekstra para olmadan da idare edebilirdik.

"Peki." Sandalyeden kalkıp karton kapaklı kitabı kocama uzattım. "Senindir. Ama altmış saniye içinde uyumuş olacak."

Hank bana sırıttı. "Şansımı deneyeceğim."

Ben odadan çıkmadan önce beni öptü. Bana normalden biraz daha uzun süre sarıldı ama sorun değildi çünkü ben de onu bırakmak istemiyordum. O, dünyanın en iyi kocasıydı.

Bir yıl önce korkunç bir hata yapmamı engellediği için çok mutluydum. Sizi kendi hayatınızı mahvetmekten kurtarabilen biri varsa kıymetini bilmeliydiniz.

Hank, Sadie'ye o son bölümü okumak için boşalttığım sandalyeye yerleşirken sessizce odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken kitabı okumadığını fark ettim. Bunun yerine Sadie'ye doğru eğilmiş, alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Sadie de aynı alçak sesle cevap veriyordu.

Zaman zaman bunu yaptıklarını görürdüm. Birbirlerine fısıldıyorlardı. Ne konuştuklarını bilmiyordum. Ama o kadar da önemli bir şey olamazdı. Önemli olsaydı Hank bana söylerdi. Ne de olsa biz birbirimizden sır saklamazdık.

HANK

Sadie'yi kendi kızım gibi sevmeye başlamıştım.

Bunu yapabileceğimi hiç düşünmezdim. Evimize aldığımız çocuğa bu kadar bağlanacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama çok geçmeden onsuz bir hayat düşünemez olmuştum. Polly kesinlikle haklıydı.

Fakat o zamanlar hiç içime sinmemesine rağmen Sadie'ye koruyucu aile olmamıza izin vermemin sebebi bu değildi.

Karımın sorunları vardı. Tanrı biliyor ya, onu seviyordum. Fakat yıllarca süren kısırlık tedavileri onu fena yıpratmıştı. Eve bir çocuk getirmeyi düşünmeden önce daha yıllarca terapi görmesi gerektiğini sanıyordum. Ne var ki bu herhangi bir çocuk değildi.

Polly yatak odasından çıktıktan sonra, "Pişt, Sadie," dedim.

Polly'nin yemekleri sayesinde biraz kilo aldığı için artık yüzünün yarısını kaplıyor gibi görünmeyen iri mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Efendim?"

"Pencereden dışarı bak," dedim.

Başını çevirip yatağının yanındaki pencereden dışarı baktı, gökyüzünden kocaman kar taneleri düşmeye başlamıştı. "Kar yağıyor!"

"Doğru."

"Fırtına çıkacak mı?" Bu soruyu sorarken sesinde korku vardı. "Kar yüzünden evde mahsur kalacak mıyız?"

Bir yıl önceki kar fırtınasını hatırlayınca midem çalkalandı. Sadie'nin ne kadarını hatırladığını merak ediyordum. Unutmuş olmasını umuyordum ama ben asla unutmayacaktım. Hayatımızı değiştiren o kar fırtınasının ardından yaptığım şeyi de unutmayacaktım.

Tegan'ı hastaneye götürdüğüm gündü. Polly bana götürmemem için yalvarmıştı ama o kadının bizim evde kendi isteği dışında tutulduğunu fark ettiğimde ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı. Sonrasında Polly öfkeden deliye dönmüştü, onu odada yalnız bırakmanın güvenli olup olmadığından emin değildim ama hemen aşağıda olacaktım. Ertesi sabah için Dr. Salinsky'den randevu almış, her saat başı onu kontrol etmiştim fakat yine de endişeden aklımı kaçıracak gibiydim, bu yüzden şömine için ihtiyaç duyduğumuz odunları kırmak üzere arka bahçeye çıkmaya karar vermiştim.

Büyük hataydı.

Odun kırmayı bitirdiğimde Polly'ye akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağımı söylemek için yukarı çıkmıştım. Cevap vermeyince kapıyı kırmaya hazırdım ama sonra kapı kolunu çevirip kilitli olmadığını görmüştüm. Gitmişti. Aşağı koştuğumda Bronco'sunun da yerinde olmadığını görmüştüm.

Arabası ortalıkta olmasa da belki Sadie'yi görmeye gitmiştir diye düşünmüştüm. Bu yüzden kamyonetime atlayıp kasabada

onu aramaya çıkmadan önce Mitch Hambly'nin evine gidip kapısını çalmıştım.

Mitch kapıyı açtığında alkol kokuyordu. Saat daha akşamın altısıydı –bana sorarsanız sızacak kadar sarhoş olmak için biraz erkendi– ama bu onun bileceği işti. Ona Polly'yi görüp görmediğini sormuştum, o da suratıma gülmüştü. *Şu karını bir türlü zapt edemiyorsun, değil mi Hank? Tam bir kaçık.*

Bana ya da karıma hakaret etmesi hiç umurumda değildi. Polly'yi bulmam gerekiyordu, önemli olan tek şey buydu. Tek yaptığı bana birkaç laf sokmak olsaydı dönüp kamyonetime geri giderdim.

Ama tam da o sırada Sadie, koridorda Mitch'in arkasında belirmişti. Küçük yüzü mosmordu. Bu başka bir gün yaşansaydı belki farklı davranırdım. Belki de davranmazdım. Bir insanın küçücük bir kıza böyle bir şey yapması için nasıl korkunç bir bahanesi olabilirdi ki? Bunu düşünmek bile hâlâ tansiyonumu yükseltiyordu.

Bu yüzden Mitch'in yakasına yapışmıştım. O şerefsiz evladını verandanın basamaklarından aşağı olabildiğince sert fırlatmak iyi gelmişti. Yüzüstü kara kapaklanmıştı ki hak ettiğinden çok daha yumuşak bir inişti. O piçin ağzını burnunu dağıtabilirdim ama sonra Sadie'nin kapının önünden o kocaman mavi gözleriyle beni izlediğini fark etmiştim. O zaman kendimi durdurmuştum. Babasını döverek öldürdüğümü görsün istememiştim.

Ona doğru eğilip, *Baban sana böyle zarar vermemeliydi*, demiştim. *Bunu bir daha yaparsa hemen bana geliyorsun. Tamam mı?*

Başıyla onaylamıştı.

Kapıyı arkasından kapamış, ben de uzaklaşmaya başlamıştım. O anda Mitch için endişelenemezdim, Polly'yi bulmam gerekiyordu. Ama sonra Mitch'in karın içinde yeniden ayağa kalkmaya başladığını görmüştüm. Şişman yüzü kıpkırmızıydı,

sağ eli yumruk olmuştu ve dudaklarından tek bir kelime dökülmüştü: *Sadie.*

Onu kara fırlattığım için öfkelenmişti. Ben çekip gidersem hıncını kızından çıkaracaktı.

O gece eve döndüğümde Sadie ölmüş olabilirdi.

Daha önce kimseyi öldürmemiş olsam da sonraki hamlemi düşünmemiştim bile. Nefes almak için çırpınırken çıkardığı boğuk sesleri duymazdan gelerek Mitch'in yüzünü yeniden kara bastırmıştım. İri, güçlü bir adamdı ama benden daha iri ve güçlü değildi. Aslında onu bırakabilirdim, büyük bir zarar görmeden kurtulabilirdi ama onu böyle öfkelendirdikten sonra Sadie'nin yanına dönmesine izin verecek değildim.

Bir iki dakika sonra debelenmeyi bıraktı. Bundan birkaç dakika sonraysa tamamen hareketsiz kaldı.

Ayağa kalktığımda kotumun dizleri eriyen karla sırılsıklam olmuştu. Az önce yaptığım şeye inanamıyordum. Ama pişman değildim çünkü başka çarem yoktu. Yapmam gerekeni yapmıştım ve bulunduğunda, polisin onun sarhoşken sızıp boğularak öldüğünü varsaymasını umuyordum. Fakat arkama döndüğümde onu görmüştüm:

Sadie. Karşımda durmuş, tek kelime etmeden, kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Her şeyi görmüştü.

911'i arasan iyi olur, demiştim güçlükle konuşarak. Polisler geldiğinde Sadie'nin onlara ne anlatacağını biliyordum. Adam öldürmekten ömrümün sonuna kadar hapis yatacaktım. İstediğim bu değildi ama o küçük kızı canavar babasından korumak için yapmam gerekeni yapmıştım. Polly'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra beni götürebilirlerdi.

Ama sonra tuhaf bir şey olmuştu. Sadie polislere yaptığım şeyle ilgili tek kelime etmemişti. Duydukları tek hikâye, babasının sarhoşken basamaklardan düştüğü ve Sadie'nin onu ölü bulduğu olmuştu.

Sırrımı saklamıştı.

O geceyi unuttuğunu umuyordum. Ama şimdi karlı geceye bakarken gözlerinde beliren korkuyu görünce hâlâ hatırladığından şüphe ettim.

"Başka kar fırtınası hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Belki," dedi kaçamak bir tavırla.

Dişlerimi sıktım. Onu zorlamamalıydım. İstediğim son şey, yaptığım o korkunç şeyi hatırlamasına neden olmaktı. Ama nasıl unutabilirdi ki? Babasının öldürüldüğü geceyi nasıl unutabilirdi?

"Demek *hatırlıyorsun*," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Neyi hatırlıyorum?"

"Şeyi... babanı. Ve... ona ne olduğunu..."

Bana uzun uzun baktı. Hatırlıyordu, yüzünden belliydi. Yaptığım şey yüzünden bana öfkeli olup olmadığını merak ettim. Mitch'i benim öldürdüğümü biliyordu. Babasını ondan alan kişinin ben olduğumu biliyordu.

Benden nefret ediyor olmalıydı. Etmesi gerekmez miydi? Neden yaptığımı anlayamazdı. O adamın savunmasız küçük bir kızı dövdüğünü gördüğümde ne hissettiğimi anlayamazdı.

Sonunda, "Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi. Çenesini kaldırdı. "Benim babam *sensin*, Hank."

Yatak odasının loş ışığında ona baktım. "Doğru," dedim. "Senin baban benim."

Gökyüzünden düşen kar tanelerini izlerken uzanıp minicik elini elime aldım. Unutmamış olabilirdi ama anlıyordu. Kızım, onun için yaptığım şeyi kimseye anlatmayacaktı. Bu sırrı ikimiz de saklayacaktık.

SON

TEŞEKKÜRLER

Kaza, defalarca yeniden yazdığım kitaplardan biri. Bugüne dek yazdığım onca kitap arasında ilk taslağından en çok uzaklaşan muhtemelen bu oldu. Bu yüzden kitabın bebeklik döneminden ergenliğine, sonra da şimdiki ihtiyar hâline gelene kadar her bir taslağını tek tek okuyan anneme teşekkür etmem şart. Ayrıca beni doktor olmaya ikna eden babama da teşekkür ederim, onun sayesinde böylesine tıbbi doğrulukla yazabiliyorum!

Her zaman olduğu gibi temsilcim Christina Hogrebe'ye ve tüm JRA ekibine hem destekleri hem de beni bu kitabı hazır olmadan yayımlamamaya ikna ettikleri için minnettarım. Bütün uğraşları ve ufuk açıcı yorumları için Jenna Jankowski'ye, ayrıca Sourcebooks'ta perde arkasında emek veren herkese teşekkür ederim. Yorulmak bilmeyen pazarlama çalışmaları için Mandy Chahal'a da teşekkürlerimi sunarım.

Bana harika geri bildirimler veren beta okurlarım; Jenna, Maura, Rebecca, Beth, Kate ve Emily'ye teşekkür ederim. Redaksiyon sürecindeki yardımları için Val'e teşekkürler. Mekanik konusundaki tavsiyeleri için Aaron'a da teşekkür ederim.

Ayrıca çevrimiçi topluluğumdakiler de dâhil olmak üzere bütün okurlarıma kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Bana

inanılmaz destek olan Facebook moderatörlerime –Emily, Daniel, Carrie, Nancy ve Nikki'ye– sonsuz minnetlerimi sunarım. Kitaplarımı tanıtmaya ve yalnızca annenize ya da kız kardeşinize bile olsa başkalarına önermeye yardımcı olan bütün okurlarıma da teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!